

תפ"ח 15059/08/16 - מדינת ישראל נגד יאיר פרץ

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

24 פברואר 2020
תפ"ח 15059-08-16

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופט י. צלקובניק
כב' השופטת גילת שלו

בעניין: מדינת ישראל

על ידי ב"כ עו"ד גיורא חזן, פמ"ד פלילי

המאשימה

נגד

יאיר פרץ

הנאשם

על ידי ב"כ עוה"ד ליאור חיימוביץ ונועם בונדר. ס.צ.

הכרעת דין

ס. הנשיאה יורם צלקובניק:

כתב האישום

בכתב האישום שהוגש ביום 7.8.2016 מיוחסת לנאשם עבירה של **רצח בכוונה תחילה**, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן גם - "החוק").

על פי העובדות המפורטות בכתב האישום, ביום 16.7.2016, אור ליום השבת, בשעה 04:30 לערך, הנאשם הגיע עם רכבו הפרטי (רכב מסוג יונדאי, מ.ר. 5817820) לרחבת חנייה הנמצאת בין בתים, ברחוב מרחבים בדימונה (על פי הראיות מדובר ברחוב **משעול ערוגות** הסמוך לרחוב מרחבים - י.צ.), כשעמו ברכב נמצאים שני חבריו, רפאל (רפי) מליחוב ודימורי קיטובני. הנאשם יצא מרכבו כשבידו סכין, אותו החזיק שלא כדין, ורץ לעבר ראובן חנימוב ז"ל (להלן: "ראובן" או "המנוח"), שאותה שעה עמד ליד תחנת אוטובוס סמוכה, ודקר את ראובן בחזהו בחוזקה, באמצעות הסכין, בכוונה לגרום למותו. ראובן ניסה לברוח אולם הנאשם רץ אחריו בשביל, מאחורי אזור החניה, עד שראובן התמוטט לאחר מספר צעדים, ונפל על הארץ.

ראובן ז"ל נפטר כמעט מיידית, ומותו נקבע במקום על ידי מד"א. נקבע כי המוות נגרם מפצע דקירה עמוק בחזה, אשר עבר דרך סחוסי הצלעות, חדר ללב, חצה את החדר השמאלי של הלב וגרם לאיבוד דם נרחב לתוך חלל הצדר ומחוץ לגוף; איבוד הדם הביא לירידה חדה ופתאומית בלחץ הדם ולפגיעה כמעט מיידית באספקת הדם למוח, באופן שגרם למותו של המנוח.

הנאשם, מליחוב ודימורי נמלטו מהמקום ברכבו של הנאשם, ונסעו לטירת הכרמל, במטרה להסתתר ולמנוע מעצרו. הנאשם השליך את הסכין בה דקר את המנוח במהלך הנסיעה; הנאשם והשניים האחרים, נעצרו על ידי שוטרים סמוך לשעה 10:00 בבוקר, בטירת הכרמל. במושב האחורי של הרכב, שם ישב דימורי, נתפסו חומרי ניקוי וחיטוי, וחולצה רטובה מחומרי חיטוי.

בעקבות תפיסת החולצה וחומרי החיטוי, יוחסה לנאשם בנוסף, עבירה של **ניסיון להשמדת ראיה**, לפי סעיף 242 בצירוף סעיף 25 לחוק.

כתב האישום מוסיף ומגולל את האירועים שהובילו להמתנתו של המנוח. לפי הנסיבות המתוארות, קדם לאירוע הדקירה עימות שהתרחש בשד' הרצל בדימונה, ביום שישי, 15.7.2016, בשעות הצהריים, בו היו מעורבים מצד אחד, הנאשם שנהג ברכבו, ומהצד השני, 3 נהגי כלי רכב אחרים - זוהר אמר, אמיר הוואשלה והמנוח. במהלך העימות, שעל פרטיו יורחב בהמשך הדברים, זוהר הכתה את הנאשם בפניו, ולאחר חילופי דברים בין הנאשם לאמיר הוואשלה, הוציא הנאשם מרכבו סכין ארוכה והניף אותה כלפי מעלה בתנועת איום. בכתב האישום צוין בנוסף, כי במהלך האירוע, המנוח הביע את כעסו בפני הנאשם על אופן נהיגתו. לאחר מכן עזבו המעורבים את המקום, ונסעו לדרכם.

מספר שעות לאחר העימות בצהריים, סמוך לשעה 04:30 כאמור, הגיע הנאשם ברכבו לאזור החניה ברח' משעול ערוגות, כאשר נלווה אליו רכב נוסף מסוג רנו מגאן, נהוג בידי נתי לוגסי.

המנוח וחברתו, הילה שפירא, שישבו באותו זמן ברכבו של המנוח סמוך לאזור החניה, הבחינו ברכבו של הנאשם, ובשל חששם מהנאשם התקשרו לזוהר אמר ואמיר הוואשלה, ואלה הגיעו למקום. הילה ניגשה אל הנאשם, שישב ברכבו באזור החניה, וגם זוהר הצטרפה אליה, והן הביעו כעסן בפניו על דרך נהיגתו באירוע בצהריים, ועל כך שהגיע למקום כדי לריב.

לוגסי יצא מרכבו והלך לדבר עם המנוח בניסיון להרגיעו. במהלך השיחה המנוח התרחק מלוגסי, ניגש לנאשם שישב ברכב, ודפק בכעס על שמשת הרכב, כשהוא דורש מהנאשם לצאת מהרכב. הנאשם נותר לשבת ברכב. לאחר מכן ניגש המנוח לדלת הנוסע ברכבו של הנאשם, ופתח אותה. רפי מליחוב, שישב במושב הנוסע לצד הנאשם, יצא מהרכב ולקח את המנוח לעבר תחנת האוטובוס הסמוכה לאזור החניה, כשהוא מחבק את המנוח.

על פי כתב האישום, במהלך האירועים שתוארו לעיל, גמלה בלבו של הנאשם החלטה להמית את המנוח ועל כן הכין את עצמו לגרום למותו והצטייד בסכין, שהייתה עמו ברכב. הנאשם יצא במפתיע מרכבו, כשהוא מוציא את הסכין ממקום מסתור בדלת הנהג, אחז בסכין וצעק לעבר זוהר והילה במטרה להפחידן, שיזוזו אחרת ידקור אותן. הנאשם רץ לעבר המנוח בכוונה לגרום למותו; דימורי יצא אף הוא מהרכב; הילה צעקה לעבר המנוח להיזהר מסכינו של הנאשם; אך הנאשם השיג את המנוח, שעמד מחובק על ידי מליחוב וכשהוא עומד מולו, דקר את המנוח בחוזקה בחזהו באמצעות הסכין, וגרם למותו, כפי שתואר לעיל.

המענה לכתב האישום

הנאשם לא חלק על כך שדקר את המנוח, וגרם למותו. בדברי המענה לכתב האישום, טען הנאשם באמצעות באי כוחו, כי לאחר האירוע בצהריים, בו היו מעורבים כאמור, זוהר, אמיר, הילה והמנוח, פגש אותם הנאשם בשעות הלילה באזור החניה "ולאחר דין ודברים בינם, לאחר שאיום על ידי המנוח בצורה קשה דקר אותו דקירה אחת באמצעות

סכין, בלא שהתכוון להמיתו. הנאשם מודה בהריגתו של המנוח אך כופר בקיום יסודות עבירת הרצח" (דין מיום 20.2.2017).

בדין נוסף, ביום 8.6.17, התבקש ב"כ הנאשם לפרט את המענה לכתב האישום, וחזר על כך ש"הנאשם מודה בכך שדקר את המנוח, על כך אין מחלוקת... אבל הנאשם טוען שלמקום הזה הוא הגיע לאחר שתואם המפגש... בינו לבין האנשים האחרים... ראובן, נתי לוגסי, זוהר, הילה". הנאשם כפר בכך שהגיע לאזור החניה לאחר שחיפש קודם לכן את המעורבים האחרים בין "חניות שונות". עוד נטען, כי זוהר נכנסה לרכבו של הנאשם - "זו אותה זוהר שסטרה לו לפני זה ואיימה עליו כמה שעות לפני זה, במקביל נמצאים שם אנשים נוספים, לא מהצד שלו... מגיע המנוח, דופק על השמשה, צועק ומאיים עליו, צועק לו תצא מהרכב, תצא מהרכב ובסופו של דבר, הנאשם נלחץ ורץ עם הסכין ודוקר את המנוח" (ע' 85-86 לפרוטוקול). עוד הבהיר ב"כ הנאשם, כי "הטענה היא לא טענה של הגנה עצמית, אנחנו מודים בהריגה..." (עמוד 87, שורה 12).

פעולות חקירה בסמוך לאירוע הדקירה

הדיווח על דקירתו של המנוח התקבל במד"א בשעה 04:32 בבוקר (ת/21), ובמוקד 100 בשעה 04:34 (ת/24).

בדוח פעולה משטרתית - ת/13, צוין כי בעת שהשוטרים הגיעו לזירת האירוע ("שדרות בן גוריון, מול "פיצה פצץ"), הבחינו במנוח המוטל מדמם על הרצפה, בין כלי הרכב באזור החניה, ובאנשי מד"א שניסו לבצע בו ניסיונות החייאה, ללא הועיל. בטופס הכרזה על מוות על ידי מד"א (ת/21) צוין, כי נמצא "על החזה חתך עמוק רוחבי מחוסר הכרה ללא דופק, ללא נשימה..."

בדוח ת/13, צוין עוד, כי עם הגיעם של השוטרים למקום, נמצאו באזור החניה נתי לוגסי, זוהר אמר, הילה שפירא, אמיר הוואשלה, ואחד, ויקטור סמנץ (המתואר כחברו של המנוח). לוגסי מסר לשוטרים את תיאורו של הנאשם וצוין, כי הייתה ברשותו סכין. נוכח הדיווח על בריחתו של הנאשם ברכבו מזירת האירוע, החלה המשטרה בפעילות שנועדה להביא למעצרו (דוח פעולה, ת/15).

בדוח המעבדה הניידת (ת/20), שנערך על ידי פקד יאיר דלבר, ראש שלוחת ירושלים של המעבדה הניידת לחקירת פשעים חמורים, שהחלה לאסוף נתונים במקום בשעה 07:15 לערך, מתוארת זירת האירוע ליד תחנת אוטובוס בשד' בן גוריון, דרומית לאזור החניה. על הכביש ועל המדרכה סמוך לתחנת האוטובוס, נמצאו כתמי חומר חשוד כדם; כתמי טפטוף חומר חשוד כדם נמצאו גם על השביל מאחורי תחנת האוטובוס, המוביל לכיוון אזור החניה, וכן באזור החניה (צילומי אזור החניה; תחנת האוטובוס; השביל; וטפטופי הדם, נספחים לדוח המעבדה: תצלומים מס' 1-4, 12, 14, 15, 23).

מ-ת/20 עולה, כי חוקרי המשטרה איתרו מצלמת אבטחה פרטית שהייתה מותקנת בקומה הרביעית של בית מגורים בשדרות בן גוריון, צפונית מערבית לזירת האירוע; המצלמה הייתה מכוונת לעבר אזור החניה, ותייעדה את ההתרחשויות באזור החניה, עד שלב דקירתו של המנוח (מיקום מצלמת האבטחה מופיע בתצלום מס' 26, הנספח לדוח המעבדה; הודעה שמסרה במשטרה בעלת הדירה בה הותקנה מצלמת האבטחה - ת/23); דוח צפייה בסרטון מצלמת האבטחה (ת/30) נערך על ידי החוקר רס"מ יגאל זינגר ביום 16.7.2017 (דוח הצפייה - ת/17). יצוין, כי ההגנה אינה חולקת על כך שהסרטון, ת/30, משקף את ההתרחשויות בזירת העבירה.

ביקור בזירת העבירה

בית המשפט ערך ביקור בזירת העבירה עם ב"כ הצדדים ונציגי המשטרה; הביקור תועד בפרוטוקול "ביקור במקום" מיום 19.3.2018.

מעצר הנאשם וחבריו

הנאשם, מליחוב ודימורי, נעצרו על ידי שוטרים ביום 16.7.2016, בשעה 10:20 בשוב טירת הכרמל, בתוך רכבו של הנאשם; נסיבות המעצר מפורטות בדוחות הפעולה של השוטרים (ת/6, ת/7, ת/8, ת/9, ת/11), ועל פי דוחות אלה, מליחוב נהג ברכב בזמן המעצר, והנאשם ישב במושב לידו. במושב האחורי ישב דימורי קיטובני. בעת המעצר נתפסה סכין בכיס מכנסיו של מליחוב (צילום הסכין מופיע בת/20, תצלום 54). במושב האחורי נתפסה חולצה שחורה "רטובה כולה ומריחה מחומרי ניקוי", וכן נמצאו בקבוקים של חומרי ניקוי (ת/7; צילום מיכל אקונומיקה במושב האחורי ברכב - ת/20, תצלומים 60, 61).

בעת מעצרו צעק הנאשם לעבר השוטרים: "לא עשיתי כלום"; ובדוח המעצר (ת/5), משהודע לנאשם כי הוא חשוד ברצח, הגיב: "אני חף מפשע ולא עשיתי שום דבר".

דוח נתיחת הגופה

מדוח הנתיחה שנערך על ידי ד"ר הדס גיפס, מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית (חוות דעת מומחה, ת/18), צוין כי "בחזה משמאל, בגובה הפטמה... כ-4 ס"מ מקו האמצע הקדמי, נמצא פתח חתך-דקירה אלכסוני ימינה ומטה, באורך כ-6.5 ס"מ... בבדיקה לעומק כיוונה של תעלת הדקירה אחורה ומעט ימינה ומטה, עוברת דרך סחסי צלעות 5-6 משמאל, דרך קרום הכפורת, דרך החדר השמאלי של הלב ולתוך הסרעפת, עם דימומים לאורכה. עומק תעלת הדקירה המוערך כ-8 ס"מ" (ת/18, עמוד 2, פסקה 5).

במסקנות חוות הדעת (ע' 6), צוין, כי המוות נגרם "מפצע חתך-דקירה בחזה אשר חדר ללב וגרם לאיבוד דם נרחב ולהלם תת נפחי; פצע החתך-דקירה נגרם מחפץ חד, כגון להב סכין, בעל לפחות שפה אחת מושחזת... כיוון תעלת הדקירה - אחורה ומעט ימינה ומטה. ממדי הלהב - עומק תעלת דקירה כ-8 ס"מ, היכול לבטא באופן גס את אורך הלהב המינימלי... אורך פצע חתך-דקירה על פני השטח היה 6.5 ס"מ, ובסחסי הצלעות כ-5.8 ס"מ... סביר להניח כי רוחב הלהב המכסימלי במרחק כ-8 ס"מ מקצהו, הינו כ-5.8 ס"מ. תנועת הסכין בתוך הפצע בעת החדרתה יכולה לגרום למרכיב של חתך בפצע הדקירה (חתך-דקירה) ולכן ייתכן כי רוחב הלהב קטן מהמוערך" (צילומי פצע החתך-דקירה מופיעים בנספח לדוח המעבדה הניידת - צילומים 30, 32, 33).

עוד צוין בת/18, כי תחת הברך השמאלית ובגב הבוהן נמצאו פצעי שפשוף התקלפות עור, שנגרמו ככל הנראה מחיכוך בעת הנפילה. לא נמצאו סימני חבלה אחרים, או ממצאים חולניים.

ממצאי הבדיקה הטוקסיקולוגית

חוות דעת נוספת של ד"ר גיפס, ת/19, מתייחסת לתוצאות הבדיקה הטוקסיקולוגית שנערכה בדגימת דם של המנוח, בה

נמצאו: 86%mg אלוהול, ו-8 ng/ml) THC. נקבע כי ממצאים אלה מצביעים על הימצאות של "אלוהול בכמות קטנה - בינונית ונמצאו חומר קנבינואיד ומוצרי חילוף חומרים שלו".

מחוות דעתה של ד"ר ענת שריקי מהמעבדה לטוקסיקולוגיה ופרמקולוגיה קלינית במרכז הרפואי "שיבא" (נ/4), המתייחסת לתוצאות הבדיקה הטוקסיקולוגית, צוין כדלקמן:

"המצאות THC מצביע על שימוש בקנביס, שבוצע זמן קצר (מספר שעות עד יממה), לפני המוות. לחלופין, אם המנוח היה משתמש קבוע בקנביס, ייתכן שהשימוש האחרון בוצע במועד מוקדם יותר. היות ולאחר המוות יכול להתרחש פיזור מחדש של חומרים בגוף... והיות ולא ידוע מועד השימוש בפועל, לא ניתן להעריך את כמות הסם שנצרכה.

...במקרה שלפנינו ריכוז ה-THC הוא 8 נ"ג/מ"ל. על פי הספרות מקובל כי ריכוז של 5 נ"ג/מ"ל עשוי להצביע על מידת השפעה הדומה להשפעת 50 מ"ג% אלוהול בדם, (סך שכרות בנהיגה), בנוסף נמצא בדמו של המנוח אלוהול, בריכוז המשפיע אף הוא על התודעה. נציין כי הצירוף של קנביס עם אלוהול מעלה את ההשפעה על הצורך אותם מעבר לכל אחד מהם לחוד. יחד עם זאת, נושא ההשפעה של סמים ואלוהול תלוי בגורמים רבים (כגון מספר השעות שחלפו מהשימוש, הרגלי השימוש, וגורמים אינדוידואליים), לכן לא ניתן לקבוע את מידת ההשפעה ואופייה על אדם ספציפי" (ההדגשה אינה במקור - י.צ.).

העימות בצהרי היום

אין חולקין, כי ביום שישי בצהריים, בשדרות הרצל בדימונה, התרחש עימות בו היו מעורבים הנאשם והאחרים, כפי שתואר בכתב האישום.

עמדת המאשימה בסיכומיה הינה, כי ההחלטה להמית את המנוח החלה להבשיל אצל הנאשם בעקבות האירוע בצהריים. נוכח עמדה זו ארחיב בתיאור פרטי האירוע מנקודת מבטם של המעורבים השונים.

הנאשם נהג אותה עת בדימונה ברכבו מסוג יונדאי קופה (בצבע צהוב בולט), כשלצדו ישב חברו, עמית מויאל (להלן: "עמית"). זוהר אמר (להלן: "זוהר"), שנהגה ברכב שלה, העידה כי הנאשם סיכן אותה בדרך נהיגתו, ובשל כך, נאלצה לבלום את רכבה; היא סימנה לנאשם לעצור, וזה אכן עצר במקום. אמיר אלהוואשלה, חברה של זוהר (להלן: "אמיר"), הגיע אף הוא למקום ברכבו, וזמן קצר לאחר מכן הגיע גם המנוח ברכבו, כשלצדו נמצאת חברתו, הילה שפירא (להלן: "הילה"). מהראיות עלה, כי המפגש בין הנאשם לבין שלושת הנהגים האחרים, היה אקראי, וכלי רכבם של זוהר, אמיר והמנוח, יצאו קודם לכן ממכון לשטיפת רכבים. יצוין בנוסף, כי בין זוהר לבין הילה והמנוח היו יחסי חברות.

זוהר העידה, כי אמיר אמר לנאשם, כי לא יתקרב לרכבה של זוהר או לרכבו, אולם לדברי זוהר אין היא זוכרת אם הושמעו איומים. זוהר מסרה בהודעתה במשטרה (נ/1ג מיום 25.7.2016) ובעדותה, כי הנאשם הוציא מרכבו סכין ואיים על אמיר, באמרו לו **"בוא ליער", "לים"**, או מילים דומות לכך (פרוטוקול מיום 8.6.17, ע' 19). בנ/1ג, מסרה את תיאור הסכין: **"סכין גדולה עבה שחותכים אבטיח ודלעת"** (ע' 2 שורה 11); בחקירתה הנגדית הבהירה, כי האפיזודה עם הסכין הייתה קצרה: **"הוא יצא עם הסכין וחזר עם הסכין באותו רגע... ואז הלכנו"** (פרוטוקול מיום 8.6.17, ע' 47).

זוהר הכחישה את טענת הנאשם שעלתה בחקירתו, כי סטרה לנאשם, וטענה כי דחפה אותו כ"**הגנה עצמית**", כדי להרחיקו: "**הוא עמד מולי ואז הוציא על אמיר סכין**" (שם, ע' 34, שורה 13); לדבריה, עמית פנה לנאשם וניסה להרגיעו (שם, ע' 18-19). זוהר הופנתה לדברים שמסר עמית (ככל הנראה בהודעתו במשטרה, שלא הוגשה), לפיהם איימה על הנאשם, כי "**תזיין אותו**" אם "**יחתוך**" אותה בנהיגתו, ועל כך ש"**הביאה לו כאפה**", אולם היא הכחישה את הדברים (שם, ע' 49).

לדברי העדה, המנוח הגיע בינתיים למקום עם רכבו ושאל אותה מה אירע, והיא אמרה לו "**כלום, הוא התווכח אתנו בכביש**". המנוח פנה לנאשם ואמר לו "**מה הבעיה שלך?**" (שם, ע' 19), אולם לא היו חילופי דברים נוספים בין הנאשם לבין המנוח; לדבריה, היא הבחינה כי הנאשם נועץ מבטיו במנוח, ולשאלתה "**מה קרה שהוא מסתכל עליך ככה**", השיב המנוח: "**הוא שיחק איתי בכביש כמה פעמים, עקף אותי, אחר כך אני אספר לך**". לאחר מכן עזבו את המקום (שם, ע' 24-25).

יצוין, כי זוהר מסרה 2 הודעות נוספות במשטרה שקדמו לנ/1 (נ/1א מיום 16.7.2016, שעה 06:44, כשעתיים לאחר אירוע הדקירה, ו-נ/1ב מיום 19.7.2016). בשתי הודעות אלה לא מסרה העדה, כי נשמעו איומים או נשלף סכין על ידי הנאשם במהלך האירוע בצהרים. בנ/1ב, אף הכחישה זאת במפורש, לשאלות החוקר (שורות 56-60). בנ/1ג, שנמסרה על ידי העדה לאחר אזהרה בגין חשד לכך שתקפה את הנאשם באירוע בצהרים, טענה זוהר תחילה, כי "**השיחה** (עם הנאשם) **הייתה על גל רגוע במיוחד**", וכי לא נתנה לו "**כאפה**", אם כי דחפה אותו "**פנימה בחזרה לאוטו, כשהוא בא לצאת ממנו עלינו**" (ע' 2 ש' 7). לשאלה אם הנאשם שלף סכין ואיים עליה, השיבה כי היא צריכה להיזכר, ומסרה כי הבחינה כי הנאשם מוציא סכין בהיותו בתוך רכבו, והיא סבורה כי לא יצא מהרכב עם הסכין. לאחר שעמית אמר לנאשם "**מה אתה עושה אחי**", הנאשם החזיר את הסכין "**למטה**", בלא שאמיר, חברה, ראה זאת; עמית אמר "**אל תתייחסו אלינו**", והיא עצמה קראה לאמיר ואמרה לו "**שיבוא לראות שיאיר מחזיק סכין**". לשאלת החוקר השיבה, כי לא זכרה פרטים אלה בעת מסירת ההודעות הקודמות.

בעדותה טענה העדה כי לא מסרה בהודעותיה מכלול פרטים הקשורים באירוע בצהרים, ובכלל זה לעניין כך שהנאשם אחז בסכין, שכן בעקבות דקירת המנוח "**הייתי בבהלה והייתי בבלק אוטו**" (פרוטוקול מיום 8.6.17, ע' 42, שורה 26), וכי נזכרה בפרטים אלה "**בהמשכים**" (ע' 48, שורה 14). עוד עמדה על כך, שבניגוד לנאמר בהודעתה, הנאשם יצא מהרכב עם הסכין, וכי היא מניחה שלא אמרה את הדברים בשל "**לחץ**" (ע' 48, שורה 8).

אמיר מסר בעדותו, כי לא הכיר כלל את הנאשם קודם לכן. הנאשם עצר רכבו אחרי שזוהר צפרה לעברו שיעצור; זוהר לא איימה על הנאשם, ולא סטרה לו. אמיר אישר בעדותו, כי שאל את הנאשם לפשר נהיגתו, וכי הנאשם אמר להם: "**ככה בא לי...**" (דיון מיום 12.6.2017, ע' 140). לדבריו, הנוסע שישב ברכבו של הנאשם, לא התערב בשיחה, ואמר לעד: "**עזוב, אני ארגיע אותו וזהו, הלכתי**" (שם, ע' 150). אמיר, שלדבריו הכיר את המנוח ואת הילה באופן שטחי ("**שלום שלום**"), הבחין כי בין המנוח, שעצר את רכבו במקום באקראי, לבין הנאשם, התפתח ויכוח; לשאלת הסניגור אישר כי היה ויכוח "**רציני**", אולם הוא לא שמע את תוכן הדברים שכן באותו זמן "**דיבר בצד**" עם עמית (שם, ע' 151-152).

עמית מסר בעדותו, כי זוהר ירדה מהרכב, ואמרה לנאשם כי אם "**עוד פעם יחתוך**" אותה, היא "**תזיין**" אותו. עוד מסר, כי "**הביאה לו כאפה, סטירה**" (פרוטוקול מיום 13.7.2017, ע' 137); עם הגיעו של אמיר, הוא ניסה להרגיע

את הרוחות (שם, ע' 139). באשר לסכין, העיד, כי בהיותו ברכב שמע את זוהר צועקת לאמיר "בוא, בוא תראה מה הוא הוציא עליך", ולאחר שיצא מהרכב, הבחין כי הנאשם מחזיק "סכין של ארקוס". העד טען, כי אינו זוכר את מראה הסכין, אולם לאחר שרוענן זכרוננו מההודעה שמסר במשטרה, אישר כי מדובר בסכין עם ידית שחורה, שאורכה 20 ס"מ, "סכין שאני חותך איתה אבטיח" (שם, ע' 130).

עמית העיד בנוסף, כי המנוח פנה אף הוא לנאשם ואמר לו: "...אתה גם אותי כל הזמן חותך, כל הזמן". פשוט הגיע לסיטואציה של דיבורים, לא מעבר... חוץ מהסטירה שהביאה לו זוהר, לא מעבר... לא, לא מעבר" (שם, ע' 129).

הילה מסרה בעדותה, כי בעת שהגיעה עם המנוח למקום, לא הייתה עדה לכל אירוע אלים, ואף הייתה אוירה רגועה, ולאחר מכן עזבו את המקום. העדה הבהירה כי לא הכירה את הנאשם קודם לכן, וכי למנוח לא הייתה כל היכרות אישית עמו. עם זאת ציינה, כי המנוח סיפר לה כי הנאשם "חתך" אותו בעבר בנהיגה, וכי הנאשם נוהג ללא רישיון נהיגה או טסט: "דימונה זו עיר מאוד קטנה... אז כנראה שהוא שמע, אני לא שאלתי אותו מאיפה אתה יודע..." (שם, ע' 130). עוד ציינה, כי במהלך האירוע בצהריים, הנאשם היה "עם פרצוף חד מטר, כאילו שהוא היה נעול על משהו, כאילו... אני לא יודעת איך להסביר את זה... שאלתי את ראובן אם הוא מכיר אותו והוא אמר שהוא פעם אחת חתך אותו גם בכביש, לא מעבר, ראובן לא הכיר אותו אישית ולא שום דבר, אין ביניהם שום קשר" (שם, ע' 95).

מספר ימים לאחר המתת המנוח, ככל הנראה ביום 21.7.2016, ערכה הילה הקלטה של שיחה בה השתתפו העדה, עמית והעד נתי לוגסי בעת ששהו יחדיו בתוך רכב (דיסק, ת/29, תמליל ת/29א); בשיחה זו, המתייחסת לאירוע בצהריים, נשמע עמית אומר, כי הנאשם "היה עם סכין... הוא רצה לדקור אותה או משהו רק אני אמרתי לו אל תעשה בעיות לא צריך... גם שיצאתי מהאוטו אני הרחקתי אמרתי להם עזבו לא צריך, בוא נלך... ואז יאיר אמר בואו ליער משהו כזה" (ת/29א, ע' 2, שורות 1-6). בעדותה מסרה, כי רק בעקבות שיחה זו נחשפה לכך "שיצאה סכין משם", וראתה חשיבות רבה בהעברת ההקלטה למשטרה (פרוטוקול מיום 8.6.17, ע' 98-99).

יצוין כי נתי לוגסי, שלא נכח באירוע בצהריים, מסר בהודעתו במשטרה מיום 24.7.2016 (נ/3ה), כי הוא זה שיזם את המפגש שהוקלט בין עמית להילה, לאחר שעמית סיפר לו על מה שהתרחש בתקרית. לוגסי שנטל חלק פעיל בשיחה כפי שעולה מת/29א, טען משום מה בעדותו, כי בעת ההקלטה ברכב, שהה מחוץ לרכב (פרוטוקול מיום 12.6.17, ע' 207, שורות 17-19).

הנאשם מסר בעדותו, כי כאשר הגיע לצומת הכניסה לעיר, "נתן גז" כדי לחלוף על פני רמזור, ועקף את רכבה של זוהר, שאותה הכיר בצורה שטחית: "עקפתי אותה מהצד הימני והיא צפצפה לי ואז היה מולי רכב נהיגה ובלמתי כאילו בלימת חירום והוא בלם, והיא כמעט נכנסה בי...". (פרוטוקול מיום 23.10.17, ע' 258-259). זוהר הבהבה באורות רכבה, וצעקה לעברו שיעמוד בצד, והטיחה בו כי הוא "משתולל בכביש, אתה משתגע, דברים כאלה" (שם, ע' 296). לאחר שזוהר יצאה מהרכב החלה "להרביץ לי ככה מהחלון..."; "תפסה אותי מהגרן והתחילה להרביץ לי...". לדבריו, הוא נשאר לשבת ברכב, וזוהר אף הורידה את חלון הנהג עד למטה (ע' 262).

אמיר, שהגיע בינתיים למקום (לדברי הנאשם לא הייתה לו כל היכרות מוקדמת עם אמיר), אמר לו שישרוף אותו עם

רכבו, ויהרוג אותו, וכי הוא, הנאשם, עושה "פוזות" על הכביש; לדברי הנאשם ניסה לשמור על אווירה רגועה, ואמר להם: **"מה אתם כולה עקפתי בכביש מה עשיתי, אולי כי האוטו שלי יפה אתם מקנאים בי אני לא מבין, כאילו מה עשיתי כולה עקפתי אתכם. סלחו לי וזה, דברים כאלה..."** (ע' 259).

בשלב זה הגיע למקום רכבו של המנוח, שגם אותו לא הכיר קודם לכן. הנאשם העיד, כי נבהל למראה **"ההתקהלות", "אז הוצאתי את הסכין מהחלון, היה לי סכין באוטו הוצאתי אותה מהחלון וכאילו רציתי להפחיד אותם... כולם... זוהר, אמיר, את המנוח"**, אולם לא התכוון לעשות בה שימוש (שם, ע' 259, 263); עוד העיד הנאשם, כי כאשר זוהר הבחינה בכך שהוציא את הסכין, אמרה לאמיר **"בוא תראה מה הוא מנסה להוציא עליך, ואז אמיר בא והורדתי את היד"** (ע' 264). אמיר החל להתקשר בטלפון הנייד שלו, והוא חשב כי הוא מתקשר כדי **"להביא אליו אנשים"** וחשש להיפגע (**"אני יודע שהם אנשים מסוכנים"** ע' 321).

בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם כי הסכין אותה הוציא מרכבו, היא הסכין, בה דקר את המנוח בלילה; ובאשר למידותיה, מסר: **"כן, אני לא אומר שזה אולר, סכין גדול, סכין מטבח"** (עמוד 402, שורה 2).

לדברי הנאשם הטיח בו המנוח באותו מעמד אמירות כגון: **"אתה חתיכת חרא, דברים כאלה, צריך להרוג אותך, איך אתה נוסע על הכביש, דברים כאלה..."** (ע' 260); עם זאת ציין, כי לא כל כך התייחס לדברי המנוח: **"התחיל כאילו לדבר אליי לא יפה, לא כזה נתתי יחס לזה שלו"** (ע' 263).

בהתייחס לדברי המנוח כי אין זו הפעם הראשונה בה הנאשם עוקף אותו על הכביש, השיב: **"אני לא שם לב את מי אני עוקף, אני פשוט, אתה יודע אני יוצא לעקיפה ואני לא... לא קרה לי אתו שום דבר, לא קרה לי אתו שום תקרית, בחיים לא ראיתי אותו, לא הבחנתי בו, לא ראיתי אותו בשום מקום"**; וכך בהמשך: **"...אני לא יודע אישית אם חתכתי אותו בכביש או לא, אני לא יודע. עקפתי מלא רכבים בחיים, אני השתוללתי עם האוטו"** (ע' 296).

עוד ציין בחקירתו הנגדית כי ביקש מהילה, חברתו של המנוח, אותה לא הכיר קודם לכן, שתרגיע את זוהר, שהתנהגותה הייתה **"תוקפנית"** (ע' 320).

הנאשם טען בעדותו כי עמית - ולא הוא - היה זה שפנה לאחרים ואמר להם **"בואו ליער בואו ליער, ואז אמיר והוא הלכו לצד, הכל בדיבור"**, וכי עמית אמר את הדברים כדי לא **"להפקירו"**, לאחר שאמיר החל לאיים עליו (ע' 321-322, 323).

נסיעת הנאשם לאילת והחזרה לדימונה בשעות הלילה

הנאשם מסר בעדותו, כי עזב את דימונה מיד לאחר האירוע בצהרים, ונסע ברכבו לאילת, שם ביקר את אמו ששהתה בחופשה בעיר. מליחוב, אותו פגש באקראי בדימונה לאחר האירוע, נלווה אליו לנסיעה. עמית, שהיה אף הוא ברכב כפי שתואר, ירד מהרכב בשלב מוקדם של הנסיעה, וחזר בכוחות עצמו לדימונה.

לטענת הנאשם, נסע לאילת בחופזה, באופן לא מתוכנן, בעקבות האירוע בצהרים, בשל חששו מאמיר שעלול לגייס את חבריו הבדואים, ולהתעמת אתו; לדבריו, אף שכח את ארנקו בבית, ותדלק את רכבו בלא לשלם עבור הדלק (**"גנבתי דלק"**), וזאת כדי לצאת מהעיר במהירות: **"פחדתי שיבואו"** (פרוטוקול מיום 23.10.17, ע' 265). וכך בהמשך עדותו:

"אני נסעתי לאילת כי אני חשבתי שהוא יביא את כל... הבדואים שיבואו יעשו לי משהו שמה. אני לא כזה מסתדר איתם אני לא מכיר אותם אני לא זה... היו לי חששות בראש" (שם, ע' 328-329).

חרף החששות המתוארים, טען הנאשם בעדותו, כי לא מצא כלל לנכון לדווח למליחוב, במהלך הנסיעה, על התקרית שהתרחשה. יותר מכך, הנאשם אף ציין, בניגוד לדבריו הקודמים, כי האירוע היה חסר משמעות מיוחדת עבורו, ואף שכיח: **"אני בזמן הזה כבר שכחתי ממה שהיה בצהריים... זה אירוע קטן שהיה זהו, כאילו לא, זה היה שכיח אצלי. פשוט נסעתי לאילת ואמרתי זהו, אני ברחתי" (שם, ע' 328).**

בשעות הלילה, לאחר שהיה באילת, חזרו הנאשם ומליחוב לדימונה; לדברי הנאשם הוריד את מליחוב בביתו, והתכוון לנסוע לביתו לישון. בעת שעשה דרכו לביתו, כך מעיד הנאשם, התרחשה לטענתו תקרית נוספת. הנאשם תיאר, כי הגיע עם רכבו ל"כיכר" בדימונה - לא הוברר באיזו כיכר מדובר - שם נחסמה דרכו על ידי שלושה כלי רכב: **"הונדה אקורד, אוטו תכלת כזה קטן ועוד רכב..."** (להלן: "המפגש בכיכר"). לדבריו, זוהר יצאה מאחד מכלי רכב אלה - בהמשך עדותו מסר כי יצאה **"מהרכב השחור"** - והתקרבה לעבר רכבו, ואז ברח מהמקום עם רכבו: **"אני פשוט הייתי חסום אז עליתי על הכיכר וברחתי להם"**. לשאלת הסניגור השיב, כי חש **"שבאים לתקוף אותי, מה... מה אני יכול להרגיש... אז אני עליתי על הכיכר וברחתי להם. והם רדפו אחרי... אפשר להגיד שנעלמתי להם מהאופק ונסעתי לרפאל (מליחוב - י.צ.)"** (פרוטוקול מיום 23.10.17, ע' 273 - 274).

הנאשם ממשיך ומתאר, כי צפר למליחוב שיירד לרכב, ולאחר מכן סיפר לו על מה שאירע בצהרי היום: **"אמרתי לו בוא בוא נעשה סיבוב רגע, אני רוצה לטייל אתך... לספר לך משהו שקרה לי... אמרתי לו מה קרה לי בצהריים..."**. לאחר מכן נסעו יחדיו לשכונה בה מתגורר דימורי, והנאשם קרא גם לו שיבוא לרכבו: **"פשוט ביקשתי מהם עזרה שיראו איך אפשר לסגור את הסיפור הזה כי הוא לא היה מכיר אותו. הוא שאל אותי איך קוראים לזה אמרתי לו שהיה שם את שריף, את זוהר, וסיפרתי להם את הסיפור באוטו..."** (שם, ע' 271).

בחקירתו הנגדית, הופנה הנאשם לתיאור שונה ודרמטי יותר, אותו מסר בחקירתו במשטרה, בדבר נסיבות המפגש הנטען בכיכר. כך מסר באמרתו ת/2: **"בערב נפגשנו שוב, ראינו רכב תכלת קטן, אני לא זוכר איזה רכב זה היה. מתוך הרכב יוצאת זוהר, חברה של ראובן ז"ל ומתחילה להכות אותי. ראובן בא מאחורי הרכב, וזרק לי אבן על הרכב שפגעה בשמשה האחורית בצד שמאל. משם ברחתי לחבר שלי רפאל וצפרתי לו..."** (אמרת הנאשם, ת/2, שורות 77 - 80; יש לציין כי הדברים נמסרו בת/2 לאחר שהנאשם כבר הודה בחקירה בדקירת המנוח). בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם, כי התיאור שמסר באמרתו זו אינו נכון: **"אני שיקרתי"** (ע' 300, שורה 21). לשאלה מה אירע באותו מפגש נטען בכיכר, והיכן שיקר, השיב: **"עליתי על הכיכר, הם חסמו אותי, ואיך שאני רואה את זוהר יוצאת עליתי על הכיכר וברחתי משם. זהו"**. לדבריו אינו יודע מדוע סיפר כי המנוח זרק אבן שפגעה ברכבו, וכי כלל לא הכיר את המנוח **"בשלב הזה"** (ע' 301).

מליחוב, שנקרא להעיד מטעמה של ההגנה, לא התייצב לעדות והוצא נגדו צו הבאה. יש לציין כי גם נגד דימורי הוצא צו הבאה, אולם בסופם של דברים, החליטה ההגנה לוותר על העדותו.

לאחר התייצבותו לעדות, דרש מליחוב שעדותו תישמע בדלתיים סגורות. במהלך עדותו הסביר, כי קשה לו להעיד במעמד הורי המנוח, הנמצאים באולם (פרוטוקול מיום 22.1.18, ע' 217). לבסוף התרצה והסכים להעיד. במהלך עדותו, הועמד גם על זכותו שלא לענות על שאלות העלולות להפלילו; עם זאת, הובהר לו, בעקבות דברי ב"כ

המאשימה, כי התביעה לא תעשה שימוש בתשובותיו כראיה מפלילה נגדו (ע' 191).

מליחוב מסר בעדותו, כי במהלך הנסיעה לאילת לא הבחין בסימני מתח מיוחדים אצל הנאשם. לדבריו, לא ידע כלל מה התרחש בתקרית בצהרים, ולשאלה על מה דיברו בנסיעה, השיב: **"על מה שצריכים לדבר, לצאת, לשתות קצת, להשתכר"**. עוד אישר לשאלות ב"כ המאשימה, כי הנאשם לא נראה לו לחוץ או מפוחד, או כמי שעבר עליו אירוע לא שגרתי (דיון מיום 22.1.2018, ע' 178, 200); וטען, כי הנאשם לא הזכיר את שמו של המנוח במהלך הנסיעה (שם, ע' 170).

מליחוב אישר, כי הנאשם הגיע לביתו כמה שעות לאחר החזרה מאילת; לדבריו, מטרת הגעת הנאשם הייתה לצורך יציאה משותפת לבילוי: **"הוא צפר... לצורך זה שמעמם לו, שנטייל, נצא קצת... הלכנו לאסוף את חבר שלנו... לצורך שנלך ביחד לטייל... חשבנו גם לצאת מהעיר"**. לדבריו היה מדובר באירוע שגרתי: **"זה ברגיל, אני בא, צופר לחבר שלי ויוצאים, מתחילים לטייל, שותים משהו... אם יש סידורים אז עושים סידורים"** (שם, ע' 171 - 172). בתשובה לשאלות מפורשות, הכחיש העד כי הנאשם הזעיקו מביתו בשל מפגש מאיים כלשהו, ואף שלל את הטענה, כי הנאשם סיפר לו, כי **"ממש זמן קצר"** לפני הגעתו לביתו, עצרו אותו בכיכר או זרקו לו אבן על שמשת הרכב (ע' 186).

זוהר והילה מסרו בעדויותיהן, כי באותו לילה, יצאו לבלות עם המנוח, ברכבו, במועדון בבאר שבע (ה"ברקה"); הם חזרו מהבילוי לדימונה בסביבות השעה שלוש, ולדברי זוהר, הבחין המנוח ברכבו של הנאשם בכניסה לדימונה. **זוהר העידה בעניין זה, כי "ראובן ראה את הנאשם, הוא הצביע עליו. אמרתי להם קחו אותי הביתה... והם העלו אותי לביתה... כי אני רוצה ללכת לישון, אני עייפה..."**; (עדויות מיום 8.6.17, ע' 53, שורות 1-2). ובהמשך: **"ראינו אותו בכניסה לדימונה... אני חושבת שבכניסה לדימונה"** (שם, שורות 9-11). הסניגור הפנה את העדה לדבריה בהודעתה נ/א, שבה מסרה **"ראובן אמר הנה הוא, שניהם ראו אחד את השני ובגלל זה אני ביקשתי מהילה שתלווה אותי לבית שלי, אני פחדתי"** (שורות 52-53), והעדה אישרה בעדותה, כי חששה שעלול להיות **"בלגן"**: **"לא ידעתי שיהיה רצח אבל חשבתי שיהיה בלגן ואני לא מתערבת"**. לשאלה מדוע סברה, כי יהיה **"בלגן"**, השיבה כי הניחה שהנאשם **"יריב אתו מן הסתם..."**, וזאת לאחר שהבחינה **"במבט המקובע"** של הנאשם באירוע שהיה בצהרים, ושיערה כי עומד **"להתפתח משהו"**, ולכן ביקשה שייקחו אותה לביתה (פרוטוקול מיום 8.6.17, ע' 74). לאחר מכן הסיעו אותה המנוח והילה לביתה (ברחוב מרחבים הסמוך לאזור החנייה), ונסעו מהמקום.

יצוין כי בסיכומיו הפנה ב"כ הנאשם לדברי העדה לפיהם **"הגענו לדימונה ראינו אותו הוא שיחק אתו בכביש"**, (ע' 20 לפ' שורות 11-12), אולם מכלל עדותה של זוהר לא עלה, כי נוצר מפגש כלשהו בין כלי הרכב, ובחקירתה במסגרת (נ/א), מבחירה העדה כי המנוח סיפר להן עוד לפני הבילוי המשותף באותו לילה, כי הנאשם **"סתם מחפש את (המנוח) ומשחק אתו בכביש"** (שורה 9).

הילה מסרה אף היא בעדותה, כי הבחינו ברכבו של הנאשם **"בחניה של הבית, כשהגענו לעיר ראינו אותו"** (ע' 96, שורה 2), אולם לא חידדה את דבריה בעניין זה. היא השיבה בשלילה לשאלת הסניגור אם **"היה מצב כזה שאתם חייכים לו בדימונה, פגשתם, זרקתם לו אבנים על האוטו ותקפתם אותו?"**, והגיבה: **"אין לי שום סיבה לתקוף בן אדם שלא עשה לי כלום, אין לי סיבה, למה שאני אתקוף בן אדם שלא עשה לי כלום?"**. עוד מסרה, כי נסעו להביא את זוהר לביתה, ולא מעבר לכך. לדבריה, פנתה לנאשם לראשונה רק לאחר שכבר הגיע לאזור החניה,

וכל רצונה היה **"לדבר"** אתו (עדות מיום 8.6.2017, ע' 108 - 109).

זוהר אישרה בעדותה, כי בעת הבילוי במועדון, לגמו היא והמנוח בקבוק וודקה. לדבריה, נהגו לשתות רק בעת בילוי בסוף שבוע, וכי מעולם לא ראתה את המנוח **"נוגע בסמים... ובקושי סיגריות הוא מעשן"** (ע' 52).

הילה העידה, כי במהלך הבילוי במועדון ראובן שתי **"כוס או שתיים... לא ברמה של מסטול... בשביל הכיף"** (ע' 103). ביחס לדבריה של זוהר, כי לגמו יחד בקבוק וודקה, השיבה, כי אינה אחראית לדבריה של זוהר, ולא עקבה בצורה מדוקדקת אחר כמות האלכוהול ששתו. עוד ציינה כי המנוח לא השתמש בסמים, וכי אינה יודעת כיצד הגיעו לגופו שרידי סם שנתגלו בבדיקה הטוקסיקולוגית (ע' 104 - 105).

נסיבות הגעתו של הנאשם לזירת האירוע

הנאשם טען בעדותו, כי לאחר כניסתם של מליחוב ודימורי לרכבו, ביקש לאתר את זוהר במטרה להשלים עם בני החבורה מאירוע הצהרים: **"אז התחלנו להיכנס לפייסבוק לחפש את זוהר... לראות איך אפשר לסגור את זה, כאילו לדבר איתם... אני רציתי לסגור את זה, שמישהו יעזור לי לסגור את הסיפור הזה עם האנשים האלה... בשלום, אני לא רציתי בעיות עם אף אחד..."** (פרוטוקול מיום 23.10.2017, ע' 274 - 275). בהמשך החקירה טען, כי לא רצה ללכת לביתו, שכן בעקבות המפגש הנטען בכיכר **"חשבתי שאם אני אלך לבית לבד, הם יפתיעו אותי, לא יודע מה יקרה לי... פשוט הפחידו אותי"** (שם, ע' 334 - 335).

הנאשם ממשיך ומתאר, כי נסע ברכבו בדימונה, בחברת שני מרעיו, ואז פגש באקראי את נתי לוגסי, שנהג ברכבו מסוג רנו מגאן (בצבע כסף), כאשר לידו יושב שריף אלהואשלה, שהינו קרוב משפחה של אמיר (להלן: "שריף"). הנאשם העיד, כי הכיר את לוגסי, שקנה רכב מאביו (ע' 257; לוגסי אישר זאת בעדותו, ע' 237); את שריף הכיר מבית הספר בו למד (ע' 258).

לדברי הנאשם, אמר לו שריף לנסוע בעקבות רכבם, וכך עברו מחניה לחניה בדימונה, עד שהגיעו לאזור החניה, זירת העבירה, שם פגש את המנוח והאחרים: **"...אני נכנסתי לחניה, תשמע נכנסתי איתם לחניה, אחרי זה יצאנו מחניה הזאת נכנסו לחניה אחרת, אני... בסך הכל כדי לסגור את זה בשלום נשבע לך"** (שם, ע' 333).

הנאשם הופנה בחקירה הנגדית לכך, שמסר באמרתו במשטרה, ת/2, כי עברו **"חניה, חניה"** כדי למצוא את זוהר, בלא שהזכיר את מעורבותו של שריף; הנאשם חזר וטען בעדותו, כי שריף הורה לו לנסוע אחריו, ואף הוסיף כי שריף פנה אליו ב**"גישה מאיימת"** (ע' 351).

לוגסי מסר בעדותו כי **"טייל"** ברכבו בשעות לילה מאוחרת, כשעמו ברכב נמצא חברו, שריף: **"אני לא יכול לשבת במקום סגור הרבה זמן, אני מטייל כמו כולם בדימונה..."**. במהלך שוטטותו ברכב, נכנס עם רכבו **"חניה, חניה"** עד שהגיע באקראי, לאזור החניה בו נדקר המנוח (ע' 205 לפר'). לדבריו, לא התבקש על ידי איש להגיע לאזור החניה בו נדקר המנוח, וטען כי נסיעות מעין אלה הינן לצורך יצירת קשר חברתי: **"יש חניות שאתה יושב, יושבים אנשים, אתה מסתובב, משעמם לך, אתה יושב עם חברים פה וזה, עובר, מטייל"** (ע' 209).

יצוין, כי לוגסי לא מסר תחילה בחקירתו במשטרה, כי שריף היה ברכבו בעת האירוע; בהודעה מאוחרת יותר, כאשר נשאל מדוע נמנע מלמסור על נוכחותו של שריף, השיב, כי באותו זמן **"היה בתסבוך. אני לא יודע למה לא אמרתי שהוא היה ברכב שלי. אם זה היה חשוב אז הייתי אומר את זה"** עוד ציין כי ממילא מסר לחוקרים את **"השמות של הרוצחים ואמרתי לכם איך זה קרה"** (נ/ד, מיום 20.7.2016, שורות 12-14). לדבריו, הכיר את שריף בצורה שטחית **"דרך חברים משותפים. אני יושב אתו לפעמים"**, ואסף את שריף רק כחצי שעה קודם לכן לרכבו (נ/ד, ע' 1).

בעדותו, נשאל העד פעם נוספת, מדוע לא הזכיר תחילה כי שריף היה ברכב, והשיב: **"לא חשבתי שזה היה כל כך חשוב, אבל אחר כך אמרתי לו כן, הייתי עם שריף וגם הבאתי איתי את שריף לחקירה"** (פרוטוקול מיום 12.6.17, ע' 233).

לוגסי אישר, כי במהלך הנסיעה פגש באקראי את הנאשם שנהג ברכבו: **"יצאנו מהאוטו ודיברנו, אתה עובר, אומר שלום וממשיך, כל דימונה אני צופר"** (שם, ע' 239); וכי לא הייתה לו היכרות קודמת עם מליחוב ודימורי (ע' 237).

לוגסי הכחיש את דברי שריף בחקירה במשטרה, כי הנאשם סיפר להם בעת שפגשו אותו, על האירוע בצהרים, וטען כי ייתכן ששריף נבהל מהחוקרים, ומסר את מה שמסר. לשאלת הסניגור אם שריף המציא את הדברים, השיב: **"כל אחד רוצה לשמור על התחת שלו, סליחה על הביטוי... אני באתי רק להגיד מה ראיתי ומה אני יודע, מעבר לזה, אני לא מוסיף מילה ולא מוריד מילה"** (שם, ע' 239). בהמשך העיד לוגסי, כי הנאשם **"לא בא ואמר דבר כזה, שאני הולך עכשיו לראובן והולך לרצוח אותו, הוא לא אמר דבר כזה מעולם"**; וחזר וטען, כי הנסיעה שלו ושל הנאשם לא הייתה מתואמת בשום שלב (שם, ע' 240).

בסרטון מצלמת האבטחה, ת/30, שהוצג ללוגסי, נראה רכבו של לוגסי נכנס ראשון לאזור החניה, ואחריו נכנס רכבו של הנאשם; בהמשך, תוך זמן קצר, נראה רכבו של אמיר (רכב מסוג הונדה בצבע שחור), הנכנס אף הוא לאזור החניה.

בדוח הצפייה, ת/17, מתוארת תנועתם של שלושת כלי הרכב הנ"ל; צוין, כי ב"שעת סרטון" 12.25.51 (הסרטון החל את "ריצתו" ב"שעת סרטון" 12:02:00), נראו שני כלי רכב חולפים ברחוב בן גוריון, בצד הנגדי לאזור החניה - רכבו של לוגסי הנע ראשון (**"רכב ראשון כסוף בהיר עם פס שחור בדלתות"**) ולאחריו רכבו של הנאשם (**"רכב שני רכב ספורט בצבע צהוב עם גג נפתח"**). בשעת סרטון 12.26.20 נראים שני כלי הרכב הנ"ל נכנסים לאזור החניה. רכבו של לוגסי נכנס ראשון לחניה, ואחריו רכבו של הנאשם. בת/17 צוין בהמשך:

"בשעה 12.26.37 רכב ספורט צהוב (של הנאשם) חוזר ברוורס ועוצר בכניסה לחניה, רכב כסוף חוזר עם פנים קדימה ועוצר במקביל לרכב הצהוב בצורה ששני חלונות של שני הנהגים צמודים אחד לשני. שני הרכבים חוסמים הכניסה לחניה."

בשעה 12.27.10 הרכב הצהוב חוזר ברוורס לכביש (מתחיל לצאת מאזור החניה לעבר רחוב בן גוריון - י.צ.), **ומסתובב לכיוון הנסיעה ואז מגיע רכב נוסף בצבע שחור או כחול כהה ונכנס לחניה ונהג הרכב יוצא ממנו, לובש חולצה כהה עם הדפס בהיר ומכנס ג'ינס כחול** (הכוונה לרכבו של אמיר - י.צ.) **רכב כסוף בהיר חוזר ברוורס לחניה והרכב הצהוב גם חוזר לחניה. נהג של הרכב הכהה (אמיר - י.צ.) משוחח עם נהג של הרכב הכסוף... (לוגסי - י.צ.)."**

לוגסי נחקר במשטרה, אם רכבו של הנאשם נסע אחריו בשלב כלשהו של הנסיעה, והשיב, כי הנסיעה לא הייתה מתואמת: **"יכול להיות שאני נסעתי אחריו או שהוא נסע אחריי אני לא זוכר"** (נ/ג מיום 16.7.2016, ע' 2, שורה 14). בהודעה נוספת מיום 20.7.2016 (נ/ד3), כאשר נאמר לעד על ידי החוקר, כי רכבו נכנס לאזור החניה ומיד לאחריו נכנס רכבו של הנאשם למקום, השיב: **"לא בדיוק אחרי, נכנסתי לראות אם יש אנשים, ראיתי שאין אף אחד, עשיתי פרסה, ובאתי לצאת, ואז האוטו הצהוב נכנס, ואז תוך שניות הגיע אמיר עם ההונדה השחורה..."** (נ/ד3, שורות 30-33). עוד טען בהודעה, כי **"אין מצב, שחיפש אנשים"** עבור הנאשם, ולכן נכנס לאזור החניה (נ/ד3, שורות 50-52). בחקירה הנגדית טען, כי נכנס לאזור החניה המצוי בצד השני של הכביש, כדי ל**"חפש בחורות"** ו**"להעביר את הזמן"** (ע' 215).

לדברי העד, אין הוא יודע מדוע נראה רכבו של הנאשם חוזר בנסיעה לאחור, לאחר הכניסה לאזור החניה (ע' 215-216); עוד התבקש להתייחס לכך שבסרטון (דקה 11:27:12), הוא נראה מהבהב באורותיו לנאשם, הנוסע לאחור, ועוצר ליד רכבו של הנאשם, והשניים משוחחים ביניהם. לדבריו, אינו זוכר על מה דיברו: **"אולי הייתי צריך להגיד לו משהו, לא יודע מה, אבל לא לחכות, אין לי קשר לא למקרה הזה ולא למקרה הזה..."** (ע' 218). בהמשך החקירה הנגדית ציין, כי ייתכן שהבהב באורות הרכב, בגלל שהבחין, כי **"ההונדה באה במהירות"**. ואז נשאל על ידי הסניגור: **"אה, רגע, מקודם שאלתי אותך למה אתה מהבהב לו ואמרת אני לא יודע?"**; והשיב: **"הונדה באה במהירות ואם היא לא רואה אותו עושה פרסה, אוכל אותה, הוא עושה רוורס במקום שאסור... יש מצב, אני לא זוכר ב-100%"** (ע' 240).

יש לציין, כי העד טען בנוסף, כי בעת שדיבר עם הנאשם מרכבו **"קלט"** כי הנאשם **"מסטול"**: **"אני רואה את העיניים שלו מפוצצות, אדומות, אתה יודע שהבן אדם הזה מסטול"**, ואף שיער כי הנאשם עשה שימוש בחומר ממכר כלשהו: **"...אני מכיר אותו בתור בן אדם שמעשן ניס גייס... אתה מבין שהבן אדם לא 100% במיטבו"**; ובהמשך: **"...אתה רואה שהבן אדם מדבר איתך, מה נשמע ומה זה, אתה רואה את שפת הדיבור שלו, הוא כבר עייף מעצמו, ממה שהוא לקח, לא יודע מה"** (ע' 216-217). יש לציין בעניין זה, כי הנאשם לא העלה כל טענה לפיה היה נתון תחת השפעת סמים, והדבר אף לא עלה בטיעוני ההגנה.

שריף מסר בעדותו, כי הוא ולוגסי ישבו בדירה של חבר ושתו משקאות חריפים. לאחר מכן יצאו **"לסיבוב"** ברכבו של לוגסי, ופגשו את הנאשם, המוכר לעד מתקופת לימודיהם בבית הספר, ועוד שני בחורים שהעד אינו זוכר מי הם, המתגוררים באזור דימונה, והם כיבדו אותם בסיגריות. העד אישר בתשובה לשאלות ב"כ המאשימה, את נכונות הדברים שמסר בהודעתו במשטרה, כי **"נתי עמד לידי שאל את יאיר מה קורה, יאיר אמר לו שהוא היה באילת ואז יאיר אמר לנתי שהוא רב עם אמיר וחברים שלו על הכביש"** (פרוטוקול מיום 13.7.17, ע' 144). לאחר מכן חזרו לדירת החבר, הסמוכה ל"פיצה פצץ", ושוב יצאו ל"סיבוב" ברכב, בדימונה; לשאלת ב"כ המאשימה טען, בניגוד לאמור בהודעתו במשטרה, כי אינו זוכר מה אירע לאחר מכן, בשל השפעת השתייה, והוכרז כעד עוין, בלא התנגדות (הודעת העד, ת/33; הקלטה ותמליל עד ע' 21, ת/33א; עדות, ע' 145).

בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ הנאשם, טען העד, כי איש לא נסע בעקבותיהם. לשאלה אם ראה את רכבו של הנאשם נוסע בעקבותיהם לפני כניסתם לאזור החניה, השיב, כי לא ראה והיה **"מסטול"** וישב בתוך הרכב. עוד ציין, כי הבחין ביושבי רכבו של הנאשם, רק בעת שכיבדו אותם בסיגריות. אין הוא יודע אם לוגסי שם לב לרכבו של הנאשם הנוסע בעקבותיו, ואין הוא יודע מדוע נכנס לוגסי לאזור החניה המסוים הזה: **"לא יודע, הוא נכנס. הוא נהג, אני לא נהגתי"** (שם, ע' 160).

מליחוב העיד כי הנאשם ולוגסי, אותו לא הכיר קודם לכן, ביצעו ברכביהם מעין "משחקי כביש": "... הם נסעו אחד אחרי השני, צחקו אחד לשני... אחד עוקף את השני לפעמים" (ע' 183); "רעיון טיפשי... מי יעקוף את השני... אתה יכול גם להיצמד לחבר שלך לאוטו בצחוק" (ע' 196 - 197); לדבריו, לא הבחין כי הנאשם דיבר עם נוסעי הרכב השני, אם כי לא שלל זאת: "יכול להיות שהם דיברו, אבל לא לידי" (ע' 184).

העד ממשיך ומתאר, כי לאחר ש"הסתובבו ביחד בעיר", רכבו של לוגסי שהוביל, "נעצר, נכנס לאיזו חניה... אני לא יודע של מי החניה, מה זו החניה הזאת בכלל ולמה הוא נכנס לשם... זה היה נראה לי מוזר... כאילו, למה להיכנס לחניה, מה יש לו לעשות שם? כאילו, לנו" (ע' 165 - 166). לדבריו, טענתו של לוגסי כי לא ידע שרכבו של הנאשם נוסע בעקבותיו עד שהגיע לאזור החניה, אינה נכונה: "זה לא נכון, אנחנו טיילנו ביחד בעיר" (ע' 195 - 196).

העד אישר, כי בחקירתו במשטרה לא מסר פרטים בעניין רכבו של לוגסי, וכי כיום הוא רואה את הדברים אחרת: "כן, כי עכשיו אני רואה את זה נכון... זה באמת היה נראה מוזר... למה, כי הבן אדם מהאוטו הלבן עצר בחניה, עצמה... וכשנכנסנו לחניה פתאום התחיל הכל..." (ע' 207). והוסיף, כי בניגוד לדבריו של הנאשם, לא נכנסו לאזורי חניה אחרים קודם לכן: "לא נסענו בין חניות... יש מצלמות, אפשר לבדוק את זה" (ע' 185).

לדברי מליחוב, עד כניסתם לאזור החניה, נסעו בצורה נינוחה ללא סימני מתח מיוחדים. כאשר נאמר לעד כי גרסת הנאשם הינה, כי הגיע למקום כדי "לסגור את העניין בשלום ובטוב, בגלל זה קראתי לרפי ולדימורי", השיב, כי הדברים אינם נכונים: "אני יודע שהוא מסר גרסאות לא הגיוניות, מלא גרסאות" (ע' 194). ב"כ המאשימה שאל: "מאיפה אתה יודע את זה, למשל?" והעד השיב: "כי אני יודע... הוא מדבר הרבה שטויות... אני יודע שהוא מדבר הרבה שטויות"; וכי הוא יודע על כך מעורך דינו של הנאשם. לשאלה נוספת אם הוא יודע זאת מעורך הדין או מהנאשם, השיב: "אולי מהמצב שהוא נמצא בו, אני לא יודע" (ע' 195).

נסיבות דקירתו של המנוח

סרטון מצלמת האבטחה

דוח הצפייה, ת/17, ממשיך בתיעוד ההתרחשויות בזירת העבירה, כפי שנצפו בסרטון מצלמת האבטחה, ת/30 (השעות המצוינות בת/17 תואמות את שעות המצלמה, ולא את שעת האירוע):

בשעה 12.27.56 מכיוון תחנת אוטובוס מגיעה בחורה עם ג'ינס כחול וגופיה שחורה, אני מזהה אותה כחברה של הקורבן בשם הילה שגבית ממנה היום עדות בתחנת דימונה. הילה מתקרבת לחלון של הנהג של הרכב הצהוב ומתכופפת לכיוונו.

בשעה 12.28.08 הנהג של הרכב הכסף יוצא מהרכב, חובש כובע אדום וחולצה כהה (יותר מאוחר התברר שמדובר בנתי לוגסי) ומתקדם עם נהג של הרכב הכהה לחזית של הרכב הכהה.

בשעה 12.28.10 מגיע (ה)קורבן - ראובן חנימוב, ראיתי את החולצה שהוא לובש בסרטון יותר מאוחר מגואלת בדם ליד גופתו בתחנת דימונה. חנימוב מתקרב לנהגים של הרכב הכסף והרכב השחור ומדבר איתם ומצביע עם יד ימינו על הרכב הצהוב.

בשעה 12.28.16 מגיעה מתוך החניה בחורה שמנה שלובשת שורט וגופיה לבנים, יותר מאוחר

ראיתי אותה בתחנת דימונה - מדובר בזוהר עמר, מתקרבת לרכב הצהוב, דוחפת את הילה מהחלון של הרכב הצהוב, מתכופפת לכיוון נהג של הרכב הצהוב ומכניסה את הידיים שלה לתוך הרכב, הילה עומדת מצידה השמאלי של זוהר.

בשעה 12.28.34 נהגים של הרכב הכסוף עם כובע אדום ושל הרכב הכהה מתרחקים מהרכבים לתוך החניה ביחד עם ראובן חנימוב ויוצאים מהפריים של המצלמה.

בשעה 12.28.56 ראובן חנימוב מתקרב לבדו לרכב הצהוב ונותן מכה לשמשה הקדמית של הרכב הצהוב כאשר הילה וזוהר עומדות ליד החלון של הנהג של הרכב הצהוב.

ראובן עובר מקדימה של לרכב הצהוב לצד של הנוסע ובשעה 12.26.09 (כך במקור) פותח את הדלת של הנוסע ברכב הצהוב. מהרכב יוצא בחור שמן שלובש מכנס קצר וחולצה כהים (יותר מאוחר התברר שמדובר ברפי מליחוב) ואחריו יוצא בחור גבוה שלובש חולצה כהה ומכנס אפור (יותר מאוחר התברר שמדובר בדימורי קוטובני). רפי וראובן מתרחקים מהחניה לכיוון תחנת אוטובוס, ושם עצים מסתירים אותם דימורי נשאר ליד הרכב הצהוב.

בשעה 12.29.14 נהג הרכב הצהוב פותח את הדלת ויוצא מהרכב. לובש חולצה כהה, מכנס קצר כחול גרבים בהירים (יותר מאוחר התברר שמדובר ביאיר פרץ), הנ"ל נראה מעביר חפץ בזהירות מוארך שנראה כמו סכין מיד ימינו ליד שמאלו ועם יד ימין דוחף את זוהר שהולכת אחריו, נהג הרכב הצהוב מתקרב לכיוון תחנת אוטובוס כאשר חפץ מוארך שנראה כמו סכין בזהירות בידיו והוא מעביר אותו מיד ליד מספר פעמים.

בשעה 12.29.21 נהג הרכב הצהוב מתקרב לתחנת אוטובוס ועושה עם יד ימינו שתי תנועות מהירות קדימה, כאשר בזמן הזה זוהר ודימורי עומדים כשתי מטר מאחוריו ומסתכלים עליו. הילה עומדת ליד החלק הקדמי של הרכב הצהוב עם הגב שלה כלפי תחנת אוטובוס, נהגים של הרכב הכהה והרכב הכסוף עדיין מחוץ לפריים של המצלמה, הילה מצביעה על תחנת אוטובוס, נהגים של הרכב הכהה והרכב הכסוף נכנסים לפריים של המצלמה, נהג של הרכב הצהוב עושה סיבוב מאחורי תחנת אוטובוס ומגיע מהשביל בין השיחים, לפניו מישוה נופל על הרצפה ורואים אותו על הרצפה בין שני רכבים שחנו בחניה. נהג של הרכב הכסוף עם הכובע האדום מתקרב לאדם שעל הרצפה ומרים יד ימינו. נהג של הרכב הצהוב מסתכל על האדם שנפל על הרצפה ומתקדם לרכב שלו, מעביר שוב דבר מה שנראה כמו סכין מיד ימין לשמאל ונכנס לכיסא של הנהג, זוהר מנסה לעצור אותו ונהג של הרכב הצהוב מניף עליה יד ימינו ונכנס לכיסא, זוהר תופסת את הדלת של הנהג עם שתי ידיה, דימורי ונתי (אין חולקין כי מדובר ברפי - י.צ.), נכנסים לרכב הצהוב מהדלת של הנוסע, הרכב הצהוב מתחיל לנסוע אחורה, זוהר משחררת את הדלת, הילה בזמן הזה תופסת את הדלת של הנוסע שליד הנהג. הרכב הצהוב נוסע על הכביש בן גוריון קדימה כיוון הנסיעה. נהג של הרכב הכהה רץ לדלת של הרכב שלו ונכנס לכיסא של הנהג ונוסע ברוורס מהחניה ונוסע על הכביש בן גוריון בעקבות הרכב הצהוב. הילה ונהג של הרכב הכסוף עם הכובע האדום ניגשים לאדם שעל הרצפה, הילה רצה לכביש, נראה שמדברת בטלפון. הילה (אין חולקין כי מדובר בזוהר ולא בהילה - י.צ.), נכנסת לרכב הכסוף ונוסעת לאותו כיוון שאליו נסעו שני הרכבים הצהוב והכהה. נהג של הרכב הכסוף עם הכובע האדום נשאר ליד האדם שעל הרצפה ביחד עם הילה.

בשעה 12.31.34 רכב כהה נכנס לחניה. נהג של הרכב נראה שופך מים מבקבוק באזור ששם שוכב אדם על הרצפה, אך הרכב הכהה מסתיר אותו. זוהר חוזרת לחניה בריצה. כולם עומדים

ליד האדם שעל הרצפה;

בשעה 12.36 מגיע אמבולנס ומשטרה".

עדוּתָה של זוהר

זוהר מסרה בעדותה, כי ישבו במועדון עד השעה "שתיים וחצי או שלוש", ולאחר שהגיעה לביתה, הלכה לישון. הילה התקשרה אליה לאחר לכתה לישון - לדבריה, הילה התקשרה אליה פעמיים קודם לכן, בלא ששמעה זאת - ואמרה לה: "רודפים אחרינו, אנחנו באים לחניה שלך". בהודעתה נ/א, מסרה העדה, כי השעה הייתה 04:25, ובעדותה אמרה כי אינה יודעת מה היו מעשיהם של הילה וראובן עד שהילה התקשרה אליה (עדוּתָה מיום 8.6.17, ע' 62). עוד ציינה, כי היא משערת כי הילה התקשרה דווקא אליה, שכן באותה תקופה הייתה חברתה הקרובה. בעקבות פנייתה של הילה, התקשרה העדה לאמיר, חברה, והזעיקה אותו למקום: "...קראתי לאמיר כדי שיבוא ויהיה איתי... כי הילה קראה לי: 'בואי מהר' אז אמרתי לאמיר בוא, תהיה איתי, אני לא יודעת מה קרה... כי אני קוראת לבן זוג שלי בכל דבר..." (שם, ע' 61); העדה ממשיכה ומתארת, כי ירדה מביתה והגיעה לאזור החניה, שם הבחינה בנאשם שהיה מלווה בשני חברים, המוכרים לה, שישבו עמו ברכב. אין היא זוכרת אם אמיר הגיע לאזור החניה לפני שהגיעה למקום. למקום הגיעו גם הילה וראובן, ולאחר מכן הבחינה גם בלוגסי שהיה במקום עם רכבו, ובשריף שישב ברכבו של לוגסי.

זוהר מתארת, כי התקרבה לרכבו של הנאשם יחד עם הילה: "...באנו לשאול מה עכשיו קרה, דיברנו בצהריים, לא באנו אתך לאיפה שרצית, מה עכשיו קרה? ..." (שם, ע' 24). לדבריה, "הנאשם הוציא את הסכין ופשוט רץ לראובן"; "לא עניין אותו הוא היה מקובע להסתכל רק על ראובן, הוא הסתכל עליו, הוא הלך אליו..." (שם, ע' 22). בהמשך העידה, כי היא סבורה שהנאשם הוציא שני סכינים "כמו של השפים", מ"תא אחסון" בדלת הרכב; כאשר יצא הנאשם שמעה שהילה קראה לראובן: "רוץ, ראובן, רוץ, יש לו סכין..." (שם, ע' 23). לדבריה, לא ראתה כיצד דקר הנאשם את המנוח.

בתגובה לנראה בסרטון ת/30, שהוצג בפניה, הוסיפה העדה: "...הזזתי את הילה... אני מגיעה, הנה הילה... אמרתי לו (לנאשם - י.צ.) תפתח את האוטו, בוא נדבר, זה מה שאני זוכרת, ראיתי מי באוטו וזה שמאחוריו אמר לי שלום, דיברתי אותו והוא החליט לצאת ו...".

בתשובה לשאלתו של הסנגור, עו"ד ליאור חיימוביץ': "...את וראובן מגיעים בהליכה רגועה או שאתם מגיעים בהליכה מהירה?"; השיבה העדה: "...אני לא זוכרת שבאתי במהירות, אני לא זוכרת, ההליכה שלי היא הליכה רגילה, ירדתי... הזזתי אותה (את הילה - י.צ.) כי היא לא נתנה לי לדבר אתו". לדבריה, אמרה בשלב זה לנאשם: "...אני חושבת שאמרתי לו מה עכשיו, מה אתם עושים פה, לא הבנתי איך הם הגיעו למצב ש... זה לא ברור שאני באה לריב... אם אתה טוען שאני באה לריב אז זה לא ברור שאני באה לריב". וכאשר הסנגור מקשה: "אני טוען שאין קשר בין מה שאת עושה לבין הטענה לפחד, את האחרונה שמפחדת שם...", העדה משיבה: "אני לא חשבתי שהוא ייצא עם סכינים". ושוב הסנגור: "ועכשיו אני אסיים את השאלה, את באה לאותו מקום, לאותו אדם, שעל פי הטענה שלך, יצא עם סכין כמה שעות לפני זה...", והעדה: "כן, אבל לא חשבתי שהוא יוציא סכין"; הסנגור: "...ואת רואה שם מלא גברים, כמו שאת מספרת, מעיפה את החברה שלך, שכנראה שלדעתך היא לא מספיק אסרטיבית, ונכנסת לשם ככה, בכוחניות, לדבר איתם, זה לא פחד, זה מישהי שבאה לסגור איתם חשבון, לדבר לעניין"; והעדה: "לא באתי לסגור שום חשבון ואף פעם לא חשבתי שהוא יביא סכין ובטח, ובטח שהוא לא יריב עם ראובן, אני לא יודעת מה היה כשהלכתי לישון, אני לא יודעת מה התפתח ביניהם..."

אני לא ידעתי שהם צריכים להיפגש... הוא (המנוח - י.צ.) אמר שהוא הולך לעבוד בוקר..."

לדברי העדה אין היא זוכרת מה עשה המנוח בעת שהייתה ליד רכבו של הנאשם, ואם דפק על שמשות רכבו של הנאשם; אינה זוכרת אם היו צעקות; והיא עצמה הייתה לאחר שתיית אלכוהול (שם, ע' 75-79).

זוהר ממשיכה ומתארת, כי לאחר שהנאשם דקר את המנוח, נכנס הנאשם חזרה לרכבו, והחל בנסיעה לאחור, כדי לצאת ממגרש החניה; והיא והילה ניסו לעכבו במקום: **"תפסנו לו את הדלת, אני תפסתי לו את דלת ימין והילה תפסה את דלת שמאל ואמרנו לו... ואז הוא פשוט שם רוורס ונסע..."** (ע' 23). לוגסי הראה לה את כיוון בריחתו של הנאשם, ואמר לה לנסוע ברכבו בעקבות רכבו של הנאשם; היא החלה לנסוע ברכבו של לוגסי, שבו ישב עדיין שריף, ואולם ויתרה על ניסיונה למצוא את רכבו של הנאשם, וחזרה לאזור החניה. עם הגיעה הבחינה כי לוגסי **"עזר לראובן לעצור את הדם, זה מה שאני זוכרת"** (ע' 82 לפרוטוקול).

לשאלת הסניגור אם מדובר היה ב"מפגש מתואם" באזור החניה, אליו הגיעו אנשים רבים בשעה 04:30 בבוקר, ענתה העדה: **"זה לא מתואם, אף פעם זה לא היה מתואם... אני לא יודעת מה היה כשהם הלכו... אני לא יודעת מה התפתח ביניהם, אולי התפתח ביניהם, אולי הם לא דיברו, אולי הם ישבו, אני לא יודעת מה הם עשו כשהילה וראובן הלכו, אני לא יודעת"** (ע' 81, וכך בהמשך, ע' 84); ועוד ציינה כי **"...ראובן לא בן אדם שרב, הוא אף פעם לא רב... גם אמיר, אין לו עבר פלילי... זה שהוא בדואי זה לא אומר שצריך להיות לו עבר פלילי"** (ע' 82 לפרוטוקול).

עדוּתה של הילה

הילה מסרה בעדותה, כי לאחר שהורידו את זוהר, נסעה עם המנוח לכיוון ביתה, כאשר המנוח נהג ברכב; לאחר מכן ישבו ושוחחו ברכב; לאחר כ-10-15 דקות הבחינו ברכבו של הנאשם, כשעמו אנשים נוספים, ולאחריו רכב הרנו מגאן הנכנסים לאזור החניה הסמוכה לביתה (עדוּתה מיום 8.6.17, ע' 117). בשל החשש מהנאשם והאחרים, התקשרה לזוהר, וזו אמרה לה שתבוא לאזור החניה. הם נסעו והחנו את רכבם ליד תחנת אוטובוס מול אזור החניה. אין היא יודעת מדוע לא נסעו מהמקום, כאשר הבחינו בנאשם. בחקירתה הנגדית הופנתה העדה לדבריה של זוהר מהם עולה, על פי חישוב הזמנים, כי התקשרה לזוהר רק אחרי שעה ומחצה מאז שהורידו אותה ליד ביתה, וציינה כי אינה זוכרת במדויק כמה זמן ישבה ברכב עם המנוח, ואולם אין היא אחראית להערכת הזמנים של זוהר (שם, ע' 129). לשאלת הסניגור לסיבת התקשרותה לזוהר, השיבה:

"כי זה מה שקפץ לי לראש, להתקשר לזוהר... אני, בראש שלי לא היה שהולכים להיות דקירות והולכים לקחת חיי אדם... אנחנו לא אנשים עבריינים או משהו כזה, שאני אתקשר למשטרה... אנחנו לא אנשים שיבואו ויתחילו לריב מכות ולרצוח, באנו, בסך הכל, בכוונה הכי לא רעה ולא במחשבה אפילו, בסך הכל באנו לראות מה קרה, לסגור, אני בורחת מבן אדם, כאילו, אני אמורה לדעת שזה מה שהולך לקרות?" (שם, ע' 119).

לשאלה למה התכוונה באומרה כי באו "לסגור", השיבה:

"לראות, תגיד לי, אם בן אדם בא לחניה שלי, לא נראה לי שהוא בא סתם, אוקי? שוב אני אסביר לך, אני אראה גם את הוויכוח הכי קטן בעולם ואני אבוא תמיד ואדבר, תמיד אני אשאל

מה קרה, למה, כמה, הוא יושב פה, מולי, נראה לי שאתה יכול לשאול אותו והוא גם יענה לך שאני, כשניגשתי אליו לאוטו, דיברתי אותו בצורה הכי נחמדה, הכי יפה שיש, הוא גם לא פנה אליי ולא שום דבר, בן אדם לא סתם יבוא לחניה שלי בארבע לפנות בוקר עם עוד שני אנשים ועם עוד רכב מאחורה ולא יחזור..." (שם, ע' 128).

ובמקום אחר:

"כי אני בן אדם שתמיד יבוא לדבר עם בן אדם... לא משנה על מה, אני רואה משהו לא בסדר ואני תמיד אנסה להרגיע... אבל תסכים איתי שאם אתה יושב בארבע לפנות בוקר עם חבר שלך באוטו ואתה רואה את אותה יונדאי שקרה איזשהו מצב, גם אם הוא לא קשור אליכם, אתה רואה אותו עוד אנשים באוטו ועוד עם רכב, אני, בתור בחורה, פחדתי... אז הלכתי לדבר אתו, מה זה משנה?...?" (שם, ע' 122).

העדה מתארת בעדותה מה אירע לאחר שניגשה לרכבו של הנאשם:

"ניסיתי להרגיע אותו, ניסיתי להבין מה קרה בצורת הדיבור הכי יפה שיש, הוא לא התפרץ עליי, הוא לא צעק עליי, הוא לא קילל אותי, שום דבר, זוהר הגיעה לאוטו... שאלתי אותו מה קרה, כאילו, בכל אופן, מה קרה, למה העצבים, כאילו, את יודעת, להרגיע רוחות על משהו שאני, בעצמי, לא הבנתי מה קורה שם. זוהר הגיעה, אמרה לו תצא מהאוטו, אמרתי לה זוהר, לך מפה, אני לא זוכרת בדיוק, הוא זרק, כנראה, איזו מילה לכיוון שלה, ראובן הגיע, חשב שהוא אמר לי משהו, נתן לו שתי מכות בשמשה ואמר לו תצא מהאוטו, אמרתי לו ראובן, לך, באותו רגע מישוהו בא עם כובע... ולקח את ראובן לכיוון של היציאה מהחניה, ליד תחנת האוטובוס, הוא חיבק אותו, דיבר אתו שם..." (ע' 93).

העדה אישרה, כי המנוח דפק בחוזקה על שמשת הרכב ("...כשבן אדם בעצבים הוא יכול לעשות הכל"), והוסיפה כי "זה לא מעיד על כלום... לא היה ביניהם דו שיח, לא היה ביניהם וויכוח... כנראה שהנהג זרק מילה, אני לא יכולה להגיד לך את זה במדויק כי אני לא זוכרת, הוא חשב שהוא זרק את זה לעברי, הוא בא להגן עליי... מעבר לכך, לא היה שם כלום... בחיים לא הגענו למצב כזה, לא" (שם, ע' 106 - 107). מעבר לכך סברה גם, ששמעה שהמנוח אמר לנאשם: "תצא, משהו כזה, אבל לא מעבר" (שם, ע' 127).

לדברי העדה לא הכירה את האדם שלקח את המנוח לעבר תחנת האוטובוס, המרוחקת 5-6 מ' מרכבו של הנאשם; היא לא שמעה על מה שוחחו, כיוון שהיו רחוקים ממנה; והם עמדו עם גבם אליה.

ובהמשך הוסיפה:

"...בן אדם שיושב באוטו, אוקי? אני מדברת אתו, זוהר מדברת אתו, לאחר מכן, ראובן הגיע, לאחר שנייה הוא הלך, אוקי? לקחו אותו לתחנת אוטובוס, אין ביניהם שום דו שיח, אין ביניהם שום וויכוח" (שם, ע' 127).

לדבריה, בשלב זה, כאשר המנוח היה ליד תחנת האוטובוס:

"(הנאשם) בא לצאת מהאוטו, אמר לנו זוזו או שאני דוקר אתכן... הוא אמר לכיוון של זוהר, אני לא יודעת אם זה היה מכוון אליי, אני לא יודעת מה, הוא יצא מהאוטו, הוא הלך לכיוון של ראובן, לכיוון של אותו בן אדם, אני לא חשבת, כאילו, הכל בסדר בעיני, ראיתי סכין וצעקתי לראובן "ראובן תברח, יש לו סכין", אני לא יודעת מה היה מאחורי השיחים, שמעתי רק צעקה של "איה", איך שהגעתי לכיוון השני של האוטו הנהג נכנס לאוטו, היה עוד חבר אתו, מלא, הוא בא להיכנס לאוטו, הרכב התחיל לנסוע, ניסיתי לתפוס את הדלת, ניסיתי לעצור את האוטו, הדלת החליקה לי מהיד, רצתי, כאילו, מהכיוון של התחנה לכיוון הזה, ראיתי את ראובן שוכב על הרצפה ובחור בשם נתי היה לידו, נכנסתי להיסטריה, הוא אמר לי תזמיני אמבולנס, התקשרתי לאמבולנס, התחלתי לצעוק..." (שם, ע' 94).

העדה שללה כל אפשרות, כי היא והמנוח היו שותפים לתיאום מראש עם הנאשם ואחרים להגיע למקום, או כי ביקשו ל"סגור חשבון" עם הנאשם. היא והמנוח לא היו "קשורים לכלום", "הוא לא עשה לו כלום, הוא לא הכיר אותו, הוא לא נכנס אתו לשום וויכוח, כאילו, לא היה ביניהם שום דבר, לא סכסוך, לא דיבור, כלום, כלום, כאילו, לא שיחה קטנה, בעיניי, כאילו, רצחו אותו על כלום" (שם, ע' 95).

העדה הדגישה כי מלבד זוהר, לא ידע איש על כוונתם להגיע לאזור החניה (שם, ע' 112); כי חלק מהאנשים הגיע למקום לאחר אירוע הדקירה (ע' 118); והוסיפה, כי אינה זוכרת אם זוהר או הם עצמם, התקשרו לאמיר כדי שיגיע למקום.

עדותו של אמיר

אמיר מסר בעדותו, כי הגיע לאזור החניה לאחר שהילה התקשרה אליו, ואמרה לו: "יש מישהו שרודף אחרינו, תבוא לבית של זוהר" (דיון מיום 12.6.2017, ע' 141). אין הוא יודע מדוע התקשרה הילה אליו דווקא, ואם ידעה היכן הוא נמצא (שם, ע' 200). עם הגיעו לאזור החניה, הבחין בנאשם הנמצא ברכב, יחד עם אדם נוסף; כמו כן ראה את הילה, אם כי בהמשך עדותו ציין, כי אינו זוכר אם הילה כבר הייתה במקום; בנוסף הבחין גם בזוהר וגם בלוגסי, שהגיע למקום ברכבו. לדברי העד, לא הבחין אם שריף ישב ברכבו של לוגסי, וגם כאשר הטיח בו הסניגור, כי בסרטון האבטחה ניתן לראות, כי התכופף לעבר חלון רכבו של לוגסי, ודיבר עמו, ומשכך היה אמור להבחין בשריף היושב ברכב, חזר העד על דבריו, כי אינו זוכר שראה את שריף ברכב (שם, ע' 181).

העד שלל אפשרות, כי הגיע לאזור החניה כדי "לסגור חשבון" עם הנאשם לאחר "תיאום" עם אחד המעורבים (שם, ע' 147). עם הגיעו הבחין ב"התלהמות... ראיתי את כל הרכבים האלה..." (שם, ע' 176), ושאל את לוגסי מה אירע. המנוח הגיע אף הוא למקום וניגש אליו ואל לוגסי, אולם אין הוא זוכר על מה דיבר עם המנוח באותו מעמד: "הוא היה לידי ולידי נתי אבל אני לא זוכר מה היה הדיבור, אני לא זוכר פרטים קטנים" (שם, ע' 182). אין הוא זוכר גם אם המנוח הצביע לעבר רכבו של הנאשם (ע' 183).

לדברי העד "עמד בצד" עם לוגסי וראה כי פרץ ויכוח, שאינו זוכר מה נאמר בו, וכי המנוח "דפק לו על השמשה ובא איזה מישהו שהיה עם יאיר, אני לא זוכר מי זה, אני לא ראיתי אותו, בא, חיבק אותו ולקח אותו לצד ויאיר יצא עם הסכין, כשקרה המקרה זה לא היה בשדה הראיה שלי, זה היה מאחורי העצים". לדבריו, הבחין רק בסכין אחת (ע' 145). בהמשך, שמע את המנוח צועק "איה", "זוהו, ואז הוא בא בריצה ונפל ונתי עזר לו" (ע' 145).

(146).

בחקירתו הנגדית אמר העד, כי שמע צעקות אולם לא שמע מה אמר המנוח בעת שדפק על שמשות הרכב, ואינו יכול לאשר, כי שמע שהמנוח מאיים על הנאשם (שם, ע' 188, 197). עוד השיב, כי לא "שם לב" אם המנוח הלך ופתח את דלת הנוסע, או אמר למישהו ברכב לצאת (שם, ע' 196).

עוד יש לציין, כי העד אישר בעדותו, כי בהודעתו הראשונה במשטרה (נ/2 א מיום 16.7.2016), לא מסר כי הילה התקשרה אליו, וכי מסר פרטים אחרים שאינם נכונים - ובכלל זה, כי עבר במקרה ליד אזור החניה. לדברי העד, הושפע מהאירוע הקשה והיה ב"בלק אאוט", ואף אינו זוכר היטב את הדברים נוכח חלוף הזמן (שם, ע' 160-161, 165). לשאלה מדוע מסר בהודעתו הראשונה, כי כלל לא ראה את לוגסי במקום, השיב, כי אינו זוכר זאת אולם לא התכוון להסתיר דבר מהחוקרים (ע' 168-169). בהודעתו הנוספת במשטרה (נ/2 ב מיום 19.7.2016) נזכר בפרטים אותם לא מסר תחילה, ופרטם בחקירה (ע' 198-199).

עדותו של לוגסי

לוגסי העיד, כי בעקבות כניסת רכב ההונדה לאזור החניה, ויציאתו המהירה של אמיר מהרכב, העריך כי עלול להתפתח "בלגן", והוא ניסה למנוע זאת, ולפיכך חזר עם רכבו בנסיעה לאחור לתוך אזור החניה. הוא ניגש לאמיר, אך אינו זוכר מה אמר לו (פרוטוקול מיום 12.6.17, ע' 219). העד מתאר, כי זוהר הגיעה מביתה לאזור החניה, והחלה לצעוק לעבר הנאשם **"מה אתה בא לריב אתנו, מה אתה בא לחפש אותנו, דברים כאלה..."** (שם, ע' 211); **"היא צעקה, כאילו, אל תתקרב לחניה שלי, שלא יהיה בלגן פה, דברים כאלה..."** (ע' 219 - 220). עוד אישר, כי זוהר וגם הילה, שהגיעה למקום, התקרבו לחלון רכבו של הנאשם (ע' 228).

העד ממשיך ומתאר, כי בשלב זה הגיע למקום ראובן: **"אני לא יודע מאיפה הוא יצא, איפה האוטו שלו, הוא בא ברגל לכיוון החניה... לא יודע, אני חושב שמעל יד הפיצה הוא הגיע, מחוץ לחניה..."**. עוד העריך, כי ראובן הגיע למקום לאחר ששמע צעקות, וראה את הילה "רבה" עם הנאשם (ע' 221). עם זאת, ציין, כי לא שמע שמישהו מאיים על הילה או מקלל אותה: **"הכל קרה בשנייה"** (ע' 223).

בחקירה הנגדית מתאר העד את המשך הדברים:

"יצאתי, תפסתי את המנוח, את ראובן, שלא תהיה מריבה, ראובן בא, כביכול, דפק ליאיר על השמשה, זה ממש דברים במהירות, יאיר יצא עם סכין, רץ, הלך לכיוון תחנת האוטובוס, משם אני כבר לא רואה מי דקר, איך הייתה הדקירה או משהו, אחר כך, אני רואה את המנוח נופל על המדרכה, כאילו, עם הפנים שלו לכיוון המדרכה, אני כבר הולך לטפל בו, מסובב אותו, רואה את החולצה שלו, שיוצא ממנה דם, קרעתי לו את החולצה, הורדתי את החולצה שלי, ניסיתי לחסום, היה גם פרמדיק... עד שבא האמבולנס..." (ע' 206).

עוד מסר בעדותו, כי הוא סבור שהנאשם החזיק בשתי סכינים: **"אני חושב ששתיים, אחת קטנה ואחת גדולה... גדולה, של מטבח"**, אולם לא הבחין כיצד אחז בהן הנאשם (ע' 206-207).

העד חזר ונחקר בחקירה נגדית לגבי התנהגותו של המנוח:

עמוד 20

"תפסתי אותו, הוא ברח לי מהידיים, אני תופס אותו, כאילו, הוא חתך לי מהידיים, הלך לכיוון האוטו של יאיר, דפק לו על השמשה מהצד, לא של יאיר, מהצד השני, שליד הנהג... וראיתי את יאיר יוצא" (ע' 225).

לשאלה מדוע חזר המנוח לעבר רכבו של הנאשם, לאחר שהעד הרחיקו תחילה מהרכב, השיב: **"הוא בורח לי מהידיים כי הוא רואה שהוא (הנאשם) מתווכח, כאילו, עם הילה..."** (שם, ע' 228).

העד הופנה בחקירה הנגדית לכך שקודם להגעתו לרכבו של הנאשם, המנוח נראה בסרטון האבטחה כשהוא מצביע פעמיים לעבר רכבו של הנאשם; לדברי העד אינו זוכר מה אמר לו המנוח, ואולם טען כי גם הנאשם וגם המנוח היו "מסטולים", וכי המנוח הגיע ממועדון **"מן הסתם... לא, לא, מחוק לגמרי לא, אבל היה מסטול... כאילו, שתה אלכוהול..."**, והוא "תפס" את המנוח **"בשביל ש... לא יגיע ליאיר ושלא תתפתח תגרה"**. עוד הבהיר בתשובה לשאלת הסניגור, כי המנוח לא היה "עצבני": **"... עם הצעקות וזה, הוא פחד שיפגעו בחברה שלו, קודם כל... כן, הוא היה מאורס, מפחד"** (ע' 222-223).

לשאלת ב"כ המאשימה, אם שמע איומים מצד המנוח כלפי הנאשם, ואם אמר לו שיהרוג אותו, השיב העד, **"לא, אבל אני ראיתי שהוא דופק לו על השמשה, כביכול, ולצאת למריבה..."** (ע' 207). עם זאת, לא שלל בחקירה הנגדית שהושמע איום: **"יש מצב, מה זה, זאת מריבה, אתה יכול לאיים על כל בן אדם... היו צעקות, כן, אבל לא שמעתי, אני לא התייחסתי לזה"**. וכשנשאל על ידי הסנגור: **"אתה לא יודע להגיד את תוכן הצעקות?"**, השיב העד: **"לא, התייחסתי יותר בקטע של להפריד, בקטע של... המריבה, בסוף הזה?... המריבה הייתה בין יאיר לראובן"** (ע' 226).

לדברי העד התרשם, כי הנאשם נמצא תחת השפעת חומרים כלשהם: **"אני יודע שיאיר מעשן ניס גייס וזה, לא יודע, הוא היה נראה מסטול גם מהניס גייס, דברים כאלה, הוא יצא, כביכול, עם סכין ומשם כבר לא ראיתי את הדקירה, ראיתי אותו נופל והם ברחו"** (שם, ע' 207). בהמשך טען, כי הנאשם נראה **"מסטול, נראה דפוק, כאילו, נראה שהוא במצב שהוא לא יכול לשלוט על עצמו מהסתלה שהייתה בו"** (ע' 234).

(ושוב אחזור ואציין בעניין זה, כי הנאשם לא העלה כל טענה לפיה היה נתון תחת השפעת סמים, והדבר אף לא עלה בסיכומי ההגנה).

לוגסי מסר עוד בעדותו, כי שריף, שישב ברכבו, לא יצא כלל מהרכב במהלך כל האירוע (ע' 243); כי לאחר דקירתו של המנוח, זוהר נכנסה לרכבו שהיה מונע, ורדפה אחרי רכבו של הנאשם, כאשר שריף נשאר עדיין ברכב; וכי הוא עצמו ניסה לטפל במנוח ששכב על הקרקע.

יצוין, כי לוגסי השתתף בשחזור של האירוע (דיסק שחזור, ת/26); בחקירתו התבקש להתייחס לכך שאמר בשחזור (דקה 03:54) בקשר לכניסתו לאזור החניה: **"מה, אני נכנסתי, הם, נראה לי, חיפשו אחד את השני, הם הגיעו במהירות"**; ותגובת העד לדברים, במהלך עדותו, הייתה: **"כנראה, יש מצב, לא יודע... יכול להיות שהם חיפשו אחד את השני, בן אדם רוצה לריב עם בן אדם, הם מחפשים אחד את השני, לא?... הם הגיעו לחניה, זה הגיע אחריו, כנראה, אולי, עשו איזה מארב, אני לא יודע מה עשו"** (ע' 234). בחקירה החוזרת הסתייג מכך, ולשאלה אם מדובר "בהשערה לכל דבר", השיב: **"יכול להיות, אני לא יודע, מריבה זו מריבה, אני לא יודע מה היה"** (ע' 241), ובהמשך: **"לא יודע, אני רואה רכבים באים, זה באים, זה חברה, יש אנשים, אני לא יודע"** (ע' 242).

עדותו של שריף

שריף העיד, כי אינו זוכר שלוגסי שוחח עם הנאשם לפני כניסת רכבו של אמיר לאזור החניה; אינו יודע מדוע הנאשם החליט לחזור לאזור החניה; ומה הייתה הסיבה שלוגסי הבהב עם אורות רכבו לנאשם. עוד השיב, כי אינו יודע אם לוגסי סיכם מראש להיפגש במקום ולא הבחין כי לוגסי מדבר עם מישהו בטלפון; לדבריו, הוא מתקשה לזכור מה אירע **"לפני שנה"** (עדות מיום 13.7.17, ע' 162-163).

שריף שהוכרז, כאמור, כעד עוין, מסר בנוסף, כי נשאר לשבת ברכב, ולא ירד ממנו בשום שלב, וזאת בשל כך שהיה **"מסטול"** לאחר שתיה. לשאלת הסניגור, שהפנה את העד לדברים שמסר בהודעתו במשטרה, לפיהם לא ירד מהרכב גם בשל כך שלא רצה **"להסתבך"**, השיב העד, כי אינו יודע להסביר את דבריו, אולם קודם להגעתו למקום, לא ידע שתפתח **"קטטה"**: **"ידעתי את זה רק שהיינו שם, בחניה..."**. עוד ציין, כי אינו יודע אם לוגסי ידע שעתידה להתפתח קטטה (ע' 165-166).

העד אישר, כי אמיר הגיע לרכב כדי לדבר עם לוגסי, אולם אינו יודע על מה דיברו: **"הוא לקח אותו הצידה. כי אני לא מדבר אתו... אני ואמיר לא מדברים כבר הרבה זמן"** (ע' 147).

העד אישר כי התעורר **"ויכוח שם וזהו... לא זוכר... היו שם איזה ארבע, שלוש והנאשם"** (ע' 147). בתשובה לשאלת הסניגור, השיב, כי אינו זוכר כי המנוח דפק על שמשת הרכב (שם, ע' 164-165).

אין הוא זוכר בנוסף, כי חברו של הנאשם לקח את המנוח לצד. לאחר שהוצגו לעד דברים שמסר בהודעתו במשטרה, לפיהם ראה את חברו של הנאשם מדבר עם המנוח ולוקח אותו לצד, אישר העד את הדברים. עוד אישר את הנאמר בהודעה, כי ראה שהנאשם, שירד מהרכב, הלך לכיוון המנוח, שאותו הכיר באופן שטחי, ומיד לאחר מכן שמע צעקת **"איה"**, והמנוח נפל על הרצפה, וראה את הנאשם ושני חבריו בורחים מהמקום (ע' 147-148).

העד אישר, כי הבחין בזוהר והילה שניסו לאחוז בדלתות רכבו של הנאשם, במטרה למנוע בריחתו, ולאחר מכן נכנסה זוהר לרכבו של לוגסי, בעוד העד נמצא בתוכו, והחלה בנסיעה במטרה לאתר את רכבו הנמלט של הנאשם. לאחר 3-4 דקות, חזרו לאזור החניה (שם, ע' 149-150).

לשאלת הסניגור ציין, כי אינו יודע מדוע לוגסי לא מסר בחקירתו הראשונה במשטרה, כי העד היה ברכבו בעת האירוע (ע' 163), או מדוע לא מסרה זוהר בהודעתה במשטרה על כך שהיה במקום. לדבריו, היה שריו בריב עם זוהר (וכאמור, גם עם אמיר) ולא דיבר איתם (ע' 168).

עדותו של מליחוב

מליחוב המעורב **"עד צוואר"** באירועים באותו לילה, מסר עדות מתחמקת תוך שציין, כי אינו מתכוון לענות על מלוא השאלות העלולות לסבכו. כאמור, היה צורך בהוצאת צו הבאה כדי לאלץ אותו להגיע למסירת עדותו.

כך מתאר מליחוב בעדותו את האירועים שהתרחשו לאחר הגעתם לאזור החניה:

"אז אנחנו גם נעצרנו, הסתכלנו, נכנסנו, יצאנו, נכנסנו, שניות ספורות, אני לא יודע איך להסביר את זה, בשניות ספורות רצו בנות לכיוון של החלון של יאיר, היו שם הרבה צעקות,

קללות, אני לא יכול להסביר בדיוק מה היה שם, מה בדיוק היו הקללות ומה הצעקות, היה שם הרבה רעש, פתאום ניגש ראובן, המנוח, זיכרונו לברכה, בא אליי לדלת, פתח את הדלת, קרא לי, ראובן, זיכרונו לברכה, היה חבר של אחי הגדול, הוא יותר גדול ממני, הם למדו ביחד, חברים מהילדות, הוא ביקש לדבר איתי, יצאתי מהרכב והלכתי לדבר אתו, הוא ביקש ממני שאני אלך לבית ושאני לא אסתובב עם האנשים שאני נמצא איתם, אמרתי בסדר, הסתובבתי ובאתי ללכת, הוא גם בא ללכת, ככה אני חושב, שמעתי 'איה' ואז הסתובבתי, אחרי כמה צעדים שעשיתי הסתובבתי וראיתי את ראובן רץ, יותר מזה, כבוד השופט, אני לא יכול להגיד ולא יכול להסביר כי אני לא יודע" (ע' 166).

גם בהמשך, לשאלות הסניגור, אין העד מוסר תשובות ברורות יותר לגבי נסיבות האירוע:

סניגור: "כשאתה הסתובבת, הוא נשאר לעמוד במקום?"

העד: "אני באתי לקחת את הפלאפון שלי מהאוטו, רציתי ללכת... אני לא ראיתי שהוא עמד במקום, לא הסתכלתי עליו, אני הסתובבתי".

סניגור: "ואתה ראית לאן הוא הלך?"

העד: "לא, חלף לידי משהו מהיר כזה, שמעתי 'איה', לקח לי כמה שניות להסתובב, הייתי בדיליי וראיתי את ראובן רץ... לכיוון הנגדי ממני" (ע' 169).

העד שחזר וטען בעדותו, כי לא ראה את "הדקירה עצמה" (ע' 208), הופנה לשחזור שערך הנאשם שבו, לפי המתואר על ידי הנאשם, עמד כתף אל כתף עם המנוח, כאשר פניהם מופנות אל הנאשם, וכי בעת הדקירה חיבק את המנוח, ותגובת העד: "זה השחזור שלו..."; טען, כי אין זה נכון שחיבק את המנוח בזמן הדקירה (ע' 209); ולשאלת ב"כ המאשימה החוזר על כך ש"למרות שאתה עומד, אתה והוא עומדים כתף לכתף, לא ראית את הדקירה", השיב העד בשלילה (ע' 210).

עוד טען, כי לא ניסה "להרגיע שום דבר כי לא ידעתי שצריך לקרות משהו...", וכי כאשר ראה שהמנוח רץ, "הבנתי שקרה ביניהם משהו" (ע' 209).

העד הוסיף, כי האירועים התרחשו במהירות, וכי קודם לאירוע לא נאמר שום דבר לא שגרתי ברכבם. גם כשהגיעו זוהר והילה לרכב, לא הספיק לברר במה מדובר: "לא, אני לא הבנתי כלום... לא הספקתי לשאול כי אני יצאתי מהרכב... לא שאלתי, למה שאני אשאל אותו? זה בנות, יכול להיות שהוא מכיר מישהי מהן, יוצא עם מישהי מהן, מאיפה אני יודע?... למה שאני אשאל? זה בנות" (ע' 189-188).

לשאלות ב"כ המאשימה, אישר כי המנוח לא דיבר אליו בדרך מאיימת בעת שפתח את דלת הרכב (ע' 189), ואין הוא זוכר כמה אנשים היו במקום. עם זאת ידוע לו "שהיו שם הרבה קללות... לא, במילים אני לא יכול להגיד לך... היה שם ברדק" (ע' 190).

לדברי העד לא החזיק דבר בידו כאשר יצא מרכבו של הנאשם: "... הייתי עם יד בכיס, ידיים בכיס, איך אפשר להגיד שיצאתי עם משהו ביד?" (ע' 192). העד הופנה לכך, כי בהודעתו מיום 28.07.16 (ת/34ג, שורה 60), ענה לשאלת החוקר שאמר לו, כי "בסרטון של מצלמות האבטחה רואים שאתה מחזיק משהו ביד", כי מדובר

ב"פלאפון... אני זוכר שהחזקתי פלאפון ביד", ולא שלל אפשרות כישיקר בחקירה במשטרה: "יכול להיות מהלחץ, יכול להיות הכל" (ע' 192).

העד אישר, כי בחיפוש המשטרתי שנערך עליו עם מעצרו בטירת הכרמל, נתפס "אולר". לדבריו, "מצא" את האולר ברכב, "מתחת לספסל" (ע' 172), כאשר ניסה להוציא את כפכפיו מתחת למושב ברכב, זמן קצר לפני שנעצרו. לשאלת הסנגור מדוע לא שאל איך הגיע האולר לרכב, טען כי אולי שאל ואינו זוכר זאת, וכי "אולי" הופתע לראות סכין. אין הוא יכול לענות אם זה נראה לו "מחזה רגיל". "...קשה לי לענות, אני לא רוצה להוציא איזה שקר... אני לא יודע מה, צריך לחבר, צריך להיזכר" (ע' 218). העד הכחיש, כי הבחין בחומרי ניקוי ובחולצה ספוגה במושב האחורי של הרכב; אם כי אישר, כי נהג למרחק קצר ברכב בטירת הכרמל, למרות שהיה בפסילת רישיון (ע' 199 - 200).

לשאלה אם ראה סכין נוספת ברכבו של הנאשם, השיב כי ברכב היה חלל, "חור", במקום שבו היה בעבר מסך DVD, וכי הוא "זוכר שהיה תקוע שם משהו עם ידית של סכין, אבל אף פעם לא שלפתי אותה, לא בדקתי, לא ראיתי שזו סכין בדיוק, אבל זו ידית של סכין... אני חושב שזו סכין, זו ידית של סכין" (ע' 175). לטענתו, ראה אותה ידית של סכין, כאשר הנאשם קיבל את הרכב מאביו, תקופה קצרה לפני האירוע, ואולם אינו זוכר, כי ראה את הסכין באותו יום של האירוע. לדבריו העד לא סיפר על הסכין בחקירתו במשטרה, שכן ביום האירוע לא הבחין בה. עוד טען כי אזכור מיקומה של הסכין ב"מערכת" לא היה מתואם עם דברים שמסר הנאשם בעדותו (ע' 178).

לדבריו העד, לא החליטו "לברוח" לאחר האירוע, אלא רצו ללכת לים, וכן לבקר את סבו בטירת הכרמל: "... אני לא ידעתי שאנחנו בורחים בגלל המקרה הזה, אני חשבתי שאנחנו הולכים לבלות, לא ידעתי שהמנוח נרצח, לא ראיתי, ראיתי אותו רץ פשוט" (ע' 173). העד מספר, כי במהלך הנסיעה לצפון, הנאשם קיבל טלפון "מהורים" שהמנוח נפטר.

בהמשך, לשאלות ב"כ המאשימה, מבהיר העד כי אינו מתכוון לענות על שאלות הנוגעות לדקירת המנוח:

תובע: "וגם לא הבנת שהייתה דקירה, אתה אומר שהגעת לטירת הכרמל בנחת, לבלות, לים, לא קרה כלום ופתאום מתקשרים וזה נופל עלייך כמו רעם ביום בהיר?"

העד: "יש שאלות שאני לא יכול לענות עליהן... יש שאלות שאני לא יכול לענות עליהן, אם בית המשפט יכול להתחשב בי גם... לא ראיתי את הדקירה, באמת שלא ראיתי את הדקירה" (ע' 210).

ובהמשך לתובע, המקשה על איזה שאלות הוא לא יכול לענות, הוא משיב:

"זהו, אני לא יכול לענות, אני לא מרגיש בנוח, קשה לי... עניתי לך על זה, זה לא היה ככה... אני הסתובבתי, באיתי ללכת... עשיתי את הצעדים שלי... הוא (הנאשם) חלף על פניי, כאילו, בריצה".

בית המשפט: "מאיפה הוא בא, מכיוון האוטו או מכיוון ה...".

העד: "כן, מכיוון האוטו... הוא רץ מכיוון האוטו, באיתי ללכת לכיוון האוטו והוא רץ מהכיוון הזה לכיוון של ראובן".

תובע: "וגם לא הבנת שהייתה דקירה עד טירת הכרמל?"

העד: "לא... בצפון ידעתי הכל כבר... בצפון כבר ידעתי הכל...אני לא יכול לענות לך על זה".

לדברי העד, לא הבחין בזריקת הסכין על ידי הנאשם דרך החלון, בעת הנסיעה מאזור החניה לכיוון באר שבע: "אני נמנמתי"; "אני לא ראיתי, כבוד השופט, לא ראיתי את הזריקה עצמה" (ע' 211-212).

לשאלה מדוע לא בירר מדוע הייתה צעקת "איה", ולא הסתובב או שאל, השיב: "אם יש שאלות שבית המשפט רוצה לשאול אותי, מעבר לזה, אני אשמח לענות, אבל אני מסביר את עצמי עוד פעם, אני לא יכול לענות ככה" (ע' 213). וגם לשאלת הסניגור בחקירה חוזרת, הוא עומד על כך שיש שאלות שאינו יכול לענות עליהן, ואינו יכול להסביר את הסיבה לכך:

בית המשפט: "שאלות שאתה חושב שהן יכולות להפיל אותך?"

העד: "לא, לא להפיל אותי".

בית המשפט: "להפיל מישהו אחר?"

העד: "כן, כבוד השופט" (ע' 215).

גם משמובהר לעד, כי הנאשם הודה בכך שדקראת המנוח, אומר העד, כי אינו יכול להשיב לשאלות: "לא מהעולם שאני בא, פשוט זה דבר שיהרוס לי את כל החיים". בהמשך הסביר, כי "מבחינה שאנשים לא יקבלו את זה נכון ויפתחו לי עוד סכסוכים..."; עוד אמר בתשובה לשאלות הסניגור, כי המנוח אינו קשור בכך, ואין הוא מתכוון למנוח בדברים אלה (ע' 216).

בהמשך, טען, כי יש שאלות שקשה לו לענות עליהן, בשל נוכחות הורי המנוח. לשאלה אם יוכל לענות על השאלות בדלתיים סגורות, השיב, "יש כן ויש שאני לא אוכל לענות, אני עוד פעם מסביר את עצמי, כבוד השופט, זה יפגע בי מאוד... זה יכול לפגוע בי מאוד, יש שאלות שיכולות לפגוע בי מאוד, כבוד השופט מבינה על מה אני מדבר" (ע' 219-220).

יש להוסיף, כי העד נשאל מדוע שתק בעת חקירתו במשטרה ביום 16.7.2016 (ת/34ד), וטען כי "אני פעם ראשונה במצב כזה, אני לא יודע מה לעשות, אני לחוץ, לא היה לי מה להגיד עד שנרגעתי קצת" (ע' 173-174); עם זאת, אישר, כי אין זו הפעם הראשונה בה הוא נחקר בגין חשד למעורבות בפלילים (ע' 204).

בסיום חקירתו של העד על ידי הצדדים ביקש הנאשם, בהסכמת סגורו, להפנות שאלות ישירות לעד (הסגור: "הנאשם מתעקש לשאול באופן ישיר"). וכך התנהל השיח בין הנאשם לבין העד מליחוב:

"הנאשם: אני זה שמלא בושה וצריך להיות בבושה כשאני יושב לידם (ליד הורי המנוח - י.צ), לא הוא..."

מליחוב: עניתי על מה שיכולתי לענות ועניתי את האמת.

הנאשם: מי הביא אותי לחניה, מי אמר לי לבוא לשם? תגיד לשופטים... שריף לא אמר לי בוא, תיסע אחריי ואיים עליי?

מליחוב: לא.

הנאשם: אתה לא ישת לידי כשריף דיבר איתי?

מליחוב: לא.

....

הנאשם: רפאל, אנחנו ישבנו ביחד באוטו ואני התנגדתי לנסוע איתם ואתה אמרת לי תיסע, אמרתי לך שאני לא רוצה לנסוע, אתה אמרת לי תיסע, אני אחראי, הכל יהיה בסדר, נכון? תגיד את האמת, אתה בבית המשפט, אם תשקר זה יצא לאור.

מליחוב: כבוד השופטת, זה לא נכון, זה לא נכון.

הנאשם: זה יבוא נגדך, לא נגדי, אני גם ככה...

....

הנאשם: ...אני רק רוצה שהוא יגיד את האמת לבית המשפט... הוא היה איתי במקרה... לא, אני רוצה שיספר את האמת... נכון ששריף בא לאסוף אותנו מה(לא ברור), ליד הבית שלו? הוא לקח אותנו לחניה של (לא ברור)?

מליחוב: כבוד השופטת, הוא לא בא לאסוף אותנו, הוא עבר קרוב לבית של דימורי.

הנאשם: הוא עבר ואמר לי לנסוע אחריו, נכון?

מליחוב: הוא לא דיבר איתו.

עו"ד חיימוביץ': ואחרי שהוא עבר, נסעתם אחריו?

מליחוב: הוא הסתובב אחריו, כן, עם האוטו, הוא נעצר, הסתכל עליו, לא שריף, זה ש(לא ברור).

הנאשם: יש לנו תמונות, לי, לך ולנתי לוגסי ביחד, השופטים יכולים לראות את זה.

מליחוב: אין לנו תמונות ביחד, בבקשה, אני יכול לפתוח את הפייסבוק, אם כבוד השופטת תבקש. כבוד השופטת, אני חושב שכל זה פרובוקציה ו... זה ממש לא רלוונטי, השאלות שלו כלפי" (ע' 220 - 222).

גרסת הנאשם

האמרות שנמסרו בחקירה

הנאשם מסר בחקירתו 3 אמרות, והשתתף בשחזור אירוע הדקירה.

באמרה הראשונה שנגבתה ביום 16.7.2016, בשעה 14:42, על ידי החוקר אברהם אילוז (ת/1), הנאשם הכחיש נמרצות כי דקר את המנוח, וטען: "אם אני הייתי רוצה בן אדם הייתי בהיסטריה לא נורמלית וייסורי מצפון יותר מדי כואבים, אני יודע מי רצח, אני יודע מי גרם לרצח ולמוות של מי שנרצח, ומה סיבתה" (שורות 5-7). לדברי הנאשם הוא עובד בצורה מסודרת; אינו קשור לאירוע, ולא החזיק כל סכין, ואין הוא מחזיק סכינים ברכבו (שורות 353, 382). בהמשך הדברים, פנה במילים "נרגשות" כדלקמן: "מעומק ליבי אל השופט ואל בית המשפט שיתחשבו

ויבינו שמדובר באדם ממש חף מפשע, ואני יודע שמדובר כאן בתיק ממש חמור, איום ונורא, אבל אני יודע ואני אנסה להוכיח בכל דרך אפשרית שזה לא אני... ואני לא נוגע בסכין אלא למטרה לחתוך סלט" (שורות 57-60).

באמרה זו מייחס הנאשם את ביצוע הדקירה לשריף, ומכביר פרטים בדויים בעניין זה, ובעניינים אחרים, כפי שיתואר להלן באופן חלקי, לצורך המחשה.

לדברי הנאשם יצא ביום שישי בבוקר, בשעה חמש, לאילת ברכבו, כדי לבקר את אמו. עמו היו חבריו מליחוב - לדברי הנאשם היה מליחוב מבוקש על שוד - ודימורי. בהמשך אמרתו אמר, כי רק מליחוב נסע עמו לאילת, וכאשר חזרו מאילת הצטרף אליהם דימורי.

במהלך נסיעתו חזרה התקשר אליו שריף ואמר לו שיגיע דחוף, כי הוא צריך את עזרתו. הוא יצא מאילת והגיע לדימונה, שם פגשו את שריף שנהג ברכב מסוג רנו מגאן בצבע כסף - בהמשך האמרה טען כי ברכב ישב "עוד חבר בדואי עם כובע אדום" (שורה 135), וזה אמר להם לנסוע בעקבותיו, עד ל"פיצה פצץ" בדימונה. שריף עצר את רכבו ויצא ממנו בריצה, ו"רץ על הבחור שרצח הוא נתן לו חיבוק ונתן לו דקירה באזור הבטן" (שורות 30-31), ולאחר מכן חזר בריצה לרכב הרנו, ואמר לנאשם לברוח ולהיעלם מהמקום. הנאשם, שלא יצא מהרכב, ולא היה קשור למקרה, ברח מתוך לחץ.

בהמשך האמרה אף טען, כי שריף אמר לו לפני שנסע אחריו "בוא תראה ... איך אני שופך מישהו" (שורה 167), והוא הגיב במילים "מה יש לך נדפקת, הוא אמר לי סע אחרי, נסעתי אחריו..." (שורות 291 - 292). עוד תאר את הסכין אותה החזיק שריף "היא נראית גדול, אני ראיתי אותה מרחוק מתוך האוטו מוציא אותה ביד והחזיק אותה בצורה כזאת הפוכה (החשוד מסמן על יד ימין שלו כלפי מטה צמוד לגוף)" (שורות 210 - 211).

לשאלת החוקר אמר הנאשם, כי אינו יודע את שמו של הנרצח "אבל לפי הדקירה אני ידעתי שיקרה משהו" (שורה 254). לשאלה אם מכיר את ראובן חנימוב, השיב, שאינו מכיר אותו ואין לו שום קשר אליו (שורה 260). לאחר מכן אמר: "לא אני לא מכיר אותו. אני ראיתי אותו ביום ששריף בא אליו ורצח אותו" (שורה 264). בהמשך נשאל על ידי החוקר: "איפה בגוף נדקר ראובן חנימוב?" והנאשם השיב: "אני ראיתי את שריף דוקר אותו באזור הבטן, בריאות בכליות באזור הזה". לבקשת החוקר, כי יסמן את המקום על גופו, אמר כי זה משהו באזור הטבור, "מסמן על אזור מרכז הבטן טבור" (שורות 266-269).

הנאשם ממשיך ומתאר, כי אחרי שנמלט מהמקום, רדף אחריו רכב הונדה שחור, בו נהגה זוהר, עד היציאה מדימונה (שורות 190-192). בהמשך טען, כי יחד עם זוהר היה חברה, אמיר (שורה 342). עוד טען כי זוהר רדפה אחריו, כיוון ששריף כבר נעלם לה, והיא "באה לפי דעתי כדי להפיל את החשד עליי..." (שורה 308). עוד סיפר על תקרית הצהרים, בה עקף את רכבה של זוהר, והם עלבו אחד בשני, אולם לא נוצר מגע ביניהם שכן "ברח במהירות".

הנאשם שוטח באמרה זו מניע בדוי לדקירתו של המנוח על ידי שריף, לפיו, "מסתבר" כי גם "שריף בבלגן אתה ועם החבר שלה אז שריף רב עם הראובן הזה... כי ראובן כל הזמן נמצא עם זוהר ושריף יש לו רגשות כלפיה והוא קנאי לה, והוא תמיד רב עם החבר שלה... קוראים לו אמיר הוואשללה... אז עכשיו שריף והוא לא מסתדרים ולפי הפאזל שאני מחבר אז ראובן נרצח בגלל זוהר..." (שורות 312-315).

עוד מסר, בהמשך האמרה, כי ראה את אמיר עומד **"ביום של הרצח בחניה, הם עמדו שם כולם, בחניה"**, וכי לא היה לו אומץ לצאת מהרכב, וגם דימורי ומליחוב נשארו ברכב, וכי **"הם לא ציפו או חשבו ששריף בא לדקור את ראובן אחר כך הם נכנסו לרכבים שלהם ויצאו עם ההונדה שלהם"** (שורות 339-340).

עוד טען, כי הגיע למקום כדי לעשות **"שלום"**; **"אם יש בלגן אז בוא נסדר את זה בוא ננסה לעזור... אני הסתבכתי פה בגלל שטות שלא עשיתי ולא ביצעתי"** (שורות 277-279).

הנאשם ממשיך וטוען באמרה זו, כי שריף רצה שיגיע מאילת לדימונה כדי להפילו ב**"מלכודת דובים"**; כי שריף הוא אדם **"מסוכן, שישב, נראה לי, על דקירות"** (שורות 131-132); כי הוא **"מוגדר כפסיכופט... אני לא יכול להגיד לו לא, אני סתם פה"** (שורה 226). הנאשם אף הצהיר כי הוא מוכן לעשות **"עימות פנים"** עם שריף, ולעבור בדיקת פולגרף.

הנאשם טען עוד, כי היוזמה לנסיעה לטירת הכרמל הייתה של מליחוב; וכי לא פנה למשטרה מתוך **"לחץ ומצוקה, לא ידעתי מה לעשות"** (שורה 186). בהמשך האמרה אף טען, כי ברח בשל לחצם של חבריו עליו, למרות שאמר להם שלא עשו כלום, ואין להם סיבה לברוח (**"אני רבתי בטירת הכרמל עם רפי"**; שורות 244 - 245). עוד טען כי לא ראה את הסכין שנתפסה ברשות מליחוב.

באמרתו השנייה מיום 26.7.2016, שעה 11:58 (עד 13:33), ת/2, שנגבתה על ידי החוקר אייל סבן, שינה הנאשם את גרסתו הראשונה, וטען כי מי שדקר את המנוח היה רפי מליחוב. רק בהמשך האמרה הודה, כי הוא זה שדקר את המנוח.

הנאשם טען תחילה, כי לא היה ב**"זירת הפשע"**, וכי אמר כי היה במקום תחת **"איום הרוצח"**; וטען, כי הוא יודע היכן כלי הרצח, והיכן זרק אותו הרוצח, **"הוא נתפס איתה בעצם"** (שורות 8-10). לדבריו, לאחר שחזר מאילת, מליחוב שכנע אותו לתת לו את הרכב כדי להיפגש עם בחורה; מליחוב חזר לאחר 20 דקות **"לחוץ ומתוח"**, ואמר לו שסבא שלו, הנמצא בחיפה, עומד למות; הנאשם נכנס עמו לרכב, ותוך כדי נסיעה לכיוון באר שבע, הבחין שמליחוב משליך משהו דרך גג הרכב, והוא **"חיבר לעצמו פאזל"** שמדובר בסכין של הרצח, הגם ש"התלבט" אם אכן מדובר בסכין, שכן מליחוב נתפס עם סכין ברשותו. במהלך הנסיעה התקשר מליחוב לאדם בשם גוני, ואמר לו שצריך ממנו עזרה וכסף, וכי **"דקר מישהו בלב"**; מליחוב קרץ לנאשם ואמר לו שהוא "עובד" על אותו אדם. לאחר מכן לקחו כסף מאותו חבר. הנאשם מספר עוד בהמשך הדברים, כי מליחוב הוציא סכין, והוא ודימורי איימו עליו שאם יספר על מה שקרה, **"יקרה גם לו"**, ואז אמרו לו למסור גרסה במשטרה שתקשור את שריף לאירוע (שורות 25-26).

בשלב זה, לאחר שהחוקר הטיח בנאשם כי מדובר בגרסה "דמיונית" ו"מצוצה מהאצבע", שאינה עושה כבוד למנוח ולמשפחתו, ואין בה כדי להעיד על חרטה, ביקש הנאשם למחוק את מה שמסר, והודה **"כי זו לא האמת"**: **"הלכו לי החיים אני בטעות הרגתי בן אדם, זה היה אינסטינקט, אני לא התכוונתי לרצוח אותו"** (שורות 38-40). ואלה הדברים שמסר:

הנאשם: **"נתתי לו דקירה אחת בחזה..."**

חוקר: **"באיזו יד החזקת את הסכין?"**

נאשם: **"יד ימין. אני יכול לשאול שאלה? אני עושה שחזור היום? אני רוצה שתדע שרפאל**

עמוד 28

מליחוב ניסה לסגור את זה בשלום. הוא חיבק אותו, אבל אני הרגשתי מאוים שהוא הולך לפגוע בי, ואני יודע שעליי עכשיו לקחת אחריות ולהביע חרטה על הטעות הנוראה שעשיתי לא במתכוון..." (שורות 40-45).

הנאשם מסר עוד, כי הסכין **"כבר שבוע לפני אצלי באוטו. הסכין תמיד אצלי ברכב"**; ומדובר בסכין מטבח עם ידית בצבע ירוק, הלהב **"גדול ושפיצי"** (שורות 47-49). הנאשם צייר את הסכין; הציור נספח לאמרה).

עוד טען, כי הוא מסתובב עם סכין ברכב, מתוך חשש לחייו, **"יש אדם אחד שמאיים לי על החיים, זה לא קשור לרצח הזה, והוא בכלל מאשדוד"**; וכי השליך את הסכין מהרכב, במהלך הנסיעה בין דימונה לבאר שבע, כשמהירות הנסיעה הגיעה לעיתים עד ל-200 קמ"ש; וכי אין הוא זוכר היכן בדיוק השליכה (שורות 58-69).

לדברי הנאשם שיקר בחקירה **"מתוך לחץ"**, אבל לא יכול היה כבר **"לשמור את זה"**, בשל **"ייסורי מצפון"**. הוא מבקש שלא ייגזר עליו מאסר עולם שכן לא עשה זאת **"במתכוון ולא בכוונה... באותו רגע נכנס בי משהו שהשתלט עלי ולא ידעתי מה קורה איתי. ראיתי פשוט מהצד השני את המוות שלי מול העיניים"** (שורות 52-53).

עוד מסר, כי דימורי אינו אחראי למעשה, וכי אספו אותו לאחר הרצח, מחנות **"לילו"**; כאשר החוקר אומר לנאשם, כי הוא משקר בעניין זה, שינה הנאשם גירסתו, ומסר כי דימורי כבר ישב ברכב מאחור.

לשאלת החוקר **"איך התחיל כל הויכוח הזה"**, מסר הנאשם כי **"זה בגלל עקיפה"**:

"זה היה בצהרים באותו יום של הרצח, יום שישי, עקפתי רכב מסוג הונדה אקורד, ששייך לאיזה פרה שבגללה אני במצב הזה, השם שלה הוא זוהר אמר, היא חסמה אותי... והיא החלה להרביץ לי. בא חבר שלה... אמיר... ואמר לי שאם אני אגע בזוהר או אחזיר לה הוא ישרוף אותי עם הרכב ביחד. פתאום עבר רכב מסוג מיצובישי לנסר שבתוכו היה המנוח... ראובן יצא מהרכב ואמר לי: "אתה יא חתיכת חרא, אני אדע איך לטפל בך, אל תדאג, כי גם אותי עקפת".

לדברי הנאשם, צעק לעברם **"מה כל הסיפור בגלל עקיפה מסכנה, בגלל שיש לי רכב צהוב? אתם מקנאים? ואז זוהר שוב הביאה לי סטירה, לאחר מכן ראובן וכולם התקפלו משם"** (שורות 71-77).

הנאשם מתאר תקרית נוספת שאירעה מאוחר יותר, בשעות הערב:

"נפגשנו שוב אני מול רכב תכלת קטן... ומתוך הרכב יוצאות זוהר וחברה של ראובן ז"ל, ומתחילות להכות אותי, ראובן בא מאחורי הרכב, זרק לי אבן על הרכב שפגעה בשמשה האחורית בצד שמאל, משם ברחתי לחבר שלי רפאל וצפרתי לו..." (שורות 78 - 80).

לדבריו, אספו את דימורי, ונסעו ל"זירת הרצח", **"בכוונתי היה שיסגרו לי את הסיפור בשלום. אני בן אדם נורמטיבי שעובד אבל אני לא יודע מה קרה לי באותו רגע שדקרתי אותו כי זו פעם ראשונה בחיים שלי שהוצאתי סכין על בן אדם ולא הייתי בגילופין... זה לא היה במתכוון והיה לי חשש מאוד גדול לחיים שלי. פחדתי שהוא יפגע בי"** (שורות 82-84). לשאלת החוקר אם **"חיפש אותם בכל הערב עד 4 בבוקר, עם סכין מטבח "ענקית", שכבר שלפת בצהרים וכל זה לסגור בשלום"**, השיב: **"כן, כי הרגשתי מאוים"** (שורה 87), ולא פנה למשטרה כיוון שלא

רצה שיגידו עליו שהוא "מלשין". בהמשך מסר, כי חיפשו אותם לפני שהגיעו לאזור החניה "כמעט בכל דימונה. כמעט בכל החניות חיפשנו אותם". לשאלת החוקר כיצד רצו ל"סגור בשלום", כששניים מהם חמושים בסכינים, השיב: "לא ידענו מה עתיד להיות". כאשר החוקר חוזר ומקשה בעניין זה, עונה הנאשם: "שום דבר טוב לא יצא מזה", וכי אם לא היו חמושים בסכינים, היה עשוי לצאת מזה משהו טוב (שורות 138-147). עוד ציין, כי דימורי ידע שברשותם סכינים.

הנאשם ממשיך ומתאר, כי באזור החניה, מליחוב "יצא לדבר עם ראובן, הוא רצה לסגור את זה בשלום, ואז אני יצאתי מהרכב ודקרתי את המנוח". לדבריו, לא דיבר עם המנוח "שום מילה" לפני שדקר אותו (שורה 99); דימורי, היה רק נוכח ולא עשה דבר; ולשאלה מדוע רדף אחרי ראובן (אחרי שדקר אותו), השיב: "לא יודע מה קרה לי שרדפתי אחריו. אורגניל" (שורה 105). בהמשך ציין: "אני יצאתי עם סכין אחת... אתה יודע מה הוא צעק כשדקרתי אותו? הוא צעק אמא ונפל. אני לא יודע איזה אכזריות נכנסה בי שעשיתי את זה" (שורות 161-162).

לנאשם הוצג הסרטון ת/30, וכך הוא מגיב:

"אתה רואה בסרט את זוהר מרביצה לי ונותנת לי כאפות לתוך הרכב? זה הרכב שלי ואני יושב בתוך הרכב על ההגה במושב של הנהג. רפאל יושב במושב הקדמי שלידי ודימורי יושב מאחור... רואים את ראובן הולך לכיוון הדלת של רפי, ורפי הולך אותו לכיוון העמוד חשמל. הנה אני רואה שגם דימורי יצא מהרכב. לא שמתי לב לזה בזמן שזה קרה" (שורות 108-112).

הנאשם מזהה עצמו בסרטון יוצא מהרכב, מחזיק סכין ביד ימין; בהמשך הסרטון מזהה שדקר את המנוח, בכך שרואים אותו "מגיע לשיחים ועושה תנועות גוף חדות".

עוד סיפר, כי גם למליחוב הייתה סכין, אותה החזיק בידו בעת שחיבק את המנוח. הנאשם מוסר כי מליחוב הוציא את הסכין מהכיס כאשר יצא מהרכב "כנראה שגם הוא פחד להידקר, אני ראיתי בעיניים שלי שהוא הוציא את הסכין. הוא גם נתפס עם הסכין הזו" (שורות 113-136). טען, כי מליחוב הביא את הסכין מיוזמתו, כיוון שהוא תמיד מסתובב עם סכין, ו"ישב על תיק של דקירות" (שורה 171). לדבריו, לא ביקש ממליחוב שיביא את הסכין "כי הייתה לי כבר סכין" (שורה 174).

לשאלת החוקר אם חיפשו אותם כדי לפגוע בהם, להפחיד אותם, השיב: "חיפשנו אותם כדי לסגור את זה. אני הייתי מאוים. אדם אחד רדף אחרי מפה, השני רדף אותי משם. מזל שיש לי רכב חזק שברח מהם"; עוד טען כי "הם חזרו מבילוי ורדפו אחריי וכשאני נעלמתי להם אני חיפשתי אותם עם החברים שלי" (שורות 150-159).

השחזור - (תמליל; דיסק; דוח שחזור - ת/4 - ת/4א).

לאחר מסירת ההודיה, שחזר הנאשם את אירוע הדקירה בזירת האירוע. השחזור נערך ביום 26.7.2016, בשעה 16:00, ותועד בווידאו (תמליל השחזור הרלוונטי לזירת העבירה באזור החניה (ת/4א), מתחיל בע' 6 שורה 29, המשכו בע' 7, ולאחר מכן "חוזר" לע' 3, משורה 20 ואילך).

לאחר השחזור בזירת העבירה, הצביע הנאשם בפני החוקרים על המקום שבו התרחשה "תקרית הנהגים" בצהרי יום שישי (השחזור מתחיל בע' 1 שורה 31, ומסתיים בע' 3 שורה 20).

שחזור אירוע הדקירה

הנאשם הצביע על המקום באזור החניה, בו עמד עם רכבו, והמקום בו עמד מליחוב עם המנוח "ליד העמוד":

"האדם שהיה איתי באו(ט)ו יצא איתי מכאן, הוא דיבר עם המנוח פה, ליד העמוד, הרגשתי מאוים ששמעתי אותו אומר לו "שהוא מת היום", ודברים כאלה. הרגשתי מאוים, יצאתי, ודקרתי אותו ליד העמוד הזה (עמוד חשמל) באזור החזה" (תמליל ת4א ע' 3, שורות 33 - 38).

הנאשם מפרט בהמשך, לבקשת החוקר, את מה שאירע:

"הוא בא לאוטו שלי, הוא נתן לי מכה על האוטו, "צא מהאוטו אתה מת היום". באתי לשם, כאילו הוא בא לשם, הוא הלך לשם, יצאתי וחברה של חבר שלו זוהר הרביצה לי, הייתי בתוך האוטו היא הביאה לי מכות. יצאתי מהאוטו ודקרתי את המנוח ליד העמוד חשמל" (שם, ע' 4, שורות 1-5).

הנאשם מסר לשאלת החוקר, כי יצא מהרכב עם סכין, ונמסרה לו לצורך הדגמה, סכין פלסטיק:

"יצאתי מהאוטו, ובאתי לפה, ליד העמוד חשמל ודקרתי אותו בלב. ככה, הבאתי לו את הדקירה ככה... דקירה אחת" (שם, עמוד 4, שורות 14-15).

החוקר מבקש מהנאשם כי ידגים את הדקירה על אחד החוקרים, וכך מדגים הנאשם:

"הוא עמד, והוא חיבק פה, חבר שלי, רפאל (בשלב זה הועמד חוקר נוסף ב"תפקיד" מליחוב)... אתה עומד פה, מחבק אותו, ככה שם לו יד על הכתף, עם הפנים... אליו".

לשאלת החוקר אישר כישניהם עמדו "לכיוון שלו".

הנאשם: **"אתם מדברים, ואז באתי מהאוטו ודקרתי אותו ככה (מדגים)" (שם, ע' 4, שורות 18 - 31).**

לשאלת החוקר אם יש לו מושג מדוע מליחוב תפס או חיבק את המנוח, השיב:

"כן, הוא דיבר אתו, הוא ניסה, אני לא שמעתי את מה שהם דיברו, הוא ניסה אולי לסדר את זה למטרת שלום ואני שמעתי את המנוח צועק כאילו, אני שמעתי אותו עצבני, ופחדתי שהוא יבוא ויפתיע וידקור אותי. אז היה לי חשש לחיים שלי ונבהלתי" (ת4א עמוד 6, שורות 20-17).

עוד הוסיף הנאשם לשאלת החוקר, כי בעת שמליחוב יצא מהרכב, הוא החזיק בידו "אולר" (ת4א ע' 6 שורה 25).

לשאלת החוקר מה אירע לאחר מכן, עונה הנאשם:

"הוא ברח מסביב לתחנת האוטובוס, לשם... אני רצתי אחריו... לפה, רצתי אחריו, וליד האוטו שמה הוא נפל... אני לא זוכר אם זה האוטו הזה, הוא נפל פה. רק שהוא נפל, אני נבהלתי

וברחתי. כאן אנחנו רואים אולי כתמים של דם... זה הדם של המנוח" (ת/א 4 ע' 5-4).

ובהמשך:

"אני עליתי לאוטו ופשוט שמתי רוורס ואני ברחתי מכאן... לכיוון באר שבע, ושם אני, המשכנו לחיפה... בדרך לבאר שבע זרקתי אותה (את הסכין), כאילו לא הסתכלתי לאיפה מתוך לחץ מהסנרופ, זרקתי אותה לכיוון השיחים. אני לא זוכר איפה בדיוק, לשטח. והמשכתי לנסוע" (ת/א 4 ע' 5, שורות 9-16).

לשאלת החוקר מסר, כי כאשר עלה לרכב זרק את הסכין על רצפת הרכב, ליד הנוסע, מקדימה.

לשאלת החוקר מה עשה מליחוב במהלך האירוע, השיב כי "כשהוא ראה שדקרתי אותו, הוא נכנס לרכב, שני בחורים נכנסו לרכב ואני פשוט נבהלתי אני עשיתי את זה בלי כוונה, זה יצא בטעות. אני נבהלתי וברחתי". לדבריו, דימורי לא עשה דבר "רק הספיק לצאת מהרכב, ושהוא ראה שזה קרה הוא כבר ברח, נכנס לאוטו" (ת/א 4 ע' 6 שורות 9-14).

לשאלת החוקר אם עשו פעולה לנקות את הרכב, השיב בשלילה, ומסר כי כאשר הגיעו לטירת הכרמל "תפסו אותנו".

השחזור של התקרית בצהרים

כפי שצוין, הוביל הנאשם את החוקרים למקום בו התרחשה התקרית בצהרים, והוא מתאר:

"היה מקרה שעקפתי חברה של חבר, את זוהר עמר, עקפתי אותה עם הרכב והיא לא קיבלה את זה. היא חסמה אותי כאן, אמרה לי תרד רגע למטה, יצאתי מהאוטו, היא באה והביאה לי סטירה. אמרתי לה "מה קרה מה יש לך, לממה הסטירה הזאת, מה עשיתי לך?" היא הביאה לי עוד סטירה, התחילה לקלל אותי ולהרביץ לי".

הנאשם ממשיך ומספר, כי לאחר מכן הגיע חבר של זוהר, עם רכב "פיג'ו כסופה"; הוא חנה אחריה ו"איים עליו שהוא ישרוף לי את האוטו ואותי, ובסדר אני הבלגתי". לאחר מכן הגיע למקום המנוח:

"שהוא חבר שלהם שהכיר אותם והוא יצא מהאוטו והחל לקלל אותי ואמר לי: "אתה חתיכת חרא, אתה זה, גם אותי אתה עקפת וצריך להרוג אותך", דברים כאלה. ומאותו רגע עד הערב הם רק רודפים אותי. ואני הייתי בבהלה ולא ידעתי מה לעשות, לא ידעתי למי לפנות, ואני יודע שעשיתי טעות חמורה מאד שלא פניתי למשטרה... אבל אני מקווה שבעזרת השם אני יודע שזה... בשוגג עשיתי את זה, לא בכוונה, אני לא יודע מה נכנס בי ולמה עשיתי את זה בכלל. אני בחיים שלי לא החזקתי סכין ולא התכוונתי לפגוע בבן אדם, אבל אני לא התכוונתי להרוג אותו, התכוונתי רק לפגוע להפחיד" (ת/א 4 ע' 1 שורה 37- ע' 2 שורה 18).

הנאשם אישר את דברי החוקר, כי החזיק בסכין עוד בתקרית בצהרים, "ואיימת או גרמת למצב שזוהר תראה את

הסכין הזה..."; אך חזר ואמר שקיבל סטירות מזהר וכי "הביאה לו שריטות לפניו" ובצווארו "ואני פשוט שתקתי, אבל אני הוצאת את הסכין כדי להפחיד אותה שהיא תברח" (שם, ע' 2 שורות 32-35)

לשאלה איך הסתיים האירוע בצהריים, מוסר הנאשם, ש"אני בסוף אמרתי ככה, די מספיק, לא רוצה כלום בבקשה תסלחו לי בואו נלך... עד שהגיע הערב בכיכר שמה היא קולטת אותי עם רכב תכלת קטן כזה..." (שם, עמוד 3, שורות 1-3).

לשאלת החוקר, המפנה לדברי עמית לפיהם הנאשם אמר להם "לא נעשה את זה פה, בואו נלך ליער", אומר הנאשם: "את זה עמית אמר" (ע' 3, שורות 4-10).

לאחר סיום השחזור, הוקרן סרטון השחזור בפני הנאשם, והוא אישר את כל שנאמר על ידו בשחזור. לשאלה אם יש לו משהו להוסיף, אמר:

"כן. אני רוצה לומר שאני מצטער וכל כך כואב לי על המנוח כי אני לא מאמין עדיין ולא מעכל שרצחתי בן אדם ולא התכוונתי ולא יודע מה קרה לי שעשיתי את זה".

ביום 28.7.2016 (13:11), נגבתה **אמרה נוספת** מהנאשם על ידי רס"ל דוד שמש (ת/3 + תמליל א3). באמרה זו טען הנאשם לראשונה, כי ביקש לפגוע עם הסכין בידו של המנוח. בתשובה לשאלה אם יש לו משהו להוסיף על דבריו הקודמים, אמר הנאשם: **"כן, שאני קרובתי אליו את הסכין, האמת היא אני רציתי לדקור אותו ביד והוא קלט את התנועה שלי ובא לברוח וכמעט פגעתי לו ביד בחזה לא יודע..."** (תמליל ע' 2, שורה 10-12). בהמשך, טען, כיפגע **"בטעות"** בלבו של המנוח; כי ידוע לו שפגיעהבלב **"זה הורג"** (שם, שורה 37); ואישר, כי הסכין הייתה חדה (תמליל, ע' 3 שורה 7).

לשאלת החוקר באיזו יד רצה לפגוע בו, אמר הנאשם כי רצה לפגוע ביד שמאל. לשאלה כיצד לא פגע בגב או במותן של המנוח, אם המנוח הסתובב או ברח, ענה הנאשם: **"הוא בדיוק עשה תנועות חדות. הוא לא הספיק להסתובב כאילו"** (תמליל, ע' 2 שורה 24-25). עוד השיב לשאלת החוקר באיזה חלק של היד ניסה לפגוע עם הסכין: **"בשריר, לכיוון הכתף (מדגים)"** (תמליל, ע' 3 שורה 32). בהמשך הבהיר, כי המנוח עמד עם הפנים אליו (תמליל ע' 5 שורות 6-7). וכך הוא מפרט בהמשך: **"ובמשך הזמן שהם מדברים אני מקבל מכות מהבחורה באוטו... זוהר... אני הרגשתי מושפל ולא ידעתי מה אני עושה, יצאתי מהרכב עם הסכין, עכשיו אני הולך עם הסכין ככה, תופס אותה ביד, הולך איתה ככה, עכשיו ברגע שאני בא לתת לו את הדקירה לפה, הוא מסתובב, וככה נתתי לו את הדקירה לפה, אני עכשיו לא ידעתי איפה פגעתי, רצתי אחריו..."** (שם, שורות 8-15).

באמרה זו (ת/3), מציין החוקר, כי הנאשם מדגים **"תנועת דקירה לכתף שמאל של החוקר... ואומר (לחוקר) להסתובב טיפה שמאלה ואז הסכין פוגעת באזור החזה"** (ע' 3 ש' 51-52).

לדברי הנאשם, בעת הדקירה **"לא חשבתי בכלל, לא ידעתי מה אני עושה בכלל"**, ולשאלת החוקר כיצד במצב זה, הוא יודע לדייק ולומר כי כיוון את הדקירה **"לשריר ולאזור הכתף"**, משיב הנאשם: **"אני עשיתי דבר מתוך לחץ, מתוך פחד. פחדתי שהוא יבוא לדקור אותי"** (תמליל, ע' 3 שורות 34-38, ע' 4 שורות 1-2). בתגובה לשינוי גרסתו ביחס לנסיבות הדקירה, מציגים החוקרים לנאשם את סרטון השחזור; והנאשם בתגובה: **"הפעלתם עליי לחץ אבל,**

מה אני אעשה? ... אתה לא יודע באיזה מצב אני הייתי" (תמליל, ע' 6, שורות 13-15).

לשאלת החוקר "בשחזור אתה מספר שרפאל לקח את ראובן וחיבק אותו ואתה יצאת מהאוטו "ודקרת את ככה" אתה אומר. הדגמת דקירה אחת ישירה בקו ישר ורציף לחזה של השוטר, לא הדגמת שום דקירה לכתף ולא הזכרת לרגע שהבן אדם דפק לך חצי סיבוב, מה קרה שפתאום השתנתה לך הגירסה?"; משיב הנאשם: "אתם לא יודעים"; חוקר: "לחץ אמרת לי?"; והנאשם: "כן, תרשום. אתם לא יודעים שבן אדם הוא רק בן אדם ולא בכוונה מה שקורה לו במוח, מה עובר עליו... שלא תחשבו שאני לא מצטער על זה. אני סובל כאילו הוא היה אח שלי" (תמליל, ע' 6, שורות 25-38). ובהמשך: "זה הריגה, זה בטעות הרגתי אותו והוא רוצה להפוך לי את זה לרצח..." (תמליל, ע' 7 שורות 5-6). יש לציין, כי בהמשך האמרה אומר הנאשם, כי אינו בטוח במאה אחוז שילך למאסר עולם בגין המתת המנוח, כי הוא מאמין שהשופט יתחשב בו ויבין "במעט שאפשר להבין שזה לא היה בכוונה" (תמליל, ע' 8 שורות 24-26).

לשאלת החוקר, המטיח בפני הנאשם, כי לא נשקפה לו כל סכנה, שכן היו שלושה גברים, עם סכינים, עם "יתרון מובהק" על המנוח, שהוא וחבריו לא היו חמושים, וכי הנאשם הוא זה שחיפש אותם "בין חניות", לא ברח כלל מהמקום ברכבו אם חש סכנה, ולא פנה למשטרה, משיב הנאשם:

"אני לא רדפתי אחריהם, אני חיפשתי אותם כמו שאמרתי במטרה לסגור את הסיפור יפה, ובסרט רואים שראובן המנוח דופק לי על השמשה של הרכב, אבל לא שומעים את הקול ומה שהוא אמר שם. מילים שפשוט גרמו לי לחשוש לחיי ולאבד כיוון" (תמליל, ע' 4, שורות 24-28).

לשאלת החוקר, המטיח בנאשם, כי ניתן היה, אולי, להבין את תחושת החשש של הנאשם, אם המנוח היה ניגש לרכבו ומנסה להכותו או להוציאו מתא הנהג, בעוד שבפועל, הנאשם הלך לעבר המנוח, כאשר המנוח היה כבר בידיו של מליחוב, מספר מטרים ממנו, לאחר שקודם לכן המנוח ניגש לחלון של מליחוב, והלך לדבר אתו בצד, הגיב הנאשם: "אז אין לי מה להוסיף" (שורה 49).

הנאשם סרב להצעת החוקר לערוך עימות עם מליחוב שנאמר לו, כי הכחיש את טענת הנאשם כי יצא עם סכין מהרכב, ועם דימורי, שנאמר לנאשם, כי הכחיש את זאת שידע כי יש ברכב סכינים, וטען, כי הוא מפחד לומר את הדברים בפניהם, וכי הוא חושש כי אנשים בכלא יפגעו בו אם ידבר; עוד ביקש להסתפק בכך שיציגו בפניהם את סרט השחזור.

עדות הנאשם בביהמ"ש

הנאשם העיד, כאמור, כי לאחר שאסף את מליחוב ודימורי לרכבו, וביקש למצוא את זוהר: "...שמישהו יעזור לי לסגור את הסיפור הזה עם האנשים האלה... בשלום, אני לא רציתי בעיות עם אף אחד...". לדבריו, ניסה עם מליחוב לאתר את זוהר באמצעות הפייסבוק (עדות הנאשם מיום 23.10.2017, ע' 274 - 275).

הנאשם אישר בעדותו, כי מליחוב ודימורי מוכרים לו כעבריינים, ומליחוב מסתובב עם סכין בכיס, וכי גם בנסיעה לאילת הייתה ברשותו סכין (ע' 329, 363). לשאלה כיצד, אם כך, מתיישבת נוכחות השניים ברכב, עם רצון להשכין שלום, השיב: "אני יודע שהם מוכרים בעיר, ואני יודע שאולי אם הם יראו אותם הרוח תירגע פשוט ופשוט רציתי את זה למטרת הרתעה... שזה יגרום להרתעה... כי אני יודע שאנשים כאלו כאילו מכבדים אותם, יש להם מילה

ודברים כאלה..." (ע' 364).

הנאשם אישר, כי גם ברשותו הייתה סכין (עם קת בצבע ירוק) באמצעותה דקר את המנוח; סכין זו הייתה ברשותו גם באירוע בצהרים. באשר למידותיה של הסכין, העיד: **"כן אני לא אומר שזה אולר, סכין גדול, סכין מטבח"**; כאשר גודל הלהב היה 20 ס"מ (ע' 402). לדבריו, החזיק את הסכין ברכבו, לצורכי הגנה נוכח סכסוך כלשהו עם תושב אשדוד, בעל עבר של אלימות, שביקש לפגוע בו. בחקירה הנגדית העיד, כי הסכסוך עם אותו אדם אינו חדש, ואולם הוא לא החזיק בסכין ברכבו, דרך קבע (ע' 337). הסכין אף שימשה אותו לחיתוך חוטי חשמל לצורכי התקנת "מערכת" ברכב (ע' 291-293). לשאלה מדוע עשה שימוש בסכין גם באירוע בצהרים, השיב: **"אני יודע שאני כאילו עשיתי כדי להרחיק אותם, אני לא רוצה לפגוע באף אחד, כדי להרתיע אותם"** (ע' 337).

לדברי הנאשם, כאשר פגש את לוגסי ושריף, שאל את לוגסי אם הוא מכיר את אמיר, וסיפר לו כי הם **"רודפים"** אחריו; שריף הורה לו לנסוע בעקבות רכבם. הנאשם טען, כי בשל הקירבה המשפחתית בין שריף לאמיר, חשש תחילה לנסוע בעקבות הרכב: **"...שהם כאילו הולכים להרוג אותי, לעשות לי משהו שם"**; ואולם נסע לבסוף, נוכח הוראתו של שריף: **"פחדתי ממנו, מה אני, בן אדם אומר לי סע אחריי וסע אחריי, בלחץ, אני לא יודע מה לעשות. אמרתי אולי יסגור לי את זה בשלום..."** (303-304, 332).

לשאלת ב"כ המאשימה מדוע לא סיפר בחקירה או במענה לכתב האישום, על המפגש עם לוגסי ושריף, ועל הנסיעה אחריהם עד אזור החניה, השיב, כי לא ידע כלל היכן נמצא אזור החניה: **"היו כמה חניות שאני ונתי נכנסנו אליהם, כשהם הובילו אותי לפני החניה הזאת. עכשיו הוא נכנס לחניה ויוצא מהחניה, נכנס לחניה ויוצא מחניה... אני רואה אותו נכנס לחניה, מהחניה הזאתי אנחנו עוברים לחניה אחרת"** (ע' 305). לשאלה חוזרת בעניין זה מדוע לא מסר את הפרטים בחקירה או בשחזור, השיב, כי מסר גרסה שקרית בחקירה: **"...מיהרתי לשקר שם, פשוט לא... אני פחדתי, אני נכנסתי לפינה שאני לא יכול לצאת ממנה ואני לא ידעתי מה לעשות"** (ע' 343); **"... אני התחלתי להמציא גרסאות פשוט ולדבר שטויות, לא חשבתי על מה שקרה, כל מה שקרה, לא, לא, הסיפור האמיתי"** (ע' 344).

לשאלה אם המפגש באזור החניה היה מתואם, כפי שנטען בדברי המענה לכתב האישום, השיב: **"התיאום הזה היה בין נתי אליהם, אני לא תיאמתי עם אף אחד כלום. לא, לא היו לי מספרים של אף אחד מהם, לא היה לי שום דבר, אני פשוט הגעתי לשם כי שריף אמר לי סע לשם אז אני סמכתי על שריף שהכל יהיה בסדר, שלא יקרה כלום"** (ע' 339, וכן בע' 340).

הנאשם אישר, כפי שהדברים הוצגו לו בסרטון ת/30, כי נכנס בעקבות רכבו של לוגסי לחניה, וכי בשלב הראשון, כאשר נתי סובב את רכבו עם פניו ליציאה מהחניה, לא ידע כלל מה קורה (ע' 350). כאשר שילב להילוך אחורי במטרה לצאת ממגרש החניה, הבהב לוגסי באורות הרכב, וצעק לעברו כי יחזור. עוד טען, כי נסע מהר לאחור כיוון שחשש שעומד לקרות משהו: **"כי הבנתי שהולך לקרות משהו, פחדתי, רציתי לברוח משם"**; בשלב זה, הבחין לפתע ברכב ההונדה השחור בו נהג אמיר, הנכנס לאזור החניה, ועוקף אותו (ע' 275 - 276, 353, 359).

הנאשם העיד, כי כניסתו של רכב ההונדה לאזור החניה, גרמה לו לבהלה. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע בשלב שבו נסע לאחור לעבר הכביש (רחוב בן גוריון), לא המשיך בנסיעתו, אלא חזר לאזור החניה, השיב הנאשם, כי לוגסי צעק לו לחזור, והוא "הבין" **"שהוא הולך לסדר... לסגור את זה"**; הנאשם שלל אפשרות, כי חזר לאזור החניה כדי לפגוע באמיר ובחבריו (ע' 359).

בהמשך הצגת הסרטון מאשר הנאשם, כי אמיר יצא מרכב ההונדה ולא התקרב לעברו, וכי הבחין שאמיר מדבר עם לוגסי; הוא התקרב מעט כדי לשמוע על מה שוחחו, אולם לא שמע דבר (ע' 366). בהמשך מוצג לנאשם, כי הילה מגיעה לרחבת החניה, מכיוון תחנת האוטובוס, **"מאיפה שהעצים מסתירים"**, וניגשת אליו ישירות. לדבריו, פנה להילה וביקש ממנה **"לעזור לו"**; **"לסגור את זה יפה"**, וזו השיבה לו שיחכה כמה דקות **"נראה מה יהיה... דברים כאלה, אני לא יצאתי מהאוטו וחיפשתי כלום עם אף אחד, פשוט רציתי שלום והכל בסדר. ומשם אני נוסע הביתה הולך לישון, זה מה שרציתי..."** (ע' 367). עוד העיד כי בשלב זה לא חש כל איום מצדה של הילה (ע' 368).

בהמשך עדותו, אישר הנאשם את ההתרחשויות המתועדות ב-ת/30: כי המנוח התקרב לאזור החניה מהכיוון הכללי של תחנת האוטובוס; וזוהר התקרבה מצד שמאל, מהכיוון המנוגד; המנוח התקרב לרכבו, אולם המשיך ללכת לכיוון לוגסי ואמיר; זוהר התקרבה לרכבו, לצד הילה; לשאלה מה נאמר לו, השיב הנאשם: **"זוהר באה אליי לאוטו והתחילה להרביץ לי, הזיזה את הילה ואמרה, התחילה לקלל אותי ואמרה יא בן זונה ודברים כאלה והרביצה לי וניסתה לפתוח לי את הדלת"** (ע' 370); בשלב זה חזר המנוח לרכבו, ולדברי הנאשם **"הוא דפק לי על השמשה ואמר לי צא מהרכב אתה מת היום"**. וכן: **"דפק לי על השמשה ואמר לי צא מהאוטו, אז לא יודע הלך חזר, ופתאום אני רואה את הילה מצד אחר, הוא הבן זוג שלה, והוא בא מצד אחר, והם נפגשים פתאום ליד האוטו שלי והסתדרו לי דברים לא נורמליים בראש, כאילו שהיא באה מפה, הוא בא מפה, זה בא מפה, זה..."** (ע' 371); הוא הסיק לפיכך, **"שעושים עליי מארב כלשהו, שאני הולך לקבל משהו, שהולך לקרות לי משהו"** (ע' 360). הנאשם ממשיך בתיאור האירוע:

"...המנוח מתקרב אליי לאוטו דיבר עם נתי כמה שניות, אני רואה אותו יוצא מצביע עליי ואומר לי זה, מתחיל לקלל אותי ומצביע עליי... זה הוא התחיל להגיד יא בן זונה זה זה, קללות. צריך להרוג אותו זה זה ואז אני בא אני רואה אותו מתקרב אליי לאוטו. כשהוא מתקרב אליי לאוטו אני מרים את החלון ונועל את הדלת שלי. הוא דפק לי על החלון ואמר לי צא מהאוטו צא אתה מת היום... צא מהאוטו היום אתה מת, צא. ככה הוא אומר לי, ככה... ואחרי זה הוא הולך לדלת של רפי, אומר לרפי בוא צא רגע מהאוטו. רפי אומר לו תשמע, תקשיב, תקשיב רגע. צא צא רגע הוא אומר לו. והוא תופס אותו, רפי תופס אותו רגע, רפי תופס אותו, אני מסתכל מהצד... לא, רפאל, תפס את המנוח. תפס אותו בכתף ואמר לו תקשיב ניסה להרגיע אותו" (ע' 279-280).

הנאשם העיד, כי לאחר שהמנוח הלך עם רפאל מליחוב "לצד", שמע את המנוח צועק לעברו **"צא רגע מהאוטו בוא רגע בוא..."**; קודם לכן, שמע את המנוח צועק למליחוב **"אל תהיה עם יאיר, זה בן זונה זה, אני הורג אותו היום ואם אתה רוצה להתערב תתערב, מה שיקרה יקרה, דברים כאלה"** (ע' 281). לשאלת בית המשפט הבהיר, כי הדברים נאמרו בשלב שבו יצא מליחוב מהרכב.

הנאשם הופנה בחקירה הנגדית, לדברים שאמר באמרתו ת/2, לפיהם ראה "מוות בעיניים" (**"ראיתי פשוט מהצד השני את המוות שלי מול העיניים"**, שורות 52-53), והנאשם מאשר את הדברים. לדבריו, חש זאת כאשר המנוח התקרב לרכבו **"דפק על השמשה ונצמד לאוטו"** (ע' 345). ובהמשך:

"כשהוא בא, כל המכלול הזה פשוט שקרה שמה, כל הסיטואציה הזאת שאני רואה אנשים באים מפה, זה כמו סרט כזה שאתה הולך להיפגע. אתה רואה מפה בא לך אחד, אתה רואה מפה זוהר, מפה זה... נשבע לך שחששתי לחיים שלי. אם לא זה אני לא הייתי פועל ככה, אני

לא, מצטער שלא נתתי גז משם וברחתי, אולי, אני לא יודע, לא, רק עשיתי מה שעשיתי ואני הולך לשלם על זה עכשיו" (ע' 346).

לשאלות ב"כ המאשימה, הנאשם אישר, כי בסרטון האבטחה נראים המנוח ומליחוב מתרחקים ימינה, לכיוון תחנת האוטובוס, כאשר הנאשם יושב עדיין ברכב. בשלב זה הנאשם יוצא מהרכב, כאשר זוהר מנסה לעצור אותו, והנאשם מניף את יד ימינו לאחור, ומנער אותה. בידו של הנאשם מצויה סכין, והוא מתקרב לכיוון הצד הימני של התמונה, כאשר מליחוב והמנוח, נעלמים בתמונה מאחורי העצים ליד תחנת האוטובוס. הנאשם נראה מתקרב למקום עמידתם "ורואים את יד ימין שלך מונפת לאחור... מאחורי הגב שלך, ואז היא נעלמת באזור שמאחורי העצים..." (ע' 380). לדברי הנאשם עדיין "פחד" בשלב זה.

עוד מפנה ב"כ המאשימה את הנאשם לכך, שלאחר הדקירה, רץ הנאשם בעקבות המנוח, בשביל סמוך המוביל מתחנת האוטובוס לאזור החניה, ולשאלה מדוע רץ בעקבות המנוח, השיב הנאשם: **"נלחצתי, זה מה שקרה, זהו, נלחצתי, מתוך, לא יודע מתוך בהלה כזאת רצתי אחריו, לא יודע, לא זוכר כבר, לא..."** "כשראיתי אותו נופל עצרתי, אני הבנתי שפגעתי בו..." (ע' 382).

לבסוף מאשר הנאשם, את מה שנראה בסרטון, כי לאחר שעבר מעל המנוח והלך לרכבו, זוהר פונה אליו, והוא מניף לעברה את הסכין, ונכנס לרכבו, ועוזב את המקום, בלי שאיש מונע את בריחתו. הנאשם ציין כי אין לו מה להוסיף בעניין זה (ע' 384).

לשאלות חוזרות באשר לסיבת יציאתו מהרכב לעבר המנוח טען הנאשם, כי לא רצה "שהמנוח יחזור אליי עוד פעם ויפגע בי או משהו. אני מלחץ יצאתי" (ע' 372); והסביר, כי ברקע עמדו מעשיו של המנוח: **"...הוא בא דפק לי על השמשה אמר לי צא מהאוטו, אתה מת היום. נעלתי על עצמי את החלון, את הכפתור, הוא בא הוציא את רפי. אחרי זה אני שומע אותו אומר לרפי לרפאל אל תהיה עם יאיר, אל תהיה זה, תשמע אני אעשה לו ככה וככה, ואני אעשה לו ככה וככה"** (ע' 373).

לשאלה מדוע יצא עם הסכין, כאשר מליחוב והמנוח מתרחקים מרכבו, השיב: **"המנוח הלך ממני... המנוח בא אליי, חזר, הלך, חזר, הלך"** (ע' 373). ובהמשך: **"הוא הלך ממני... הוא הלך ממני וחזר אליי ואני לא יודע מה יש לו ביד... פחדתי ללכת אליו ככה ופתאום אני אדקור"** (ע' 374); **"חששתי שאני אלך אליו, פחדתי שאני אלך אליו והוא יפגע בי ויקרה לי משהו"** (ע' 375).

הנאשם חוזר על דבריו כי לא ביקש לפגוע במנוח:

"....למה שאני ארצה לדקור בן אדם סתם, בחיים שלי לא הרמתי סכין על בן אדם בחיים, אני הרגשתי שהולך לקרות לי שמה משהו, אני בחיים שלי לא הרגשתי שאני בסיטואציה כזאת לא הרגשתי בחיים שלי, מה שקרה לי שמה. למה שאני ארצה לדקור בן אדם?" (ע' 376).

ובהמשך:

"אני ראיתי לפניי, שאני נטרלתי מעליי את האיום, פחדתי מהבן אדם הזה אישית, כן פחדתי ממנו אישית ממנו, ממנו. אני באותו רגע כשהוא בא, בא אליי לאוטו, והלך, וחזר, אני לא יודע"

מה הוא הלך מה לקח מה הביא, אני לא יודע. אני לא יודע... כאילו לא נטרלתי, רציתי להרגיע אותו";

תובע: "...אמרת עכשיו נטרלתי את האיום?"

הנאשם: "כן, הורדתי מעליי את האיום, זהו, זה מה שרציתי לעשות. לא רציתי להרוג אף אחד. לא האמנתי שאני אקח לו את החיים, מי אני בעולם שאני אקח לו את החיים, מי אני שאני ארצה לקחת לו את החיים" (ע' 383-384).

לשאלת התובע איזה איום נשקף מהמנוח, אם מליחוב חיבק אותו בזמן הדקירה, משיב הנאשם:

"רפי, אני יודע שהוא ניסה לסגור את זה בשלום, אבל הוא צעק ואמר לי בוא צא מהאוטו ואני ראיתי פשוט, אני לא, אני אגיד לך את האמת, אני לא באתי ואני לא רציתי לפגוע בו. ואני אומר לך שאני לא רציתי גם לבוא ואפילו לדקור אותו, זה פשוט יצא לי כמו, לא יודע" (ע' 384).

לשאלה מדוע נותר לשבת ברכבו במשך למעלה מדקה, ללא תנועה, בלא שפגע בזוהר או בהילה, ונראה כאילו הוא ממתין לפגוע במנוח, השיב הנאשם כי הדבר אינו נכון, וכי לא הגיע לפגוע באיש: "אני לא באתי להרוג אף אחד ולא הייתי ממוקד על אף אחד" (ע' 378 - 379).

לדברי הנאשם, יצא מרכבו לעבר המנוח "עם סכין והתקרבתי אליו... רציתי, הוא אמר לי בוא, אני רציתי ללכת אליו לראות כאילו מה, פחדתי שהוא יתקוף אותי כשאני אגיע אליו... כשהתקרבתי אליו... דקרתי אותו". ולשאלת הסניגור, השיב:

"אני באתי אליו באיטיות מתוך פחד, התקרבתי אליו לאט, לא הבנתי מה היה כשאני אגיע אליו, אני לא יודע, מבחין בבן אדם שבא אליי מרחוק אני, ממקום לא מוכר, אני לא יודע עם מה הוא בא, עם מה הוא בא, אולי עם איזה כלי או משהו אני לא... אני לא יודע. פשוט לא רציתי שכל זה יקרה, אני לא ארוויח מזה שום דבר, פשוט לא רציתי להרוג אף אחד, לא רציתי לפגוע באף אחד" (ע' 283).

לשאלת בית המשפט השיב, כי ביקש "להרתיע" את המנוח, ולא מעבר לכך.

בנוסף לחשש מפני המנוח, מתאר הנאשם כי חשש גם ממליחוב, ולפיכך יצא מהרכב: "אחרי זה הייתי מקבל מכות מרפאל למה לא יצאת, למה לא עזרת לי, הפקרת אותי, אם היה קורה איזה משהו". לשאלה אם חשש נוכח האמור, ממליחוב ולא מהמנוח, השיב, "היו שם כל מיני סיטואציות... שפחדתי שלא, רציתי שיקרה לי משהו. הייתי בלחץ אטומי אני פשוט לא רציתי, לא רציתי להגיע למצב הזה שאני לוקח את החיים..." (ע' 374).

בהמשך הדברים הוא מסביר את רצונו לחבור למליחוב:

"הוא קרא לי, אמר לי בוא, אני לא רציתי שיקרה איזה משהו פתאום רפאל יפגע ואני אשאר באוטו רפאל יגיד לי למה לא עזרת לי, והוא יפגע בי, כי אני יודע שרפאל הוא בן אדם, אחרי זה אני הייתי נפגע, אני חשבתי כאילו על כל..." (ע' 375).

בית המשפט: "אבל מה זה קשור לרפאל...?"

הנאשם: "כאילו, נתת לי ללכת אתו לבד שהוא הוציא אותי מהאוטו אז לא עשית ככה לא עשית ככה אז תקבל על הראש. זה בן אדם שאני לא ספציפית יושב אתו כל יום" (ע' 375);

"....פחדתי שכאילו, את יודעת, בחוץ זה כאילו אתה עוזר אחד לשני, זה כאילו, פחדתי שיקרה משהו שהם יריבו וזה ואז הוא יבוא אליי ויפגע בי, וזה יבוא אליי מפה וזה מפה, אז ציירתי לעצמי תמונה כזאת בראש שהולך לקרות משהו. אז אני לא, לא ידעתי איך לעשות או מה לעשות. היו רגעים שרציתי לברוח משם, נשבע לך, לא רציתי להשאיר את רפאל לבד ולא ידעתי מה לעשות. יצאתי משם ודקרתי את המנוח" (ע' 376).

הנאשם טען בנוסף, כי כאשר מליחוב חיבק את המנוח, החזיק מליחוב סכין בידו: "...הוא סיפר לי שהסכין הייתה אצלו ביד, שכאילו, אני ראיתי אותו יוצא עם הסכין" (ע' 408):

בית המשפט: "זאת אומרת אצל רפאל הייתה הסכין) ביד כשהוא חיבק את ראובן ואתה פחדת שראובן יעשה משהו לרפאל?"

הנאשם: "את יודעת, זה, בן אדם לוקח בן אדם לצד, פתאום את רואה מדברים, פתאום מתחיל מכות, ופתאום, זה ככה הולך".

בית המשפט: "רגע רגע, היו מכות? היו מכות?"

הנאשם: "לא. אני ככה, אני חשבתי שככה זה היה ושהוא יבוא אליי והוא יפגע בי ואני לא".

בית המשפט: "אבל... בפועל, יש שם קבוצה של אנשים, אף אחד לא עם סכין, השניים היחידים שעם סכין זה אתה והחבר שלך. איך אתה מסביר את זה? זה אנשים שבאים להשלים?"

הנאשם: "כבודה, זאת התנהגות שאימה עליי, שהוא הלך וחזר והוא הלך וחזר".

בית המשפט: "איזה התנהגות? אתה עם סכין ביד, החבר שלך עם סכין ביד מחבק אותו..."

הנאשם: "אני לא יודע אבל";

בית המשפט: "וזה איים עליך?"

הנאשם: "אני לא יודע מה לצד השני יש, אני לא יודע עם מה הם משתמשים. אלוהים אולי הם יבואו עליי עם משהו?".

בית המשפט: "ממה פחדת?"

הנאשם: "שהם יבואו".

בית המשפט: "ממה פחדת? ממה? מה ראובן הפחיד אותך?"

הנאשם: "כשהוא בא אליי לאוטו, ואחרי זה"

בית המשפט: "לא כשהוא בא אליך לאוטו, כשהוא הולך עם החבר שלך שמחזיק סכין ביד, כשהוא הולך אתו הצידה, מה הוא הפחיד אותך?"

הנאשם: "פחדתי שהוא ירוץ אליי לאוטו יבוא אליי ויפתיע אותי" (ע' 408 - 409).

לב"כ המאשימה, המציג פעם נוספת לנאשם את סדר ההתרחשויות הנשקף מהסרטון, לפיו יכול היה הנאשם לעזוב את המקום, בכל שלב, בנסיעה חופשית לאחר, כאשר כל האחרים נמצאים בחזית רכבו, אומר הנאשם: **"נכון סופו של יום אני מגיע הביתה? נכון? יכול לקרות לי משהו? אתה רואה מה קורה בחוץ. אני לא יודע, אני לא יודע מה יכול לקרות לי שם, אני לא סומך על אנשים האלה. אמיר אלהוושלה, שריף אלהוושלה, אני לא סומך על האנשים האלה, כן. אני לא בן אדם שדוקר..."** (ע' 378).

עוד יש להוסיף, כי הנאשם אישר בעדותו כי טפל באמרתו ת/2 אשם שווא על מליחוב כי זה דקר את המנוח, ואף וסיפר בכזב, כי מליחוב ודימורי איימו עליו למסור את הגרסה שמסר בת/1 (ע' 308). לדבריו הפליל אחרים **"כי פחדתי"** (ע' 310).

הנאשם הופנה בנוסף לכך, שגם שלאחר שהודה בת/2 בדקירתו של המנוח, טען תחילה, באופן שקרי, כי דימורי לא היה ברכב בעת שהגיעו לרחבת החניה, ורק לאחר שהחוקר הטיח בנאשם כי שיקר בעניין זה, הודה בכך; והנאשם מסביר: **"אותו זמן בחקירות פשוט מפחד, מבלבול, אני לא יודע מה אני אומר, את מי להאשים, מה להאשים, כי חוקרים אותי על תיק של בן אדם, כתוצאה ממש שקרה הוא מת, ואני פחדתי שילכו לי החיים, פחדתי שאני אכנס לכלא, אני לא רוצה להיות בכלא..."** (ע' 316). במקום אחר בעדותו כבר טען, כי לא הזכיר את דימורי, כיוון ש**"אני לא, לא רוצה להגיד שמות של אנשים שלא יגידו עלי דברים...שלא יפגעו בי"** (ע' 365).

כיוון הדקירה

הנאשם טען כאמור באמרתו מיום 28.7.2016, כי התכוון לדקור את המנוח בכתפו או בזרועו. בעדותו חזר על טענה זו. על פי עדות הנאשם, המנוח עמד ליד מליחוב, כשגבו או צד גופו מופנים לעבר הנאשם המתקרב אליו מכיוון הרכב. הוא לא הבחין בפני המנוח. לדברי הנאשם, רצה לדקור את המנוח **"בשריר לכיוון הכתף"** השמאלית, ובאותה עת שמע, כי צעקו לעבר המנוח **"ראובן תיזהר"** (ע' 286). המנוח "הסתובב" לעברו, בעוד הוא מניף את היד עם הסכין, ו**"...כשהנפתי את היד הוא בדיוק הסתובב ופגעתי בו..."** (ע' 288, 289). עוד טען, כי לא ראה היכן ננעצה הסכין, אם כי "הרגיש שפגע בו" (ע' 402); לאחר הדקירה, החל המנוח לרוץ, הוא רץ אחרי המנוח, כי "נבהל", וראה שהמנוח נופל על הרצפה, וראה "דם". עוד הבחין, כי גופו של המנוח רועד, **"התחיל לקפוץ כזה"** (ע' 290-291).

הנאשם העיד עוד, כי נודע לו מפיו של החוקר דמרי חיים, ובעת שעבר מחדר חקירות אחד לשני, במעין שיחת מסדרון, כי המנוח נדקר בליבו: **"בדרך לשמה, בדרך לחקירות, הבנתי שהוא נדקר בלב... מהחוקר, חיים... נשבע לך כבודה... חיים דמרי"** (ע' 312, וכן בע' 313); **"בחקירות... בחקירה הראשונה או השנייה, אני לא זוכר, חיים דמרי אמר לי... פגעת לו בלב, פגעת לו... בחקירה שהוא חקר אותי. אמר לי פגעת לו בלב, אתה לא מתבייש ככה שאתה משקר, דברים כאלה..."**. לדברי הנאשם, אינו יודע אם הדברים הוקלטו (ע' 394).

לשאלת ב"כ המאשימה מדוע הדגים בשחזור (ת/29), כי הסכין כוונה למרכז הלב, טען הנאשם, כי החוקר אייל סבן דיבר אתו לפני השחזור, **"אומר לי כאילו, אתה יודע צריך להגיד את האמת ודברים כאלה, אתה יודע איפה המנוח נדקר, אתה יודע בדיוק לאיפה צריך לכוון את הסכין ודברים כאלה"** (ע' 388). לכן נשאל, אם ביצע את השחזור באופן הנ"ל **"כי אייל סבן אמר לך להגיד את זה ככה?"**, השיב: **"הוא אמר לי אתה יודע איפה הוא נדקר, בלב. הוא אמר לי אתה יודע שהוא נדקר בלב, נכון? אמרתי לו כן אמרתם לי, אז הוא אתה יודע שאתה לא יכול לכוון את הסכין לרגל או ליד, אתה יודע לאן אתה צריך לכוון, איפה שהוא נדקר"** (ע' 388 - 389), ובהמשך:

בית המשפט: "אז שיקרת, שיקרת במקום להגיד בכתף אמרת בלב, כי אייל סבן אמר לך...?"

הנאשם: "הוא אמר לך אתה צריך להגיד את האמת, אז אתה חייב לכוון את הסכין ללב... זה פעם ראשונה שנעצרתי, על דבר כזה, אני לא יודע מה מה... זה מה שאמרו לי זה מה שעשיתי".

ובהמשך: "אני בעצמי לא רציתי לכוון לו ללב, אני לא יודע איפה בדיוק הלב נמצא איך להגיע ללב. אני לא יודע כבוד השופטת. הוא אמר לי הוא נדקר בלב אתה צריך לכוון את הסכין לאיפה שהוא קיבל את הדקירה" (ע' 389, וכן ע' 391).

עוד אישר, כי סרטון השחזור הוצג לו לאחר השחזור, והוא אישר שכל הפרטים נכונים.

לשאלה, מה הניע את הנאשם לשנות גרסתו בחקירה יומיים לאחר השחזור, השיב כי "הבין" שהחוקרים "רצו לקבור אותי. אתה לא יודע מה הם עשו לי, אף אחד לא יודע רק אני יודע מה היה שם. תשמע, אתם המדינה אני אין לי כוח..." (ע' 387); ובהמשך אומר הנאשם: "אני הייתי בהיסטריה נוראית אני לא זכרתי מה קרה אני התחלתי להתבלבל. דברים שאמרו לי לעשות ועשיתי..." ; וכאשר נשאל על ידי בית המשפט: "אבל איך ההכרה שלך הסתדרה אחרי יומיים?", השיב הנאשם: "לא, אני התחלתי, שחזרתי רגעים, והוא אומר לי אייל סבן אומר לי ככה במפורש. אומר לי אתה לוקח את הסכין, אתה צריך לפגוע איפה שהפגיעה פגעה בלב, אתה לא יכול לכוון אותה ליד לרגל וזה. כי אני סיפרתי לו באותו יום בשחזור אני רציתי לפגוע לו ביד, בשחזור הזה" (ע' 391-392); ואף הוסיף, כי סיפר לעורכי דינו על דבריו של החוקר סבן "כבר בתחילת התיק... כבר מתחילת התיק הם יודעים" (ע' 395).

הנאשם נשאל, מדוע מסר בחקירה הראשונה, ת/1, מספר שעות לאחר האירוע, כי שריף דקר את המנוח בבטן דווקא, והשיב: "אני לא יודע כבודו אני ניסיתי להוציא את עצמי מהמקום שאני נמצא בו. אני פחדתי... אני המצאתי את הסיפור... אני דיברתי ככה, זרקתי מילים שאני, מה שעולה לי לראש, אני אמרתי הוא עשה ככה, הוא עשה ככה" (ע' 396-397). יש לציין, כי במקום אחר בעדותו טען הנאשם, כי "הרגשתי ששריף גרם לזה, בגלל זה רציתי להפיל את זה עליו..." (ע' 308).

עוד נשאל כיצד התכוון לדקור את המנוח בכתפו, אם המנוח עמד צמוד עם צדו הימני, לגופו של מליחוב, המחבק את המנוח, ומניח את ידו על כתפו השמאלית של המנוח, באופן שידו של מליחוב הייתה יכולה להיפגע מהדקירה, השיב הנאשם: "הוא כזה צמוד פנים אל פנים... לא אני לחוץ, אני לא יודע מה לומר, אני לא יודע, אני יודע שאני לא רציתי להרוג אותו, זה מה שאני יודע, כבוד השופט. אני לא רציתי, אני יודע" (ע' 411).

הברחה מהעיר

לשאלת הסניגור מה עשה לאחר שהבחין במנוח "מתמוטט", השיב הנאשם: "נבהלתי, לא הבנתי מה עשיתי, ברחתי משם... נסעתי עם האוטו פשוט והתחלתי לבכות, לא ידעתי לאן לנסוע. פשוט יצאתי מהעיר וברחתי" (ע' 294). חבריו ברחו עמו, "כי הם הבינו שהוא נדקר... בגלל המשטרה" (ע' 407), עוד טען: "... אם הם היו נשארים שם אני משער שהם היו מותקפים, היו תוקפים אותם. ככה אני חושב, לפי איך שאמיר ראה את זה, הוא צעק, היה שם פשוט, זה טראומה גדולה שקרתה שם" (ע' 408).

לדברי הנאשם, החולצה ספוגת חומר הניקוי שהתגלתה במושב האחורי של הרכב, לא נועדה לשיבוש ראיות, והוא לא עשה בה כל שימוש לניקוי כתמי דם וכיו"ב.

חוות הדעת ועדותו של ד"ר יגיל

במסגרת פרשת ההגנה, הוגשה חוות דעתו של הפסיכולוג הקליני, ד"ר דוד יגיל (נ/5), שבדק את הנאשם במסגרת ראיון ובדיקה פסיכודיאגנוסטית, ביום 13.3.2017.

במבוא לחוות דעת צוין על ידי המומחה, כי עיין באמרות הנאשם (מימים 16.7.2016; 26.7.2016; 28.7.2016), בכתב האישום, בתיק הרפואי, וכן בתיעוד מתקופת לימודיו של הנאשם (שאלון לקבלת תלמיד - 2/2006; ישיבה בין מקצועית על התלמיד - 5/2006; דיווח פסיכולוגית בית הספר - 12/2006; דיווח על פציעות וחבלות - 11/2008; חוות דעת יועצת חינוכית - 1/2010; חוות דעת מעסיק על תלמיד בהיותו בכיתה יא - 5/2012; הערכת תלמיד-1/12-2/2012; סיכום שיחה עם מנהל - 3/2012; הערכת תלמיד - 11/2012; הערכת תלמיד - 3/2013). בעדותו בבית המשפט, הוסיף ד"ר יגיל, כי לאחר סיום כתיבת חוות הדעת הוצג לו סרטון השחזור של הנאשם בחקירה, וכן דוח סוציאלי משב"ס (דיון מיום 12.2.2018, ע' 164).

יש לציין בנוסף, כי העד אישר בעדותו, כי אכן עלה מאמרתו של הנאשם, אותה קרא קודם להכנת חוות הדעת, כי הוצג בפני הנאשם סרטון מצלמת האבטחה, ואולם הוא לא ביקש לראות את הסרטון, וביסס את חוות דעתו על סמך "**הכלים שלי בלבד**", ואינו מתכוון להתייחס לעדויות ולממצאים שעמדו בפני בית המשפט, או "להחליף" את בית המשפט (ע' 185).

חוות הדעת (נ/5)

ברקע לחוות הדעת צוין, כי הנאשם הופנה בגן חובה לשירות הפסיכולוגי-חינוכי עקב בעיות קשב וריכוז, לקות בהבנה מילולית וחשבונית, ובעיות התנהגות. על פי 3 בחינות פסיכולוגיות בשנים 2000, 2003, 2006, הוא פעל ברמה שכלית גבולית. ב-2003 הוחלט להעבירו לכיתת חינוך מיוחד המיועדת לתלמידים לקויי למידה, ומאז כיתה ג' למד במסגרות של החינוך המיוחד; במישור הרגשי וההתנהגותי, ניכרו במהלך כל השנים ביטויים של הזנחה חינוכית וטיפולית, וחוסר בשלות רגשית. גילה שליטה נמוכה בדחפים, ועל פי דיווח אמו נהג להכותה. בבית ספר יסודי ובחטיבת הבינים ניכרו קשיים חברתיים, ובכלל זה הצקות הדדיות בינו לבין חבריו, עד כדי מצבים של אלימות, שבחלקן היה קורבן לאלימות וסבל מחבלות גופניות.

בחטיבה העליונה למד ב"עמל דימונה", ולא השתלב בלימודים ובעבודה; עבד כפועל יצור או אחזקה, במספר מקומות עבודה, אך לא התמיד מעבר למספר חדשים.

מבחינה רפואית, הופנה בשנת 2009, בהיותו בגיל 14.5 שנים, על ידי רופא המשפחה, לייעוץ נוירולוגי בשל תלונת אביו לקיום "תנועות ראש ולפעמים עיניים". לא נמצא מסמך מסכם של יעוץ בעניין זה. בשנת 2010, מציין רופא המשפחה, כי הופנה אליו עקב "**בעיות התנהגות בבית הספר, רב עם תלמיד, טיקים, המורה חושדת על Tourette sme, מבקשים הפניה לנוירולוג(?)**". **אני מציע יעוץ פסיכיאטרי או פסיכולוגי**; לא ברור אם נערך יעוץ כזה. ביום

10.2.2013, צוין שהרופאה שוחחה עם אביו על בעיות התנהגות וריכוז, וצינה "ללא שליטה בהתנהגותו לחלוטין בזמן האחרון". לא נמצאה התייחסות לטיפול כלשהו בבעיות אלה.

התרשמות מהתנהגות במהלך הבדיקה: בחוות הדעת צוין, כי במהלך הבדיקה שנערכה בכלא, הנאשם גילה תלות בבוחן, וקבלת אישור לפני ביצוע מטלות; מבחינה גופנית היה רגוע לכאורה, אולם "נכרו טיקים בפניו ובמנוח ראשו - שאופייניים לבעלי תסמונת נוירולוגית כלשהי, שייתכן והם חלק מתסמונת על שם טוראט"; לעיתים ניכרו תופעות של חוסר ריכוז, היסח דעת, אימפולסיביות בעבודתו; ההבעה השפתית- מילולית תקינה, לעיתים קיים קושי ואיטיות בשליפת מילים ומידע מהזיכרון.

התפקוד השכלי: ממצאי התפקוד השכלי מבוססים על מבחן אינטליגנציה (ווקסלר). נקבע, כי הפעילות השכלית הממוצעת היא ברמה גבולית, מתחת לנורמה. פועל ברמה גבולית בתחום המילולי (79), ובתחום הביצועי, הבודק תהליכי חשיבה על סמך נתונים לא מילוליים (69). נקבע, כי הנבדק, בן 22 בזמן הבדיקה, "מבחינת גילו השכלי, הוא פועל ברמה של ילד בן 11 - 12 לערך".

טווח הפעילות השכלית: קיימת חוסר אחידות ברמת ההישגים, וברמת התפקוד השכלי בתת מבחנים שונים. טווח ההישגים לרוב מתחת לנורמה בתשעה מתוך 12 תת מבחנים של מבחן אינטליגנציה; ב-12 תת מבחנים, מתחת לנורמה - ברמת של פיגור שכלי וברמה שכלית מתחת לנורמה (צד שווה; ידע כללי; חשבון; השלמת תמונות; סידור קוביות; קידוד; מטריצות; סידור תמונות; סדרות א-ת). ב-3 תת מבחנים הוא פועל ברמה ממוצעת-נמוכה (אוצר מילים; הבנה; זכירת ספרות).

תהליכי תפיסה חזותית: תקינים.

תהליכי קשב וריכוז: "קיימת אי יציבות בעבודתו והוא לרוב פועל ברמה נמוכה, מתחת לנורמה"; "בשאלון בראון לאבחון הפרעות קשב ויתר פעילות, התקבלו ממצאים חד משמעיים בנוגע לקיומה של הפרעה זו... בשאלון זה באים לידי ביטוי היבטים נוספים של הפרעת קשב ויתר הפעילות, ובכלל זה ליקויים בוויסות הרגשי התנהגותי"; עוד צוין, כי הנבדק מצוי ברמה נמוכה או מתחת לנורמה בתחומים שונים (כושר הפשטה, הכללה וגמישות מחשבתית; חשיבה כמותית; אוצר מילים פעיל; ידיעות כלליות; רמת ההבנה לנורמות חברתיות; תיאום ויזואלי מוטורי; מיומנויות למידה); ברכיב של רמת ההבנה לנורמות חברתיות צוין, כי מצוי ברמת ממוצעת-נמוכה, בהתבסס על תת מבחן הבנה במבחן האינטליגנציה.

לסיכום נקבע, כי התפקוד השכלי מצוי ברמה גבולית:

"קיימים סימנים לקיומו של פוטנציאל שכלי בשטח הנמוך של הנורמה (ברמה ממוצעת - נמוכה), אך פוטנציאל שכלי זה בא לידי ביטוי כיום רק בחלק קטן מתחומי התפקוד השכלי שלו. ניתוח הממצאים מצביע על חוסר מימוש של הפוטנציאל השכלי שלו, כפי הנראה, עקב לקות נוירו קוגניטיבית התפתחותית, ובין היתר, וגם עקב חוסר טיפוח והעשרה, ולימודיו במסגרת החינוך המיוחד בגיל הילדות והנערות. ממצאים אלה תואמים כמעט במדויק ממצאי בדיקות פסיכולוגיות קודמות שנערכו לו בגיל הילדות נעורים".

המצב הנפשי: סבל בילדותו מחסכים רגשיים חמורים בקרב משפחתו. חווה עצב, בדידות, כאב רגשי פנימי; ובעיקר עקב

אי סיפוק צרכיו הרגשיים על ידי הוריו (מבחן אישיות השכלתי tit). קיימים סימנים להפרעה בתהליכי התפתחות האישיות שלו, שבאים לידי ביטוי בחוסר ביטחון עצמי, רגשי נחיתות, צורך בתלות בזולת, מערך נפשי ילדותי, ובעייתיות בגיבוש הזהות העצמית הבוגרת שלו. מבחינה אמוציונאלית, קיימים סימנים המצביעים על רמה גבוהה מאד של פחדים וחרדות, יחד עם ליקויים בוויסות הרגשי-התנהגותי ובשליטה בדחפים, שסביר להניח - לאור דיווחים מתקופת הילדות והנעורים שלו ולאור ממצאי בדיקה זו - שבבסיסם הפרעה נוספת פסיכולוגית שעליה התווספו תסכולים שנבעו מהאכזבות אותן חווה במהלך חייו.

כושר השיפוט של הנבדק: במבחני האישיות שנערכו לו נראה כי תהליכי התפיסה, החשיבה והשיפוט של המציאות - הם תקינים, ולא קיימים סימנים לפתולוגיה חמורה, בצורת מחלת נפש פעילה, שעלולה להפריע לתהליכים אלה במצבים שגרתיים. אולם במצבים של עוררות רגשית מתמשכת/אינטנסיבית עלולים לקרות מצבים של היסוק ופירוש מוטעה של הנתונים על סמך תהליכים של "השלכה" מתוך עולמו הפנימי, על מה שקרה במציאות בפועל.

מהראיון שנערך לו נראה כי יש לו עתה רגשי צער חרטה ואשמה בגלל שגרם למותו של המנוח. כעס שמופנה כלפי עצמו, יחד עם רמה גבוהה של פחדים וחרדות, מפני העונש. חש ייאוש והרגשה ש"בושה לי לחיות... מגיע לי גם למות על מה שעשיתי". לעיתים גם מחשבות אובדניות.

מהראיון עולה, כי הנבדק תוהה כיצד ייתכן שהרג אדם. הוא מתאר את הסיטואציה שהוא עצמו חש איום על חייו, פחד פחד מוות שיהרגו אותו. לדבריו, "העורך דין אמר לי שיש מישהו שמת שם, ואני לא מבין את זה. איך מת?... בחיים שלי לא היה לי סכין. אני ראיתי אותו כסוג של חיה כזאת, רוצה להרוג אותי, היו שם ערבים, פחדתי. פחדתי...". לשאלה מדוע דווקא דקר אותו, השיב - "לא ידעתי מה אני צריך לעשות, שמעתי שהוא צועק : אני אהרוג אותך, וזה, ואני פחדתי שהוא יהרוג אותי".

מתיאור היממה שקדמה כפי שתיאר הנבדק, עולה כי נקלע למצב של "פחד עז" מפני מי שבעיניו נתפסו כמי שרוצים לפגוע בו, בגלל שביצע עקיפה מסוכנת; "לדבריו, מעולם לא היה לו סכין, ושאת הסכין שבה דקר את המנוח קיבל מחברו רפאל, שישב לצידו במושב הקדמי ברכב, ושבחקירה שלו במשטרה מסר שהסכין שלו מתוך חוסר רצון להפליל את רפאל והן משום שחשש מפניו. בדרך זו מנסה יאיר להסביר שלא הייתה לו כוונה מודעת מראש לרצוח את המנוח...".

סיכום

מבחינה שכלית - פעילות שכלית ממוצעת ברמה גבולית. מבחינת גילו השכלי פועל ברמה של ילד בן 11-12 שנים.

מבחינה נפשית - אמנם לא קיימת אצלו הפרעה נפשית חמורה, אך קיימת הפרעה בהתפתחות האישיותית, אשר מתבטאת באישיות ילדותית, תלותית, חסרת בטחון עצמי, ובעלת קשיים בגיבוש זהותו העצמית הבוגרת. לכך התווספו תסכולים שנבעו מאכזבות אותן חווה במהלך חייו.

עקב תפקוד שכלי נמוך, במיוחד הליקויים בתהליכי הקשב, הריכוז והזיכרון, מתקשה יאיר בעיבוד בו זמני של נתונים או גירויים חיצוניים ופנימיים. קושי זה עלול להיות חמור שבעתים במצבי לחץ, ולגרום לשיפוט לקוי.

הנבדק מאופיין בקיומה של רמה גבוהה מאד של פחדים וחרדות, יחד עם ליקויים בוויסות ובשליטה בדחפים, שסביר להניח שבבסיסם הפרעה נוספת פסיכולוגית, שבאה לידי ביטוי בשילוב של מספר תסמינים: טיקים (תנועות ראש ועיניים

שדווחו על ידי אביו לרופא המשפחה, ושעוררו חשד גם אצל מחנכת הכיתה שהוא סובל מהפרעה על שם טורט; הפרעה בתהליכי קשב וריכוז; לקויות למידה; אימפולסיביות בתהליכי התפיסה והחשיבה, אשר עלולה לגרום להיסק חפוז ושגוי של מצבים, ובעקבות זאת, התנהגות בלתי מותאמת.

לאור האמור, בנוגע לליקויים הניוירי-קוגניטיביים והניוירי-פסיכולוגים בכושרו השכלי, ובהתחשב בכושרו השכלי, ובהתחשב בתיאור העצמי שלו את תחושותיו במהלך האירוע - סביר להניח כי בזירת הרצח יאיר פעל מתוך שילוב של שיפוט חפוז ולקוי של המצב, יחד עם תחושת סכנה לחייו, ומבלי להתכוון מראש להרוג את המנוח.

עדותו של ד"ר יגיל

ד"ר יגיל אישר בעדותו, כי חוות דעתו מתבססת על הערכת "היכולת השכלית והמבנה הנפשי" של הנאשם, וכן על הפרטים שקיבל מהנאשם על מה שהתרחש בזירת האירוע (עדות מיום 12.2.2018, ע' 166). במהלך הבדיקה התרשם כיהנאשם פעל מתוך "מוטיבציה כנה" לבצע את המטלות שהטיל עליו; עם זאת אין הוא יודע אם הנאשם שיקר בעניין פרטים שמסר לו בראיון עמו (שם, ע' 167).

באשר לסיווג גילו של הנאשם כעולה מחוות הדעת (גיל של 11-12 שנים), מציין העד, כי הוא מתבסס על "רמת האינטליגנציה הכללית שלו. שזה כולל לא רק יכולת להגיב או לדבר, אלא מכלול של תחומי תפקוד שכליים"; לאחר שהוצג לעד כי הנאשם מחזיק רישיון נהיגה, וככל הנראה אף עבר מבחן תיאוריה, השיב העד כי אינו יודע "אם מישו בדק אם ילדים בכיתה ה' יכולים להוציא רישיון נהיגה או לא", וכי לא קבע, כי לנאשם אין יכולת למידה, אלא שהתייחס לכך שרמת האינטליגנציה של הנאשם, בהתבסס על המבחן שערך ותוצאות בדיקות פסיכולוגיות שנערכו לנאשם בעבר (במרכז אבחון של ליקויי למידה "ניצן"), הינה גבולית, וכי הינו לקוי למידה; עוד ציין כי ליקויי למידה נמצאים בערך אצל 15 אחוז מהאוכלוסייה היהודית בישראל (שם, ע' 168-170).

לשאלת ב"כ המאשימה המציג לעד "כי אין מחלוקת כי הנאשם מתפקד תפקוד רגיל, נוהג, מבין מה שמדברים אתו...", עונה העד, כי הנאשם אינו מפגר, למרות שבכמה תתי מבחנים שערך קיבל הנאשם ציון 3 המתאים לרמה של פיגור (מתייחס לחישוב חשבונאי ברמה פשוטה, הגם שציין בד בבד, כי הנאשם עשה את דרך החישוב באופן נכון, אולם לא קיבל את התוצאה הנכונה); ואילו בתתי מבחן אחרים קיבל ציון 8 המעיד על "תפקוד ברמה שהיא ממוצעת נמוכה" (ע' 174-175). באשר לדרך מסירת העדות על ידי הנאשם, בצורה מפורטת, ללא קשיי הבנה, אומר העד: "הוא ברמה ממוצעת נמוכה אני מתכוון לומר שזה בתחום הנורמה, ולכן הוא היה יכול גם להביע את עצמו. אני כרגע לא מתייחס, אני אומר חד משמעי, אני לא רואה אותו כמפגר. את הנקודה הזאת לפחות אני רוצה להבהיר. אני כן רואה ליקויים קוגניטיביים שגרמו לקשיים שלו בלמידה" (ע' 176).

עוד ציין, כי נוכח הפער בין הציונים שקיבל הנאשם במבחן האינטליגנציה (נעים בין 3 ל-8), קיימת אפשרות כי מדובר ב"לקות ניוירי-קוגניטיבית שמפריעה לו או הפריעה לו ברכישה של מיומנויות הלמידה" וכן "נטייה לפעול באופן אימפולסיבי, לא שקול, זה קושי לשבת...". עוד סבור ד"ר יגיל, כי אחד המרכיבים של הפרעת קשב מתבטא באימפולסיביות של הנבדק, ובענייניו של הנאשם קיים אישור לכך בדוח עו"ס של הכלא (שלא עמד בפניו בעת עריכת חוות הדעת), בו צוין כי מדובר ב"אסיר אימפולסיבי" (ע' 178-179). לדברי העד, על פי נתוני המבחנים שערך, ניתן להעריך אם קיימת נטייה להגיב באופן אימפולסיבי במצבים של "קבלת החלטות" או "התעוררות רגשית"; העד אישר לשאלת ב"כ המאשימה, כי אינו שולל אפשרות כי "99 אחוז" ממקרי הרצח, מתבצעים על רקע רגשי או אימפולסיבי,

ואולם הוא סבור כי "אם אכן יימצא שהם פועלים באופן אימפולסיבי, מעבר לנורמה... אז ניתן להעריך שפעלו ללא "תכנון מראש" (ע' 181).

לדבריו, קבע בחוות דעתו, כי "סביר להניח" שבבסיס הליקויים בוויסות הרגשי-התנהגותי ובשליטה בדחפים שמצא אצל הנאשם, "קיימת הפרעה נוירו-פסיכולוגית" (נ/5, ע' 10 סעיף 3); מדובר, לדברי העד, ב"מינוח זהיר... לא כתבתי את זה בצורה מוחלטת. יש כאן שילוב של ממצאים שמעידים על לקות נוירו-קוגניטיבית, עם היסטוריה של לקויות בלמידה ובהסתגלות לבית הספר, יחד עם מבחנים של אישיות, שאני רואה גם את המרכיב הזה של קושי בוויסות הרגשי ולכן סביר להניח שהמקור של זה הוא מקור של שילוב, גם של אלמנטים נוירולוגיים וגם פסיכולוגיים. בכמה אחוזים, זה לא מתמטיקה, אני לא יכול לומר לך. אבל אני עושה פה איזשהו קישור בין הדברים" (ע' 187). באשר לנאמר בנ/5, כי "במצבים של עוררות רגשית מתמשכת/אינטנסיבית עלולים לקרות מצבים של היסק ופירוש מוטעה של הנתונים עת סמך תהליכים של "השלכה" מתוך עולמו הפנימי, על מה שקורה במציאות בפועל...", מאשר העד, כי הגיע למסקנה שבאירוע הייתה "עוררות רגשית", על בסיס הראיון שערך לנאשם (שם, עמוד 88; הראיון נמצא בתיק העבודה של העד, הנספח לנ/5). עם זאת, ציין, כי אינו מתייחס "לאמת ושקר בראיון", וכי גם בחקירת המשטרה הנאשם שינה גרסה "פעם ועוד פעם", והוא אינו יודע מה בדיוק קרה בזירת האירוע עד שלא ראה את סרטון מצלמת האבטחה והשחזור.

עם זאת, התרשם העד נוכח התנהגות הנאשם במהלך הראיון ומתיאור הדברים, כי הנאשם היה "בסיטואציה של פחד, זה הדבר היחיד שיכולתי לסמוך עליו" (עמוד 190). העד אישר, כי במהלך הראיון (סעיף 6 לראיון), אמר לו הנאשם, כי חש איום על חייו, "הוא פחד פחד מוות שמא יהרגו אותו", ומכאן עלתה תחושת הסכנה שהסיק הנאשם. לדברי העד, נוכח תיאורו של הנאשם בדבר העימות בכביש שלאחריו חש איום, ולאחר מכן נוכח נסיעתו לאילת הלך וחזר, באותו יום - "את זה אני קשרתי בהחלט להיותו באיזשהו מצב נסער כלשהו. אולי מתווסף לתיאור הפחד שהוא תיאר" (ע' 190-191).

עוד הפנה ב"כ המאשימה את העד לרישום שערך בנ/5, בעקבות הראיון עם הנאשם, ממנו עולה מסקנתו של העד, כי הנאשם נקלע "לפחד עז" בעקבות התקרית בצהריים ("נקלע למצב של "פחד עז" מפני מי שבעיניו נתפסו כמי שרוצים לפגוע בו, בגלל שביצע עקיפה מסוכנת"); לדברי העד לא היה מודע לכך, כי הנאשם אמר שכלל לא חש פחד לאחר התקרית בצהריים (ע' 195), ולא עימת את הנאשם עם הנאמר באמרתו, כי החזיק סכין בתקרית בצהריים, ואינו זוכר כי הבחין בכך בחקירה (עמוד 192).

לשאלה, מדוע לא עימת העד את הנאשם עם הסתירה העולה מדבריו בראיון, כי רפאל הוא שנתן לו את הסכין כדי שלא יפגעו בו, וכי לא החזיק סכין משלו ברכב, בעוד שהנאשם אישר בהמשך החקירה במשטרה כי הייתה לו סכין משלו, הסביר העד כי באבחון פסיכולוגי מאפשרים "זרימה חופשית של הדברים", בלא להיות "שיפוטיים", והערכת הדברים נעשית לאחר מכן. לשאלה כיצד מתיישב הרצון לא להיות "שיפוטי" עם הקביעה בחוות הדעת כי "מתיאור זה נראה שהוא אכן נקלע למצב של פחד עז", באופן המצביע על קביעת ממצא עובדתי, שהביא לקביעה נוספת בחוות הדעת, היינו כי השיפוט של הנאשם "החל להשתבש כאשר נמצא במצב של עוררות", השיב העד: "אני מסכים אתך". עם זאת, טען, כי בלי קשר לפרטים המדויקים של החקירה, "הרושם שלי היה שהחווייה של הפחד היא חוויה אותנטית", נוכח תיאור הדברים שנמסר על ידי הנאשם (ע' 194). ובהמשך ציינבענין זה: "אתה קורא לזה עבודה שיפוטית... לא, אני הסכמתי עם הדברים שלך בעיקרם, לאו דווקא עם המינוח הזה... אבל יש פה באמת איזושהי הערכה, או איזשהו ניסיון לראות מה כאן עובדתי ומה סובייקטיבי. ואין לי מכוונת אמת וגם מכוונת

אמת לא יכולה לגלות את זה, הערכה שלי הייתה שהחוויה הסובייקטיבית שלו הייתה חוויה של פחד. לזה התייחסתי" (ע' 220 - 221). והעד מסכם דבריו בעניין זה, כי "העניין העיקרי זה ממצאי הבדיקה שעשיתי לו, על סמך המבחנים, וההיבט השני שאני לקחתי ואני אומר לקחתי מהראיון זה את התיאור שלו, התיאור הסובייקטיבי, אני לא יודע אם אפשר לתמוך בזה או לא, התיאור הסובייקטיבי שהוא היה בסיטואציה של פחד. זה הדבר שלקחתי מהראיון. לא את התיאור של האישיות שלו" (ע' 224-225).

לשאלה אם העד יכול היה לבסס את חוות דעתו ללא שמיעת תיאור כלשהו של האירוע מפי הנאשם, השיב: "לא, הייתי יכול רק לומר שאנשים עם מערך שכלי ונפשי כזה עלולים לפעול באופן חפוז ולא שקול וכו'. באיזו סבירות? לא יודע... רק הייתי אומר שיכול להיות קשר בין הדברים האלה. אני אומר את זה על סמך הממצאים שלי, ואם מה שידוע לנו מהספרות לגבי איך אנשים כאלה מגיבים בסיטואציות של לחץ, אבל באמת מידת הסבירות אני לא יכול לומר..." (ע' 195). עוד אישר, כי אם למשל, הנאשם היה מספר לו כי יצא מביתו במטרה לדקור מישהו, מתוך תכנון מראש, הרי שחוות הדעת שלו, לא הייתה רלוונטית; כך גם אם היה מתברר כי הנאשם "מכר" לו גרסת שקר (ע' 196).

בתשובה לשאלות הסניגור, באשר למשקל הדברים שמסר הנאשם בגיבוש חוות הדעת, השיב העד: "המשקל של הדברים... הוא יחסית קטן לעומת הנתונים שקיבלתי לגבי העבר שלו, ההתפתחות שלו במסגרות הלימודים השונות, אבחנות שניתנו לגבי המצב הניירולוגי שלו, אבל בעיקר הממצאים של הבדיקה שלי. החיבור העיקרי הוא של שני הדברים - של ההיסטוריה, של ההפניה שלו גם בעבר לאבחון ניירולוגי עם חשד ללקות כזאת והממצאים של הבדיקה שלי". עוד ציין, כי אין לו כל מומחיות בניירולוגיה, והוא מתבסס "על מסמכים שמופיעים בהיסטוריה שלו" (ע' 228). עם זאת אישר, כי אין בתיק כל אבחנה ניירולוגית רפואית, וכי מדובר ב"ספק אבחנות" (ע' 230-231).

במהלך עדותו הוצג לעד סרטון מצלמת האבטחה (מדקה 12:26:39), כדי שיחווה דעתו מה היה עלול לגרום לנאשם "היסק ופרוש מוטעים"; כפי שציין העד, הסרטון לא עמד לרשותו בעת שראיין את הנאשם. העד סבור, כי מהסרטון ניתן לראות, כי הנאשם הותקף על ידי "אחת הנשים או שתי הנשים", בעת שישב ליד ההגה, באופן הפוגע בשלווה. לא ניתן לדעת אם הושמעו איומים, "מבחינתי אני רואה כרגע נתונים חלקיים. אני כמוכן לא שומע איזה דברים נאמרו פה. יש פה איזושהי תנועה שמבטאת איזושהי סוג של אלימות... יש בזה כדי להכניס אדם מסוים למצב של לחץ. תלוי מה נאמר שם. ומכאן גם אנשים שהם מועדים להגיב תגובות לא שקולות או לפרש סיטואציה בצורה לא נכונה, עלולים באמת להסיק מסקנות לא נכונות". לדברי העד, לא ברורה לו הסיטואציה של לקיחת המנוח לצד: "אני לא מבין. מי לוקח את מי?... לא ברור לי" (עמוד 203). לאחר שמוצגים לעד דברי הנאשם בחקירה, וכן הסרטון, בדבר הליכת המנוח עם רפאל לצד, "כשהם נינוחים, כשאין שום כוונה לפגוע, לא החבר במנוח ולא המנוח בחבר", לאחר שהמנוח נתן מכה על הרכב, משיב העד: "הדבר היחידי שאני רואה פה שיכול ליצור איזושהי לחץ על הנהג זה הדפיקה על הפגוש. זה הדבר היחידי" (ע' 205). בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה להיעדר יחס בין נסיבות האירוע לתגובת הנאשם, אמר העד, כי "העניין הוא שעוצמת הגירוי שגורם לתגובה לא שקולה, היא לא דבר שהוא א' ניתן למדוד אותו. כי זאת תחושה סובייקטיבית של אותו אדם. אני שיערתי ואני מודה ששיערתי את זה על סמך הדברים שלו, לא על סמך מה שראיתי פה, שהסיטואציה הייתה בשבילו סיטואציה שאותה הוא פירש באופן סובייקטיבי כמאיימת עליו. וכאן כשאני רואה את הדברים האלה, נכון שדפיקה על הפגוש או על מכסה המנוע, לא ברור לי כל כך בדיוק איפה הייתה הדפיקה, היא לא גירוי שמצדיק איזושהי אלימות מצד מישהו שיושב ברכב וכו'. אבל אם האדם מפרש את זה לא נכון ומגיב אחר כך

בפרץ של אלימות, מנקודת מבט שלי זה כן יכול להתחבר למבנה אישיות שיש בו את הנטייה לא לפרש נכון ולהגיב באופן אימפולסיבי, לא שקול, לעשות משהו שהוא אחר כך מצטער עליו" (ע' 206).

לדברי העד, לא ראה משמעות רבה לכך שהנאשם הלך בעקבות המנוח לאחר הדקירה, כשלדבריו "כשאדם תוקף מישהו והוא נמצא בסערת רגשות של לבטא תוקפנות, זה שאנשים לא מסתפקים בפעילות אחת או להמשיך באותה פעולה אלימה, זה לא יוצא דופן. לכן אני לא ייחסתי לזה חשיבות, אלא ראיתי את זה כעובדה כשקראתי את זה" (ע' 207). בתשובה לשאלות ב"כ המאשימה המציג לעד כי הנאשם הפליל אחרים באמרותיו, ואף טען כי הסכין אינה שלו, באופן המעיד על "דפוס של מניפולטיביות", משיב העד כי לא היה בכך כדי להפתיעו וכי נאשמים בעבירות חמורות נוהגים לשקר ולהכחיש, וכי מה שעמד לנגד עיניו הייתה "העוררות הרגשית של (הנאשם) בזמן הסיטואציה" (ע' 209); והוסיף, כי "אדם יכול להיות גם מניפולטיבי וגם לאבד שליטה במצבי לחץ. אין סתירה בין השניים". וכאשר נשאל על ידי בית המשפט: "וכשהוא משקר בדיוק בנקודה הזאת שמספיעה עליך לחשוב שהוא מאבד שליטה, זאת לא מניפולציה?", השיב העד: "זה כן מניפולציה, אני לא אכחיש. אבל אני מתייחס כרגע, שוב אני אומר, אני לא בא ואומר בוודאות רבה שהדברים היו מתוכננים, שקולים וכו'. אני בא ואומר שיש לאדם נטייה להגיב באופן כזה שהוא אימפולסיבי, שקול, לא מתוכנן. ויש כאן אדם שעשה את מה שעשה. באיזו מידה המפגש הזה הוא מפגש שהוא, איך נאמר, קשר של אחד לאחד, אני לא יכול לומר את זה, אני אומר בוודאות שאני לא יכול לומר את זה, אבל יש איזשהו קשר" (ע' 212).

באשר לשינוי הגרסה של הנאשם ביחס לכיוון הדקירה, מצוין העד, כי חוסר העקביות שגילה הנאשם, אינו תואם התנהגות של מי שהינו "מניפולטיבי מתוחכם, יודע בדיוק מה הולך להיות" (ע' 224). עוד סבור הוא, כי "הקפיצה בין גרסאות" - מצביעה על עשיית "השלכות. זה אומר להעביר משהו מהעולם הפנימי שלו כשהוא מפרש סיטואציה. מכאן שיש איזשהו עיוות מסוים בתפיסת המציאות. לא עיוות ברמה של חולי נפשי, אבל עיוות בלקחת גירויים ולפרש אותם אחרת. זה אחד הממצאים במבחן האישיות שעשיתי לו" (ע' 229). עם זאת אישר, כי אינו יודע אם מדובר ב"סוג מסוים של תכנון מראש והתאמה של השקרים לסיטואציה, מה שאני לא בטוח שזה מה שהיה, כי אין לי את החומר לנגד עיני" (ע' 230).

לדברי העד קיים חשד, כי הנאשם לוקה בטורט, אולם הוא מסייג דבריו:

"הפרעה של טורט היא הפרעה שמאבחנים אותה על סמך הסימפטומים. כשאני ישבתי מולו ואבחנתי אותו וראיתי את התיקים שלו, בהתחלה היה לי הרושם שמא זה תוצאה של חרדה, של פחד, הוא רעד, היו לו גם תיקים. אבל בשלב מסוים נראה לי שזה יותר מתאים לטורט. גם שאלתי אותו. אנשים עם הפרעה של טורט, וזה גם נתון שמבחינתי הוא מרכיב משמעותי בחוות הדעת שלי, יש ממצאים בספרות שמדווחים על זה שאנשים עם הפרעה זו נוטים לפרצי זעם לא מתוכננים מראש. זה גם נתון שגם הוא אמנם לא נבדק בעבר, אבל החשד הזה עלה... בחומר שראיתי, כי לא כל התיק הרפואי שלו של קופת חולים עבר אלי... יש דיווח על זה שיש את הסימפטומים של טורט ויש חשד שיש טורט..." (ע' 231).

חוות דעת של ד"ר זאב לוזון (מיום 2.11.2018 - נ/6)

ד"ר לוזון, נוירולוג, שהעיד כמומחה מטעם ההגנה, ערך חוות דעת, נ/6, בה צוין, כי בדק את הנאשם ביום 2.4.2018, "לשם הערכת מצבו הגופני והנפשי-אורגני..." וכן לחוות דעתו "בנוגע לאבחנה שערך ד"ר דוד יגיל ולהתאמה

של הסימפטומים שמדגים (הנאשם) להפרעה נוירו-פסיכולוגית". בחוות הדעת צוין, כי המומחה הסתמך על "התיק הרפואי, מסמכים שהועברו לעיוני מתיק בית ספר, על הבדיקה שערכתי (לנאשם) ועל בדיקות הדמיה".

זוהי לשון חוות הדעת (השגיאות במקור):

1. חוות דעת של ד"ר יגיל

על פי חוות הדעת של ד"ר יגיל, ליאיר הפרעה קשה בתחום הנפשי עקב חסכים רגשיים, הפרעה בתהליכי התפתחות, חוסר ביטחון עצמי, רגשי נחיתות, תלות בזולת, מערך נפשי ילדתי, ובעיתיות בגיבוש הזהות העצמית. כמו כן מוסר על רמה גבוהה מאוד של פחדים וחרדות יחד עם ליקויים בוויסות הרגשי התנהגותי אשר סביר להניח כי בבסיסן הפרעה נוירו פסיכולוגית. עוד ד"ר יגיל, מציין שמבחנה שכלית, עם רמה גבולית לפיגור, יאיר מתפקד ברמה של גיל 12-11 למרות היותו בגיל 22.

2. תסמונת טורט

ב 1.4.209 ביקר במרפאה עקב תנועות לא רצוניות של הראש והעיניים. הופנה לנוירולוג. בעדותו מ 29.3.17 מסר האב על טיקים אך לדבריו הבעיה לא טופלה. ב 10.6.08 נבדק במרפאה עקב בעיות התנהגות בבית הספר, המורה חושדת בתסמונת TOURETTE. אחותו מוסרת על כך שיאיר מתרגז בקלות, ישנה בקשה לנוירולוג מצד המשפחה. הוצע יעוץ פסיכיאטרי. נבדק ב 8.11.11 עקב בעיות התנהגות בבית הספר. נמסר על עישון מגיל 15 של 20 סיגריות ליום, אבחנה ADD.

3. הפרעות קשר וריכוז

נמסר על כך בעדותו של האב. בישיבה הבין מקצועית בי"ס "שקמים" נמסר על המלצת הנוירולוג לטיפול בריטלין אך הוריו התנגדו לכך.

באבחון מ 10.3.03 עולה כי יאיר תפקד ברמת משכל נמוכה IQ72. קשיים בולטים מאוד בתחום הביצועי. קושי באנליזה חזותית ובחשיבה מופשטת. תחום מילולי נמוך מאוד. הנמכה גם ביכולת ההבנה החברתית ויישום תקין של נורמות חברתיות. רמה נמוכה בידענות הכלליות ויכולת לקויה בחשיבה מופשטת. הערכת עיריית אשדוד, 12.12.06. נמסר על הפרעות קשב וריכוז פער בין מערכת מילולית למערכת הביצועית ונטייה להמציא שקרים. הוריו התנגדו לטיפול בתחנה לילד ולנוער. יאיר הינו קורבן להתעללות והצקות מתלמידים אחרים.

11.2.13 ביקור במרפאה נוירולוגית ד"ר וולקוב. הפרעה קשב וריכוז עבר בדיקה פסיכודידקטית. הומלץ על ריטלין.

4. התפרצויות כעס ורוגז

למרות שעל פניו ובחברת מבוגרים יאיר שקט ומאופק הרי שלעיתים קרובות מתפרץ בכעס, מגיב בצורה בלתי נשלטת. נמצא כל הזמן באי שקט. מציק לחבריו אך גם הללו הופכים אותו לקורבן. על פי הדוחות מבתי ספר ומועצות העירייה, סיפור האי שקט וחוסר שליטה חוזר על עצמו. נכון הדבר גם לפי בני המשפחה. אחות שמסרה על כך שמתרכז בקלות.

5. בבדיקה:

בבדיקתו נראה שקט מאוד, שיתוף פעולה מלא. נראה מנותק ולא מחובר למצבו. היה בטוח שבאתי במטרה להוציאו מן הכלא ולהחזירו לביתו. בבדיקתו הנוירולוגית הייתה תקינה למעט תנועות לא רצוניות - תיקים שהופיעו מדי פעם.

פונדוס ועצבים קרניאלים תקינים. ללא ניסגמוס. כוח גס תקין וסימטרי. החזרים גידיים סימטריים. לא הופקו החזרים פתולוגיים.

חופשי מסימנים צרבלרים. מבחן רומברג תקין. הליכה תקינה.

6. בדיקות עזר:

בבדיקות עזר CT מוח מ 23.8.18 ו EEG מ 30.8.18 לא נמצאו ממצאים פתולוגיים.

7. דין ומסקנות:

ההתנהגות המתוארת במסמכים שהועברו לעיוני והסימפטומים שמדגים יאיר על פי דיווחים בתיק הרפואי ובתיק בית הספר כמו גם הממצאים בבדיקות שערך ד"ר יגיל ובבדיקה שערכתי מתיישבים עם הפרעה נוירולוגית.

ב-DSM5 של האגודה הפסיכיאטרית האמריקאית ישנה הגדרה של INTERMITTENT EXPLOSIVE DISORDERS המצביעה על התפרצויות אגרסיביות, ללא פרופורציה לגירוי, החוזרות על עצמן בתדירות של פעמיים בשבוע כל 3 חודשים, להתפרצויות קלות ו 3 התפרצויות קשות הטומנות בחובן הרס ואלימות פיזית כלפי האחר. ברמה הביולוגית מסבירים זאת על יד ירידה בפונקציה הסרוטונינרגית (HT5) ירידה בצפיפות החומר האפור של ה FRONTAL LYMBIC GREY MATTER עם העצמת התגובה של ה AMYGDALA שפעולים חברתיים אגרסיביים וכך להשפיע על התנהגות אגרסיבית כלפי החברה. טיפול פרמקולוגי אפשרי ע"י SSRI. טיפול מסוג זה לא ניתן במשך השנים לפרץ יאיר. מבחינה היסטורית הפרעות אלו כבר באו לידי ביטוי ב DSM1 1952. כבר אז הועלתה ההשערה שהתפרצויות כעס אלו הינם למעשה התפרצויות פוקליות דמויות אפילפסיה - SEIZURE LIKE ACTIVITY של ה LIMBIC SYSTEM.

העובדה שבדיקות ההדמיה לא העלו ממצאים פתולוגיים אינה שוללת אבחנה של הפרעה נוירולוגית. בחלק גדול מהפרעות, גם הקשות, לא נמצא ממצא פתולוגי בבדיקות הדמיה.

עדויות של ד"ר לוזון

בחקירתו הנגדית מסר העד, כי התבקש "לבדוק אם יש לנאשם בעיות שיכולות לתמוך בחוות הדעת של הפסיכולוג שבדק אותו ואם יש בעיות נוירולוגיות שעשויות אולי לשפוך אור על ההתנהגות שלו... בזמן הרצח... בהריגה, אני לא יודע איך לקרוא לזה..." (דין מיום 7.3.2019, ע' 252-253); "לראות... אם יש לו פגיעות נוירולוגיות שיכולות להסביר או לפחות להוריד מכוון המשקל של האשמות נגדו" (ע' 258).

לדברי העד, התרשם כי למעשהו של הנאשם לא קדם תכנון: "...לא נראה זה אומר שהצורה שזה קרה או איך שזה קרה מעידה על שיפוט מאוד לקוי, מאוד לא תקין ולא הגיוני, ככה שקשה לי לתאר לך... זה לא נראה לי הגיוני שאפשר להגיד שהוא פה תכנן איזה מהלך מראש... לפי הבנתי, אני לא משפטן, אבל כוונה תחילה צריך להיות שההריגה או הרצח מתוכנן מראש, ככה אני רואה את זה". העד מבסס תשובתו על קריאת הפרוטוקולים

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

העד: "בסדר, אני לא מצאתי בחומר שהיה לי שהוא נבדק על ידי פסיכיאטר שקבע ממצאים על פי די. אס. אם?"

בית המשפט: "אז למה אתה קבעת את זה?"

העד: "זה גם כן תמוה כשלעצמו, כי הוא היה כן צריך להיבדק וכן לקבל חוות דעת בנושא הזה. הוא כל חייו הוא מסכת אחת של התעלמות, התעללות" (ע' 262 - 264).

כשב"כ המאשימה חוזר ומקשה היכן מופיעות "ההתפרצויות" של הנאשם בעבר על פי החומר שהוצג לו, אומר המומחה, כי "כרגע זה נראה לי שפה יש פה איזה מיקוד שאני לא מצליח להיכנס אליו, אבל אני מוכן אם בית משפט ירשה לי לרכז את הרגעים האלה בנפרד, לא במסגרת הדיון הזה, על סמך החומר שיש לי, כן? להגיש את זה כתוספת לחוות הדעת" (ע' 277). עם זאת סבור העד, כי ניתן להסיק כך שהנאשם "מתפרץ בקלות" מעצם ביצוע הרצח המיוחס לו ומרקעו הכללי של הנאשם: "יש פה סיפור מעשה א' שהוא המעשה עצמו ויש גם את כל ההשתלשלות של חייו של הבחור הזה. שהיו חיים מאוד קשים, סבל מהתעללויות חוזרות, ההורים שלו נפרדו, האימא מצאה אותם ואת אחותו" (ע' 260). בעניין זה הצביע על כך שהנאשם לא הגיע ללימודים בצורה מסודרת, שוטט עם חבורות רחוב, סולק ממקום עבודתו במפעלי ים המלח על רקע עבירות גניבה ונהיגה ללא רישיון, וכיו"ב, באופן המעיד, כי אינו ממושמע "ומתפרץ על כל דבר ולא ממושמע אין לו שום עקביות בשום דבר מה שהוא נעשה ויש לו מה שנקרא סף גירוי נמוך... הוא מתפרץ בקלות". ובהמשך: "אנחנו פה דנים במישהו שעשה מעשה חמור, עצם המעשה עצמו גם כן כל מיני דברים לא סדורים ובלי היגיון ובלי שום דבר, פתאום הוא שולף סכין ודוקר מישהו אחר. זה לא התנהגות של כל אחד" (ע' 267). לדבריו, לנאשם הייתה "חרדה עצומה"; "הוא בחרדה קיומית לא פחות מאז שחר ילדותו, וזה גם ד"ר יגיל אמר וגם אני התרשמתי מהדבר הזה, מהחומר שאני קראתי. אי אפשר להתעלם מזה" (ע' 268). העובדה שהנאשם לא דקר מידיה אלא המתין תחילה ברכב לאחר שהמנוח נלקח לצד, מלמדת לדברי העד, על כך "שהוא ניסה להכיל כל מה שקרה שמה ולא הצליח, והיה רגע גם שנדמה לי שלא נתנו לו לרדת מהרכב, למרות שהוא רצה. אם אני לא טועה יכול להיות שפה אני טועה" (ע' 279).

עוד הגיע המומחה למסקנה, כי הנאשם סובל מהפרעה "שכנראה נובעת משינויים אורגניים במגדלה או באונה הרקתית שהיא האונה החייתית שלנו" (עמוד 260). לדבריו, חרף כך שלא נצפה דבר בבדיקות ההדמיה של הנאשם, הרי שגם אם הוא סובל מאפילפסיה, לא ניתן היה לגלות זאת בבדיקות "אלא צריך אלקטרודות מאד מאד ממוקדות". כאשר מוצג לעד, כי לא נתגלתה אצל הנאשם אפילפסיה, טען כי מדובר "בתופעות אפילפסיות" וכי לא בהכרח ניתן לגלות שינויים באונה הרקתית (ע' 282).

לשאלה אם "כל מי שמתעצבן מהר ויש לו סף תסכול נמוך, יש לו הפרעה נוירולוגית?... ", השיב: "אני הגעתי למסקנה לאור מה שאני קראתי ולאור הניסיון שלי אני נוירולוג לא מאתמול אני חושב שכן, ואני חושב שפה יש בעיה קשה מאוד של טיפול לא נכון של אנשים במהלך חייהם לא נכון, לא מלא ולא מה שצריך, ולכן הם מתדרדרים למעשים שהחברה הייתה יכולה למנוע אותם, אם היו מטפלים בהם כמו שצריך, זה המסקנה שאני הגעתי אליה, מסקנה אישית שלי לאור מה שאני קראתי" (עמוד 261). לשאלת התובע, כיצד מתיישבת התיזה של המומחה בדבר ההפרעה של הנאשם, עם חוות דעת המורים על כך שהוא מדבר בנימוס ולא מתחצף, חוזר העד וטוען, כי הוא "חייב לעבור על החומר שוב, אני לא משוכנע בזה... במה שאתה אמרת עכשיו שהוא מדבר בנימוס למרות פרובוקציה..." (ע' 284). בהמשך טען, כי מדובר "בעליות ומורדות", וכי הוא "יכול לבחור" להיות מנומס

למבוגרים אבל להסתבך בקטטות עם חברים. עם זאת טען, כי **"ברגע מסוים אין לו את הבחירה הזאת"** (ע' 286).

באשר לשאלה כיצד מסביר העד, כי במהלך שלוש שנות שהותו במעצר אין כל מסמך משירות בתי הסוהר המעיד על "התפרצות זעם, תגובה לא פרופורציונאלית", טוען העד כדלקמן: **"אני אתן לך דוגמה מתחום האפילפסיה. עוד פעם אני חוזר אליה כי זה תחום חשוב במקרה הזה. יכול להיות תקופות גם 10 שנים שלא יהיה התקפים ואדם יהיה רגוע לחלוטין עד שיום אחד מתפרץ משהו. אז מה זה אומר שאין לו אפילפסיה?"** (ע' 287).

עוד טען העד כי למרות שעניין ה"חרדות" ו"התפרצויות זעם", אינן קשורות בתחום התמחותו ונמצאות בתחום הפסיכיאטרי, הרי שהוא רואה עצמו כ"נוירולוג פלוס": **"מה זה אומר? מה אני רואה בן אדם רק בפרזימה מאוד צרה של נוירולוג? לא, אין דבר כזה. אני כנוירולוג מתייחס גם עם חוות דעת לא כולם פסיכיאטר, כולם באים הרבה פעמים יש להם חוות דעת של דיכאון והם לא רוצים ללכת לרופא אז מה אני לא אטפל בהם? אני אטפל בהם"** (ע' 269).

טיעוני הצדדים

טיעוני המאשימה

עמדת המאשימה הינה, כיהרצח לא בוצע באופן ספונטני, וקדמו לו האירוע בצהרים וכן הכנה מוקדמת זמן מה לפני אירוע הרצח עצמו; המניע או הרקע לרצח הייתה תחושת ההשפלה של הנאשם עקב התקרית בצהרים, ולמרות שהנאשם ניסה למסור גרסה מצמצמת באשר להשפעת האירוע עליו, הרי שיש לדחות גרסתו כשקרית (ע' 35 לסיכומים); כי **"הנאשם חיפש באופן ספציפי את המנוח"**, וחזר לאזור החניה, עם הגעת רכבו של אמיר למקום, שכן הסיק כי הגעת אמיר **"מצביעה על כך שהמנוח קרב"**. לטענתם, מעדויות הילה ועמית עלה, כי בין המנוח לנאשם, **"היו... חיכוכים קודמים ככל הנראה על אותו רקע של נהיגה פרועה בכביש"**, והילה העידה כי באירוע בצהרים הנאשם היה **"מקובע במבטו למנוח"**. בהקשר זה, אף מציין ב"כ המאשימה, עו"ד חזן, כי הנאשם נשאר לשבת תחילה ברכבו באזור החניה, ולא הלך מיד לעבר המנוח בשל כך שהמנוח לא היה לבדו, ורק בעת שהמנוח היה במקום מבודד ליד מליחוב, יצא מרכבו ודקר את המנוח (ע' 36 לסיכומים). עוד טען בהקשר לטענת הנאשם, כי חשש שמא בני חברתו של המנוח יפגעו בו, כי אינה עומדת במבחן ההיגיון, שכן לא ניתן כל הסבר אמין לכך שחיפש אחריהם בחניות שונות, והטענה כי באו לעשות שלום, אינה מתיישבת עם כך שהגיעו לאזור החניה כשהם חמושים בסכינים. מנגד, צוין, כי הטענה שזוהר, אמיר, הילה והמנוח הגיעו למקום בצורה מתואמת "על מנת לסגור חשבון", נטולת כל בסיס כפי שעולה מעדויותיהם, והאירועים הנצפים בסרטון, ת/30.

עוד סבורה המאשימה, כי אין להתבסס על חוות דעתו של ד"ר יגיל לפיה הנאשם פעל מתוך שיקול חפוז ולקוי, מתוך תחושה של סכנה לחייו, ובלי להתכוון להרוג מראש את המנוח. ד"ר יגיל קבע בחוות דעתו, כי הנאשם אכן **"נקלע למצב של פחד"** (נ/5, ע' 11), והתרשם כי החוויה של הנאשם הייתה אותנטית; מדובר בקביעה שכמוה כהערכת מהימנות, וזאת לאחר ראיון קצר (שכלל מבחן פסיכודיאגנוסטי ועיון בחומר קודם כמפורט בחוות הדעת); בראיון עם ד"ר יגיל השמיע הנאשם צרור שקרים שהיה בהם כדי לשמש את יגיל בקביעתו בעניין תחושת הפחד של הנאשם. עוד צוין, כי בפני ד"ר יגיל לא עמדה ראיה אובייקטיבית כדוגמת הסרטון, ת/30, ולאחר שצפה בסרטון השתנתה הבנתו לגבי העובדות, והוא ראה בעיה רק בדפיקה בשמשה. נטען בנוסף, כי ד"ר יגיל לא נתן את הדעת למניפולטיביות של הנאשם, כפי שעלה בחקירת המשטרה.

ב"כ המאשימה סבור בנוסף, כי חוות דעתו של ד"ר יגיל לוקה במגמתיות, שכן בהערכת יכולתו השכלית של הנאשם כשל ילד בבית ספר יסודי, בהתבסס, בין היתר, על מבדקים שנערכו לנאשם בעבר ב"ניצן", לא ניתן ביטוי למרכיבים חיוניים שונים שעלו באותם מבדקים, ותוך התעלמות מיכולת התפקוד הנאותה שגילה הנאשם במהלך השנים, ואף מעמידתו במבחני תיאוריה ונהיגה.

המאשימה מבקשת לדחות גם את חוות דעתו של ד"ר לוזון. ד"ר לוזון התבקש לאשש את חוות דעתו של ד"ר יגיל בהיבטים נוירולוגיים, אולם נוכח הטענה כי חוות דעתו של ד"ר יגיל אינה מבוססת, הרי שממילא לא ניתן היה לחזקה. מעבר לכך, ד"ר לוזון לא הצליח לבסס את טענתו על פי החומר בתיקו של הנאשם, כי הנאשם סובל מהפרעה של התפרצויות תדירות, ומקריאת המסמכים המתייחסים לנאשם, לא עולה כי הנאשם לקה באחד המאפיינים לתסמונת זו כמפורט במדריך ה-DSM-5. עוד עלה מחוות דעתו של ד"ר לוזון, כי בדיקות שנערכו לנאשם, לא העלו כל ממצא נוירולוגי בעייתי, ולא נקבע מעולם באופן פוזיטיבי כי הנאשם סובל מתסמונת טורט, וד"ר לוזון מאזכר בעניין זה את חוות דעתו של יגיל, בלי שהוא עצמו יערוך לנאשם בדיקה כזאת.

התביעה מחלקת טיעונה למצב המשפטי שחל לפני תיקון חוק העונשין החל על עבירות המתה (תיקון מס' 137 מיום 10.1.2019; ס"ח תשע"ט מס' 2779), ולמצב המשפטי שחל לאחר תיקון 137.

באשר להוכחת "ההחלטה להמית" בעבירת הרצח לפני תיקון 137, נטען על ידי ב"כ המאשימה כי ניתן להסיקה מנעיצת הסכין בעוצמה בחזהו של המנוח, גם אם מדובר בדקירה אחת. העובדה כי הנאשם רץ אחרי המנוח כשהוא שותת דם, מצביעה באופן ברור ביותר על כוונתו של הנאשם, ועל כך שמדובר באירוע מתוכנן. אלמלא כך, היה הנאשם עוזב את המקום מיד לאחר הדקירה, ולא רץ בעקבות המנוח (בעניין זה מפנה התביעה לע"פ 5964/13 **שלום פרץ נ. מדינת ישראל**, מיום 01.06.15, להלן - "עניין שלום פרץ"). טענת הנאשם, כי הדקירה כוונה לכתף, הינה טענה שקרית, שהנאשם המציאה כיתר הגרסאות השקריות שמסר בחקירה. הנאשם ידע מהו מצבו של המנוח, נוכח עוצמת הדקירה, ונפילתו לקרקע, והטענה כי למד על מיקום הדקירה מהחוקרים הינה טענה שקרית. כוונת הנאשם נלמדת גם מהסתלקותו מזירת העבירה בלי לסייע למנוח, ומשיבוש הראיות הן בהעלמת הסכין, והן בשימוש בחומרי ניקוי שנתפסו ברכבו.

באשר ליסוד ה"הכנה" הנדרש להוכחת הכוונה, מפנה המאשימה לפסיקה, לפיה ההכנה יכולה להתבצע סמוך לפני ביצוע הרצח, ואף בכך שהנאשם נטל סכין ורץ איתה לכיוונו של המנוח. עם זאת, סבורה המאשימה, כאמור, כי ההכנה החלה זמן רב לפני הגעתו של הנאשם לזירת העבירה, כאשר הנאשם קרא לחבריו; היותם של הנאשם ומליחוב מצוידים בסכינים, והפעולות האקטיביות שנעשו לאיתור המנוח וחבריו.

עוד עומדת המאשימה על כך שלדקירתו של המנוח לא קדם כל "קנטור". התנהגותו של המנוח לא היוותה משום התגרות ממשית גם כאשר היכה על שמשות הרכב. העובדה שהמנוח שתה משקאות אלכוהוליים, אינה משנה נוכח התיעוד בת/30, המעלה כי כלל הסיטואציה הייתה נינוחה, למעט התנהגותה של זוהר, שלא היוותה ממילא מטרה לנאשם. גם אם המנוח פנה "באופן פוגעני" כלפי הנאשם לא היה בכך כדי להביא לאיבוד עשתונות מצד הנאשם, באופן שיש בו לבסס טענת קנטור סובייקטיבי, והראיות אינן מצביעות כי המנוח דיבר כלל עם הנאשם לאחר המכה בשמשה.

המאשימה גורסת, כי גם בעקבות תיקון 137 לא חל שינוי לגבי ביסוס הרשעתו של הנאשם בעבירת הרצח, על פי המצב המשפטי לפני התיקון.

המאשימה טענה, כי על פי הנסיבות שהוכחו ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות לפי סעיף 301א(1) לחוק העונשין, לאחר תיקונו, שעונשה מאסר עולם חובה. לטענת ב"כ המאשימה, במעשיו של הנאשם מתקיימת הנסיבה המחמירה בסעיף 301א(1) הנ"ל, היינו ביצוע ההמתה **"לאחר תכנון מוקדם ולאחר ששקל את מעשיו וגיבש החלטה להמית את המנוח"**; אין מדובר במעשה שנעשה באופן ספונטני, **"והנאשם גיבש החלטה להמית את המנוח מבעוד מועד ועוד בטרם הגיע עם רכבו לזירת העבירה"**. בעניין זה חוזרת המאשימה וטוענת, כי לאחר העימות בצהרים, יצא הנאשם לחפש את המנוח וחבורתו כשהוא מצויד בסכין, וכך גם מליחוב. **"חיפוש המנוח נועד לאיתור המנוח ולגרימת מותו, כפי שאכן ארע"** (השלמת סיכומי המאשימה, ע' 9). גם דרך המתת המנוח בזירת העבירה, ובכלל זה נעיצת הסכין בחזהו בצורה נחושה ו**"מוכוונת מטרה"**, מלמדת על התקיימות הנסיבה המחמירה האמורה.

טיעוני ההגנה

ההגנה אינה חולקת כאמור, כי הנאשם גרם למותו של המנוח בדקירת סכין. טענת ההגנה הינה, כי אין מקום להרשעת הנאשם בעבירת רצח, בין לפני תיקון 137 ובין לאחריו; לפי הנטען יש מקום להרשעת הנאשם בעבירת הריגה בלבד לפי נוסחו הישן של החוק, נוכח כך שהנאשם לא גיבש החלטה להמית את המנוח. לחלופין, אם הטענה תידחה, נטען כי יש מקום להרשעת הנאשם בעבירת הרצח ה"בסיסית", לפי סעיף 300א(1) לחוק העונשין, כנוסחה לאחר תיקון 137, שאינה מחייבת הטלת מאסר עולם חובה, ואין מקום לקבל את עמדת המאשימה כי הרצח בוצע בנסיבות מחמירות לפי סעיף 301א(1) לחוק העונשין. עוד טוענת ההגנה, כי גם אם ימצא, כי יש מקום להרשעה בעבירת רצח בנסיבות מחמירות הרי שמתקיימים **"נימוקים מיוחדים"** שבעטיים ניתן להרשיע את הנאשם בעבירת הרצח הבסיסית, מכוח הוראת סעיף 301א(ב) לחוק העונשין. ולבסוף טוענים ב"כ הנאשם, כי גם אם ניתן להרשיע את הנאשם בעבירת רצח, הרי שמדובר בהמתה בנסיבות של אחריות מופחתת לפי סעיף 301ב לחוק העונשין, נוכח כך שמעשהו של הנאשם בוצע בתכוף ובתגובה להתגרותו של המנוח (סעיף 301ב(1)), או בשל כך שהמעשה בוצע במצב בו הוגבלה יכולתו של הנאשם להבין או להימנע מהמעשה, בשל מגבלות כושרו הקוגניטיבי והנפשי (סעיף 301ב(2)).

ההגנה מציינת בסיכומיה, כי היא מודעת ל**"שלל הגרסאות שמסר הנאשם בחקירותיו השונות במשטרה, ולמען האמת, גם בבית המשפט..."** (ע' 1, ס' 3), ואולם נטען, כי קשה לפיכך לקבוע ממצאים על יסוד עדותו של הנאשם לבדה, בין לטובתו ובין כנגדו; נטען, כי **"מצבו הקוגניטיבי"** של הנאשם, כפי שהוא עולה מחוות דעתו של ד"ר יגיל, משקף את מצבו של הנאשם בעת ביצוע המעשה, ואף בעת חקירתו במשטרה ומסירת עדותו. כך נטען, כי הנאשם מסר גרסאות **"חסרות פשר והזויות"**, ובכללן לגבי כך שהסתובב בשעות הלילה וחיפש את זוהר ובני חבורתה **"עימם אין לו כל הכירות קודמת בלי שידע היכן מתגוררים"**, ודברי הנאשם בעניין זה נסתרו על ידי מליחוב. טענה תמוהה אחרת של הנאשם הינה, כי המנוח ארב לנאשם והשליך אבנים לרכבו, ועדי התביעה לא אישרו כלל את דברי הנאשם.

טענת ההגנה הינה, כי המפגש ברחבת החניה **"לא היה תמים אלא יזום, ככל הנראה פרי היוזמה של המנוח וחבריו"**, וזאת בשים לב לכך שהמשתתפים באירוע בצהרים היו אלה שהגיעו לזירת העבירה. בעניין זה צוין, כי עמית מויאל, שישב ברכבו של הנאשם באירוע בצהרים, העיד כי המנוח התקשר אליו בלילה, בזמן הרלוונטי לאירוע (ע' 133, 135-136 לעדותו של עמית), וכי להתקשרות הטלפונית לא ניתן כל הסבר על ידי מי מחבריו של המנוח. עוד נטען, כי במקום נכחו אנשים נוספים, באופן שאינו נחזה כאקראי, ובהם נתי לוגסי, שריף, ו**"ויקטור, חברו הטוב של המנוח"**. בעניינו של ויקטור נטען, כי זוהר העידה שהיה במועדון בו בילתה עם המנוח והילה, ולאחר מכן ראתה אותו גם בזירת האירוע כאשר ירדה לאזור החניה מביתה (ע' 63 ש' 19-20).

כן, נטען על ידי ההגנה, כי לא ניתן להסתמך על עדויותיהם של עדי התביעה נוכח הסתירות ואי אמינות הגרסאות שנמסרו. באשר לעדותה של זוהר נטען, כי זו העידה כאמור, כי עם חזרתם לדימונה מהבליי בבאר שבע, הבחינו בנאשם וזה **"שיחק עם המנוח על הכביש"**, ואולם אין ממש בטענה זאת כפי שכבר תואר לעיל, שכן עוד בחקירתה במשטרה, נ1א, הסבירה העדה כי מדובר בהתייחסות כללית של המנוח לדרך נהיגתו של הנאשם (**"סתם מחפש את (המנוח) ומשחק אתו בכביש"**). עוד נטען, כי זוהר גם לא סיפרה בחקירה במשטרה, כי היא זו שהזעיקה את אמיר למקום, ורק בעדותה סיפרה זאת. מדברי אמיר והילה עולה, כי הילה היא זו שהזעיקה את אמיר. לא ברור גם כיצד אמיר הגיע לחניה לפני הגעתה של זוהר, המתגוררת בסמוך. קיים גם פער זמנים בתיאורן של הילה וזוהר לגבי משך הזמן שחלף מאז שירדה זוהר מרכבו של המנוח ועד שהזעיקה הילה את זוהר למקום. עוד צוין כי התנהגותה של זוהר הייתה אלימה, ואם אכן חששה מהנאשם, היה עליה להזעיק את המשטרה.

עוד מפנים ב"כ הנאשם לסתירות שנפלו בגרסאותיה של זוהר לגבי התפתחות התקרית באירוע בצהרים; כך לגבי אי אזכור העימות האלים עם הנאשם בשלבי החקירה הראשונים, וניסיון לגמד את מעורבותה באלימות נגד הנאשם, או בהשמעת איומים כנגד הנאשם כעולה מעדותו של עמית.

באשר לעדותה של הילה נטען, כי מעבר לסתירות בין עדותה של זוהר לעדותה של הילה, עולה תמיהה כיצד ידעה הילה כי הנאשם נוסע לכיוון אזור החניה הסמוך לביתה; איך ידעו הנאשם והאחרים להגיע לאותה חניה בתזמון מושלם עם הגעת אמיר והאחרים. הילה גם לא מסרה הסבר לשיחה שיצאה מהטלפון של המנוח לעמית, עובר לאירוע הדקירה.

אמיר מסר אף הוא גרסה כוזבת לחוקרים כי נקלע לזירה במקרה, וכי לא ראה את לוגסי. עוד טען בדרך לא מהימנה כי לקה תחילה ב"בלק אאוט". נטען, כי לא ברור כיצד הגיע לאזור החניה לפני הילה וזוהר, ומדוע לא פנה בדברים להילה, אם זו הזעיקה אותו למקום.

נטען, כי גם נתי לוגסי מסר עדות מיתממת; העד לא סיפר על נוכחות שריף ברכבו; ולא ברור כיצד ידע להגיע לאזור החניה אליו הגיעו כל יתר המעורבים באירוע.

עוד נטען, כי קיים ספק אם התגבשה אצל הנאשם החלטה לקטול את חייו של המנוח. לא הוכח, כי לנאשם היה "עימות ספציפי" עם המנוח דווקא, ולא הייתה לו סיבה לחפש דווקא את המנוח בזירת העבירה יותר מאשר את האחרים עימם התעמת באירוע בצהרים.

אין גם ראיה לכך שהנאשם הצטייד בסכין לצורך ההגעה לאזור החניה, והסכין נותרה ברכב עוד מהאירוע בצהרים. זוהר העידה כי הסכין דומה לזו שבה נעשה שימוש בצהרים, ואף המאשימה לא הסתייגה מכך. טענת הנאשם, כי לאירוע הדקירה קדם "אירוע ביניים" אינה מבוססת כאמור. נוכח כך טוענת ההגנה, כי הכוונה הפוגענית התגבשה בזירת האירוע סמוך מאד למעשה. הנאשם נקלע **"לזירה מלחיצה וקשה אותה לא צפה. מסביבו צעקות ואלימות לרבות איומים. המנוח מסתובב סביב הרכב, צועק מרים ידיים, ודופק על שמשות הרכב בצד הנאשם. הנאשם טען כי המנוח איים עליו... האחרים אינם מאשרים זאת במפורש, אך מאידך לא ניתן לסתור את הטענה"**. נתי לוגסי העיד, כי המנוח היה **"עצבני ומסטול"**. בנסיבות אלה, נטען כי יש לקבל את טענת ההגנה לפיה הנאשם על **"רקע מצבו הקוגניטיבי חש כי מצוי בסכנה, ובייחוד כפי שנשקפה לידו, מאת המנוח ... בין השניים הפריד מרחק של מספר מטרים אותו גמע בשניות בודדות"**. נטען, כי הנאשם כלל לא ניסה לדקור את המנוח בחזהו; המנוח נפגע כאשר הסתובב לעבר הנאשם, וטענת הנאשם כי התכוון לפגוע בצדו של הנאשם, ולא במרכז הגוף, אינה נעדרת ביסוס. הנאשם לא העלה גרסה "סדורה" בעניין זה, נוכח מצבו הקוגניטיבי, ואולם אין מדובר בגרסה כבושה, שכן הנאשם

העלה אותה זמן קצר לאחר השחזור. מיקום הדקירה בחזה אינו מעיד, כי הייתה כוונה לפגוע בחזה דווקא, וייתכן שהמנוח היה אותה עת בתנועה, והדקירה שיועדה לכתף פגעה בחזה. טענת הנאשם יכולה גם להשתלב בממצא הפתולוגי העשוי להתיישב עם דקירה "מהצד אל הצד". העובדה, כי הנאשם לא ביצע דקירות נוספות, לאחר שהמנוח נפל לקרקע, תומכת אף היא, לעמדת ההגנה, בטענה כי לא התכוון להמיתו; כאשר הבריחה מהמקום אינה תומכת כשלעצמה, בכוונת קטילה.

דין

אין חולקין, כי האירוע בצהרים היווה את המבוא הטראגי להתרחשויות שהובילו להמתת המנוח מספר שעות לאחר מכן. הנאשם טען, כי "הושפל" באירוע זה, ויש לשער, כי אכן נפגע מתוקפנותה של זוהר, שבשל זעמה על דרך נהיגתו הפרועה סטרה לו בפניו, והשתמשה כלפיו במילים חריפות. הנאשם עצמו הודה בהסלמה ממשית של האלימות, בכך ששלף את סכינו במהלך העימות בצהרים. הנאשם אף "הזמין" את המעורבים ל"יער" כדי להמשיך שם את העימות בעל האופי האלים, וטענתו כי עמית היה זה שהציע לנוכחים להמשיך את העימות, אינה מתיישבת עם דברי העדים האחרים, ועם כך שעמית לא היה בעל עניין כלשהו בסכסוך שפרץ. נציין, כי ניסיונו של הנאשם לכרוך את עמית, שעדותו הייתה מהימנה ככלל, בליבוי הסכסוך, אינו מפתיע נוכח דפוס הפעולה החוזר ונשנה של הנאשם, לכרוך אחרים, ללא שחר, באחריות לביצוע מעשים, ובכללם לדקירתו של המנוח.

לא היה חולק בפנינו, כי הסכין אותה שלף הנאשם מרכבו, לצורכי איום באירוע בצהרים, הינה אותה סכין שבאמצעותה דקר את המנוח באירוע בלילה. הסכין תוארה על ידי זוהר כ"**סכין גדולה עבה שחותכים אבטיח ודלעת**"; עמית אישר, כי מדובר ב"**סכין שאני חותך איתה אבטיח...**"; ולבסוף הנאשם עצמו אישר בעדותו: "**כן אני לא אומר שזה אולר, סכין גדול, סכין מטבח**", ועוד הוסיף, כי להב הסכין הינו באורך של 20 ס"מ (ע' 402 לפרוטוקול). על פי הדוח הפתולוגי, הסכין באמצעותה בוצע הדקירה, יש בה "**לפחות שפה אחת מושחזת**", ורוחב הלהב המכסימלי הינו כ-5.8 ס"מ. הסכין לא נתפסה בחקירה, לאחר שהנאשם הודה כי העלים אותה במהלך נסיעת הבריחה לצפון הארץ, לאחר שדקר את המנוח.

עמדת המאשימה הינה, כי הנאשם "סימן" את המנוח כמטרה בעקבות האירוע בצהרי היום ("**הנאשם חיפש באופן ספציפי את המנוח**"), ואולם, על פי הראיות שבפנינו, יש להטיל ספק אם הנאשם בחר את המנוח כיעד לתקיפה כבר בצהרי היום. כפי שתואר, לא הייתה למנוח כל מעורבות פעילה באירוע בצהרים. לא הייתה מחלוקת, כי זוהר היא זו שתקפה את הנאשם בתחילת האירוע; הנאשם טען, כי מי שהשמיע כלפיו איומים חמורים, כי ישרוף את רכבו ויפגע בו, טענות שלא בוססו כשלעצמן, היה אמיר; ובמהלך העימות המילולי, אף שלף הנאשם כאמור, את סכינו בדרך מאיימת. הנאשם טען בנוסף, כי נסע לאילת בשל חששו מאמיר וחבריו "הבדואים", ולא כך כלל כמניע לנסיעה את מעורבותו של המנוח.

הנאשם ביסס אומנם את קו הגנתו על ניסיונו לשכנע, כי נשקף לו סיכון מוחשי מידי המנוח באזור החניה; לצורך שכנוע זה ביקש הנאשם בדיעבד, בעת שנחקר, לייחס למנוח באופן כוזב, מעורבות באירועים מאיימים קודמים לדקירה, ובכללם באירוע בצהרים ובעת ה"מפגש בכיכר". הנאשם העיד לפיכך, כי המנוח אמר לו באירוע בצהרים "**שצריך להרוג אותו**" בשל דרך נהיגתו, אולם דברים מעין אלה לא נשמעו על ידי איש מהעדים. המנוח הגיע למקום רק בשלהי האירוע, ומעדותה של הילה, שהותירה רושם כן ואמין, עלה, כי המנוח אכן סיפר לה, כי נתקל בעבר בדרך נהיגתו הפרועה של הנאשם, אולם ככל שהיו חילופי מילים בין הנאשם לבין המנוח במהלך האירוע בצהרים, לא הייתה בהם

חרפות מיוחדת; עמית העיד, כי המנוח דיבר עם הנאשם על דרך נהיגתו ואמר לו באותו מעמד שהוא "חותך" אותו "כל הזמן", אולם בד בבד, הבהיר העד, כי לא התרשם שחילופי המילים עם המנוח הסלימו: "פשוט הגיע לסיטואציה של דיבורים, לא מעבר..." (ע' 129 לפרוטוקול); עוד יש לציין, כי הנאשם אישר בחצי פה, כי הוא עצמו לא כל כך התייחס לדברי המנוח ("לא כזה נתתי יחס לזה שלו", ע' 263).

אציין, כי לא נעלם מעיניי, כי זוהר והילה העידו, שבאירוע בצהרים נעץ הנאשם מבטיו במנוח כאות מאיים ומבשר רעות, אולם לא ניתן להסתמך על התרשמות מעין זו ובמיוחד כשזו הושמעה על ידי העדות, לאחר שהנאשם כבר המית את המנוח, ובצלו של האירוע הקשה.

הנאשם לא הסתפק בתיאור האיום המילולי מצד המנוח באירוע בצהרים, אלא ניסה להאדיר את חלקו התוקפני של המנוח בהעלאת טענה נוספת ביחס לניסיון פגיעה פיזית מצד המנוח שכוון כלפיו בעת "המפגש בכיכר", זמן מה לפני אירוע הדקירה. ההגנה עצמה, ביקשה שלא לייחס משקל כלשהו לתיאורו של הנאשם בדבר קיומו של מפגש בכיכר ("טענה תמוהה ומקורה אינו ברור" - ע' 2 ס' 6.2 לסיכומי ההגנה), ואכן, הנאשם טווה בעניין זה סיפור בדים משופע פרטים. באמרתו ת/2, טען, כי לאחר שנחסמה דרכו על ידי רכב ממנו יצאה זוהר שהחלה להכותו, יצא המנוח מרכב אחר, וזרק אבן על רכבו שפגעה "בשמשה האחורית מצד שמאל". הנאשם הודה בעדותו, כי שיקר באמרתו, וכי כלל לא הכיר את המנוח באותו שלב, באופן שאינו מתיישב כשלעצמו עם טענת הנאשם בדבר איומו של המנוח באירוע בצהרים. עוד טען בעדותו כי אינו יודע מדוע ייחס למנוח את ביצוע המעשה (ע' 300-301 לפרוטוקול). יש לציין בנוסף, כי בעדותו מסר הנאשם תיאור אחר, לפיו נתיב נסיעתו נחסם על ידי 3 רכבים, וזוהר יצאה לעברו מרכב הונדה שחור, והוא נמלט מהמקום ונסע למליחוב כדי להזעיק עזרה. תיאור זה ממנו נעדר כל ניסיון פגיעה פיזי על ידי המנוח, שונה בתכלית מהתיאור שנמסר על ידי הנאשם בת/2.

ויודגש; על פי דברי העדות זוהר והילה, ניתן אולי, לקבוע, כי נוצר קשר עין בין הנאשם למנוח בשעה שלוש בלילה לערך, בעת שהמנוח חזר עם השתיים ברכבו מבאר שבע לדימונה, לאחר בילוי משותף, ואולם בין אפיזודה אקראית זו, לבין תיאורו הדרמטי והשקרי של הנאשם בדבר איום מוחשי בו היה נתון מצד המנוח וזוהר בשלב זה, ובכלל זה חסימת רכבו, קיים מרחק רב, ומשכך, יש לדחות את גרסת הנאשם בעניין זה.

מן הראוי לחזור ולציין, כי התיאורים הבדויים שהשמיע הנאשם בעניין חלקו "המאיים" של המנוח לפני הגעת הנאשם לזירת העבירה, נועדו תחילה לשכנע, כי תחושת האיום שחש הנאשם מפני המנוח באזור החניה, אינה תלויה בחלל ריק, והיא מהווה המשך ישיר להתנהגותו המאיימת של המנוח במהלך כל אותו יום; הנאשם, בדרכו המניפולטיבית והשקרית, ביקש בדרך זאת לבסס טענתו בדבר תחושת הסיכון המוגברת שחש, שהביאה בסופו של דבר לדקירת המנוח. הנאשם נסוג אמנם מטענותיו השקריות לגבי התנהגות המנוח בשעות שקדמו לאירוע הדקירה, אולם יש בגרסאותיו "המתחלפות" כדי להאיר גם מזווית זו, את מידת האותנטיות והאמינות המוגבלות מאד שיש לייחס לגרסת הנאשם בדבר תחושת הסיכון שחש גם בזירת העבירה עצמה.

טענה אחרת בפי ההגנה נוגעת לקיומו של מפגש מתואם, במגרש החניה, בין כל הנוכחים במקום, וקיומו של "בסיס מוצק לסברת ההגנה על פיה הנאשם התבקש על ידי בני החבורה של המנוח להגיע לזירה" (ע' 7, סעיף 12 לסיכומים). יש להזכיר, כי גם בדברי המענה לכתב האישום נטען על ידי ההגנה: "...הנאשם טוען שלמקום הזה הוא הגיע לאחר שתואם המפגש... בינו לבין האנשים האחרים... ראובן, נתי לוגסי, זוהר, הילה". לטענה זו לא הונח כל בסיס בראיות, ואין לקבלה. ראשית, יש להדגיש, כי הנאשם לא טען כלל בעדותו, שהמפגש היה מתואם עמו. נמצא, כי ההגנה בסיכומיה שמה בפיו של הנאשם "גרסת תיאום" שהנאשם כלל לא טען לה. הנאשם העיד כי הוא זה שיזם את

הגעתו לאזור החניה על מנת **"לסגור את הסיפור הזה"**, לאחר שלטענתו ניסה לאתר את זוהר באמצעות הפייסבוק, והגיע לאזור החניה בעקבות רכבו של לוגסי, ללא כל תיאום עם המעורבים האחרים. הנאשם אף העיד, כי הסתובב קודם לכן בין "חניות" שונות כדי לאתר את זוהר, באופן שגם מהיבט זה, אין הדבר עולה בקנה אחד עם מפגש "מתואם" מראש. בניסיון לסלק "קושי" זה, העולה, כאמור, מדברי הנאשם עצמו, טענה ההגנה בסיכומיה, כי אין ליתן אמון בדברי הנאשם גם בעניין זה, שכן אין זה סביר כי חיפש בשעת לילה מאוחרת אנשים אותם לא הכיר, ולא ידע את כתובת מגוריהם (ע' 2 סעיף 6.1 לסיכומים). ואולם, גם העד לוגסי, שהנאשם נסע בעקבותיו, העיד כי במהלך שוטטותו ברכב נכנס עם רכבו **"חניה, חניה"**, באופן התואם את התיאור שמסר הנאשם עוד בחקירתו במשטרה.

לוגסי טען אומנם בעדותו, בצורה מתחמקת, כי רכבו של הנאשם לא נסע בעקבותיו לתוך אזור החניה, למרות שהסרטון, ת/30, מצביע בבירור כי הנאשם אכן נסע בעקבותיו, ונראה כי לוגסי ניסה ל"עמעם" בעדותו את נסיבות ההגעה לאזור החניה, אולי בשל כך שהוא זה שהוביל בסופו של דבר, את הנאשם למקום בו מצא המנוח את מותו. עם זאת, יש להדגיש, כי לא עלה כלל מהעדויות, כי לוגסי יצר קשר מוקדם עם אחרים להגיע למקום; הוא אינו חשוד במעורבות עקיפה בהמתת המנוח; הוא ניסה לסייע למנוח בניסיון להחיותו; והעמיד את רכבו לצורך מרדף אחרי רכבו של הנאשם שנמלט מהמקום לאחר שדקר את המנוח. יתרה מכך, לוגסי שיתף פעולה עם החוקרים בזירת העבירה, ושחזר במקום את שאירע.

עוד יש לציין, כי ההגנה טענה, כי אף מליחוב, שישב ברכבו של הנאשם, הכחיש כי הסתובבו בין חניות, ואולם גם מדברי עד זה, שלא נטה ל"שחרר" את תיאור הדברים כהווייתם, עולה, בדומה, כי רכבו של הנאשם ורכבו של לוגסי **"טיילו ביחד בעיר"**.

גם מעדותו של שריף עלה, כי המפגש עם לוגסי באקראי, בדימונה, זמן קצר לפני ההגעה לאזור החניה, הוא שעמד ביסוד הגעתו של הנאשם לאזור החניה. שריף מסר בעניין זה, כי באותו מפגש הנאשם סיפר ללוגסי **"שהוא רב עם אמיר וחברים שלו על הכביש"**. לוגסי אומנם הכחיש את דברי שריף, וטען, כי שריף מסר את הדברים בשל השפעת החוקרים, אולם עדותו של לוגסי בעניין זה אינה ראויה לאמון, שכן העד לא דבק באמירת אמת, ולא סיפר תחילה בחקירתו כי שריף נסע עמו ברכבו, ולאחר מכן הודה ששיקר בעניין שריף. אדגיש פעם נוספת, כי חרף שקריו של לוגסי, לא ניתן לקבוע, ולו מחמת הספק, כי לוגסי היה מעורב בדרך כלשהי בתיאום מוקדם של המפגש בזירת העבירה, ואין כל ראייה שתומכת באפשרות זו, כאשר הנאשם עצמו אינו טוען לתיאום מעין זה, ומשעלה כי שריף לא היה מעורב כלל בעימות במגרש החניה, ונותר לשבת כל העת באפס מעשה, ברכבו של לוגסי. אציין עוד, כי התרשמתי, כי אי מסירת מלוא הפרטים בחקירה על ידי לוגסי - כמו גם על ידי אמיר וזוהר בתחילת החקירה - קשורה יותר במעין "תת תרבות", של אי שיתוף פעולה בחקירת משטרה מקום ש"ניתן" להימנע מכך, לפי "תפיסת העולם" של עד זה או אחר, ומכאן גם אי אזכור נוכחותו של שריף ברכב בשלב הראשון של החקירה, חרף כך, ואולי בגלל, ששריף לא היה מעורב כלל באירוע הקשה.

בעניינו של שריף יש להוסיף, כי טענת הנאשם לפיה שריף הורה לו בדרך מאיימת כלשהי, לנסוע בעקבות הרכב, והוא שהובילו לאזור החניה, הינה יותר מתמוהה, ונראה כי מדובר בעוד אחת מהמצאותיו השקריות של הנאשם שתכליתן לשכנע בדבר היווצרות אווירת אימים וחשש, שבגינם פגע בסופו של דבר במנוח. יש לזכור, כי כבר באמרתו הראשונה, ת/1, מסר הנאשם תיאור חסר שחר ורווי פרטים שקריים כמיטב דמיונו, לפיו שריף היה זה שדקר את המנוח, ואף בדה מניע למעשה, היינו, כי שריף פגע במנוח בשל קנאה, על רקע יחסיהם של זוהר, אמיר והמנוח (**"לפי הפאזל שאני מחבר אז ראובן נרצח בגלל זוהר..."**, ת/1, שורות 312-315). נראה, כי הנאשם ניסה גם בשלב מסירת עדותו,

לאחר שכבר הודה בדקירתו של המנוח, ל"גרור" את שריף לזירת האירוע, על אף שלא היה חולק, כי לשריף לא הייתה כל מעורבות אקטיבית במעשה; שריף לא נטה אומנם לשתף פעולה בעדותו, ואף הוכרז כעד עוין, אולם מהעדויות עלה, כאמור, כי כלל לא יצא מרכבו של לוגסי; נוכחותו בזירת העבירה לא הורגשה במקום; וזוהר אף לא הבחינה בהימצאותו ברכב בעת שדלקה ברכבו של לוגסי אחר רכבו של הנאשם שנמלט מזירת העבירה. לא למותר להזכיר, כי הנאשם חזר על טענתו בעניין מעורבותו של שריף גם בעת שחקר בעצמו את מליחוב, שהעיד מטעם ההגנה, אולם זה הכחיש פעם אחר פעם, לשאלות הנאשם, כי לשריף הייתה מעורבות כלשהי בהכוונת הנסיעה לאזור החניה.

התיעוד בסרטון ת/30, מעלה כי זמן קצר ביותר לאחר הגעתם של לוגסי והנאשם ברכביהם לאזור החניה, הגיע למקום אמיר ברכבו, ולאחריו הגיעו ברגל, הילה, זוהר והמנוח. מעדויותיהם של הילה, זוהר ואמיר, עולה כי להגעת המנוח והאחרים לאזור החניה קיים הסבר פשוט הנעוץ בחששם של הילה והמנוח מהנאשם וחבריו, נוכח הופעתו הפתאומית של רכבו של הנאשם במקום, הסמוך למקום מגוריהם של זוהר ושל הילה. על פי עדותה של הילה שהרשימה במהימנותה כאמור, ההתקשרות לחבריה כדי שיגיעו למקום, היוותה תגובה מיידית וספונטנית נוכח החשש מהנאשם וחבריו, ורצון לקדם פני צרה אפשרית. עוד יש להעיר, כי אין כל נפקות לכך שאמיר, שהוזעק למקום על ידי הילה או זוהר, הגיע לאזור החניה לפני הגעתן של השתיים למקום, שכן העד, שאינו גר רחוק מהמקום לדבריו, עשה שימוש ברכבו, ואילו שתי העדות הגיעו ברגל למקום, הגם שבסמיכות זמנים הדוקה.

ב"כ הנאשם טענו, כי בין עדויותיהן של זוהר והילה נפלו סתירות מסוימות לגבי הזמן שחלף מאז שהילה הבחינה ברכבו של הנאשם ועד שהתקשרה לזוהר; לגבי השאלה מי הזעיק את אמיר למקום; ולגבי סדר ההגעה למקום. ואולם, אין מדובר בסתירות היורדות לשורשם של האירועים; אין הן פוגמות בעיקרי העדויות ומהימנותן, ובסופם של דברים מדובר בפרטים הטפלים לאירוע הטראומטי המתועד ממילא, כמעט על מלוא פרטיו - ובכלל זה הנפת הסכין על ידי הנאשם - בסרטון ת/30.

עוד יש להוסיף, כי טענת ההגנה בדבר שיחת הטלפון שעמית קיבל מהמנוח בסביבות השעה ארבע בבוקר, אין בה כדי לתמוך בטענה בדבר יצירת תיאום מוקדם. עמית הבהיר בעדותו, כי ישן אותה עת וכלל לא ענה לשיחה, ואין הוא יודע במה מדובר. גם אם אניח כי המנוח הוא זה שהתקשר לעמית, אין להוציא מכלל אפשרות, נוכח עיתוי השיחה הסמוך מאד לאירוע הדקירה, כי המנוח ביקש להזעיק את עמית, שהינו חברו של הנאשם, למקום, לצורך הרגעת הרוחות.

ההגנה טענה בנוסף, כי למקום הגיע אדם בשם ויקטור (המוזכר בדוח המשטרה, ת/13, כמי שנכח בזירת העבירה עם הגעת השוטרים למקום). לטענת ההגנה, נוכחותו של "ויקטור חברו הטוב של הנאשם" מעידה אף היא, כי אין מדובר בהגעה אקראית של אנשים למקום (ע' 3, סעיף 8), ואולם מדובר בטענה שאינה מעלה או מורידה, שכן לא ברור כלל מהעדויות באיזה שלב הגיע ויקטור לזירת העבירה, ומה היו מעשיו במקום. מעדותה של הילה (ע' 115, 118 לפרוטוקול) עלתה אפשרות, כי ויקטור הגיע למקום בעת שהזעיקה מד"א, היינו לאחר דקירתו של המנוח (בהקשר דומה, ר' עדותו של לוגסי, ע' 236-237 לפרוטוקול); מעדותה של זוהר עלה לכאורה, כי הבחינה בוויקטור במקום, בשלב הראשון של האירוע, יחד עם "מלא אנשים" (ע' 63), אולם העדה לא מסרה כל פרטים מבהירים וחד משמעיים לגבי מועד הגעתו ומעשיו במקום, ועלה מעדותה כי לא ייחסה לכך כל חשיבות. יש להוסיף, כי ההגנה כלל לא טרחה לזמן את ויקטור כעד מטעמה כדי לברר את סוגית נוכחותו במקום, באופן המלמד כי לא ייחסה לעניין זה חשיבות של

ממש, ולא ניתן לקבוע כל ממצא כי ויקטור זה היה שותף לתיאום מוקדם כנרמז על ידי ההגנה.

ההגנה טרחה רבות בניסיון לשכנע כי הנאשם דקר את המנוח, משום שחש סיכון חמור לחייו, וכי תחושת הסיכון של הנאשם והגבר נוכח מצבו הקוגניטיבי והנפשי בנסיבות המתוארות בחוות הדעת שניתנו על ידי ד"ר יגיל וד"ר לוזון. אין לקבל טענת ההגנה. לאחר שמיעת עדות הנאשם ובחינת נסיבות האירוע יש לקבוע, לטעמי, כי הנאשם דקר את המנוח בלא שחש כלל כי נשקף לו סיכון כלשהו.

טענת הנאשם כי הגיע לאזור החניה כדי להסדיר את יחסיו עם זוהר והאחרים בדרכי שלום, וכי נתקל שם, להפתעתו וחששו, ביחס מאיים מצד בני החבורה האחרים ובמיוחד מצד המנוח, הינה טענה נטולת בסיס של ממש.

הופעתו של הנאשם ברכבו, באזור החניה, הסמוך לבתייהם של המעורבים האחרים, באשמורת בוקר, בין שישי לשבת, מלווה בשני מרעיו, שהנאשם הצהיר כי הם מוכרים לו כעבריינים, כאשר הנאשם ומליחוב מזויינים בסכינים, אינה מתיישבת עם "איתותי שלום" מצד הנאשם. הנאשם אישר בעדותו, כי ידע שנכחותם העבריינית של חבריו, תגרום ל"הרתעה" ומתן "כבוד", נסיבות המצביעות, במובהק, כי מדובר במפגן כוחני-ביריוני, ועל חתירה יזומה לעימות מחודש, על רקע תחושת העלבון שנגרמה לנאשם, על פי דבריו, באירוע הצהרים. נזכיר, כי באמרתו השנייה משיב הנאשם לשאלת החוקר כיצד רצו "לסגור" את המריבה בשלום, כששניים מהם חמושים בסכינים, והשיב: **"לא ידענו מה עתיד להיות"**. כאשר החוקר חוזר ומקשה בעניין זה, עונה הנאשם: **"שום דבר טוב לא יצא מזה"**.

הנאשם טען עוד בעדותו, כי הזעיק את חבריו על רקע התנהגות מאיימת כלפיו בעת "המפגש בכיכר", זמן קצר לפני ההגעה לאזור החניה, ואולם כאשר גרסה זו הופרכה, לא נותר אלא רצונו של הנאשם להטיל מורא על בני החבורה האחרת על רקע האירוע בצהרים. יש לזכור, כי העימות באירוע הצהרים גלש אומנם להתנהגות תוקפנית מצידה של זוהר, ואולם בסופם של דברים הנאשם הוא ששלף סכין באירוע הצהרים, והיה צורך להרגיעו כדי שהאירוע לא יסלים ויצא מכלל שליטה, וזאת לאחר שהנאשם ביקש להמשיך את העימות האלים במקום מבודד מהציבור (ב"יער"; "בים").

היעדר רצונו של הנאשם להידבר לצורך השכנת "שלום", עולה גם מכך שהנאשם נותר לשבת ברכבו, ללא תגובה, בעת שהילה פנתה אליו מידית, עם כניסתה לאזור החניה, בדברי הרגעה כמתואר (**"דיברתי אתו בצורה הכי נחמדה, הכי יפה שיש..."**). מעדותה של זוהר, שניגשה לרכב בעקבות הילה, עלה, כי פנתה אומנם לנאשם בצעקות ובדברי תוכחה, ואולי אף בשפת גוף תוקפנית, ואולם גם על פי דרכה הבהירה, כי היא מבקשת למנוע הסלמת האירוע (**"מה אתה בא לריב אתנו, מה אתה בא לחפש אותנו... אל תתקרב לחניה שלי, שלא יהיה בלגן פה, דברים כאלה..."**). הנאשם טען אומנם, כי זוהר "הרביצה" לו בעת שעמדה ליד רכבו, ואולם גם אם כך היו פני הדברים - ולא ניתן לקבוע מסמרות בעניין זה על פי ת/30 ובהיעדר כל ראיה שתתמוך בגרסת הנאשם, ובכלל זה עדותו של מליחוב שישב בתוך הרכב - הרי שלא היה מדובר במעשה שהנאשם "התרשם" ממנו יתר על המידה, שכן עלה, כי כאשר יצא הנאשם מרכבו, כשבידו סכין שלופה, לא הורתע מנכחותה של זוהר (והילה) ליד דלת תא הנהג, ולמעשה התעלם מהשתיים והלך מיד לעבר מקום עמידתם של המנוח ומליחוב ליד תחנת האוטובוס.

גם מהנוכחים האחרים במגרש החניה - אמיר, לוגסי ושריף - לא נשקף כל איום לנאשם. אמיר לא גילה כל ניסיון להתערב, ואף לא התקרב כלל לרכבו של הנאשם, הן בשלב שלפני דקירת המנוח, וגם לאחר שהמנוח נדקר, כאשר הנאשם הלך בעקבות המנוח שנפל לקרקע בשביל מאחורי אזור החניה, ועד שהנאשם חזר לרכבו ונמלט מהמקום; אמיר הסתפק בכך שניסה לדלוך למרחק קצר, אחר רכבו הנמלט של הנאשם, הא ותו לא; לוגסי לא היווה כלל איום

לנאשם, ובינו לבין הנאשם התקיים שיח ידידותי לפני הגיעם לאזור החניה, ולנאשם לא הייתה כל סיבה לחשוש מפניו; שריף כלל לא יצא מרכבו של לוגסי, וממילא לא התערב בנעשה.

העיוות בין המנוח לנאשם בא לידי ביטוי מוגבל וקצר מאד במשכו; המנוח הלך תחילה לכיוונו של לוגסי ואמיר, ורק לאחר מכן הלך לרכבו של הנאשם, ודפק על שמשות רכבו בכעס, ולהתרשמות העדים היה זה בעקבות כך שסבר, כי הנאשם דיבר בצורה לא נאותה לחברתו, הילה, שעמדה אותה עת ליד חלון הנהג. העדים אישרו, כי נשמעו צעקות, ואולם איש מהעדים לא אישר את טענת הנאשם, כי שמעו שהמנוח איים עליו כי יהרוג אותו ודרש ממנו לצאת מהרכב ("**הוא דפק לי על השמשה ואמר לי צא מהרכב אתה מת היום**"). טענת הנאשם, כי המנוח איים עליו בדרך דומה באירוע בצהרי היום, נשללה אף היא על ידי העדים, וניתן להתרשם כי הנאשם ניסה להקצין את חלקו של המנוח, כדי להצדיק את תקיפתו. יש לציין, כי מליחוב מסר עדות לא ברורה, ומתחמקת ביסודה, לגבי חילופי המילים ליד הרכב. עם זאת, יושם אל לב, כי גם מעדות מליחוב עלה, כי בעת שהלכו לעבר תחנת האוטובוס, המנוח לא אמר לו דברים המתפרשים כרצון לפגוע בנאשם, אלא ביקש ממנו להתרחק מחברת הנאשם.

לנאשם עצמו לא הייתה כל סיבה לחשוש מהמנוח עובר לדקירתו, כפי שכבר הובהר. עובדה אשר לא נעלמה מטבע הדברים מעיני הנאשם, שיש בה כדי ללמד במובהק כי המנוח כלל לא ביקש לתקוף את הנאשם, עולה מכך שלאחר שהמנוח דפק על שמשות הרכב, המנוח לא פנה כלל לעבר דלת תא הנהג בו ישב הנאשם, אלא הלך לעבר השני של הרכב, לעבר מושבו של מליחוב, ולאחר מכן התרחק מהמקום, יחד עם מליחוב, לעבר תחנת האוטובוס, בעוד הנאשם נותר לשבת ברכבו.

גם בשלב האחרון של האירוע, בעת שהנאשם יצא מרכבו והתקרב לעבר תחנת האוטובוס שלידה ניצבו המנוח ומליחוב, היה הנאשם מודע לכך שלא נשקפה לו מהמנוח כל סכנה. הנאשם העיד, כי מליחוב, אדם גדל מידות, חיבק אותה עת את המנוח; הנאשם התקרב במהירות לעבר המנוח עם סכין שלופה בידו, שעה שהמנוח לא היה מזוין כלל, ולפי דברי הנאשם עצמו, על פי כל אחת מגרסאותיו, אף לא ניסה כלל להתגונן מפני סכינו של הנאשם. יש להניח כי המנוח לא היה ער כלל לכוונת הנאשם לדקרו, כשם שהנוכחים באזור החניה לא ידעו על כוונה זו של הנאשם, וניסו להזהיר את המנוח בשלב מאוחר, בו לא ניתן היה לסכל עוד את המעשה.

אף טענת הנאשם, כי ראה "מוות בעיניים" ("**ראיתי פשוט מהצד השני את המוות שלי מול העיניים**", ת/2, שורות 52-53), דינה להידחות, לא רק על רקע הנסיבות האובייקטיביות המתוארות, המלמדות כי עובר לדקירת המנוח לא נשקף לנאשם סיכון כלשהו מידי המנוח או מידי הנוכחים האחרים, אלא גם נוכח בחינת עדותו של הנאשם בהיבטיה הסובייקטיביים. יש לציין בעניין זה, כי מאמרתו השנייה של הנאשם עולה מדברי הנאשם עצמו חוסר התחלת במעשה הדקירה: "**הוא צעק אמא ונפל. אני לא יודע איזה אכזריות נכנסה בי שעשיתי את זה**"; זאת ועוד, מעדותו של הנאשם עולה, כי למעשה עמדו בפניו שיקולים "אופרטיביים" שהניעו אותו לביצוע המעשה, שאין בינם לבין תחושת סיכון מידית ומשתקת, ולא כלום. כך, טען הנאשם, כי היה מדובר במעין "מכת מנע", "**שהמנוח יחזור אליי עוד פעם ויפגע בי או משהו. אני מלחץ יצאתי**" (ע' 372). תשובה בעלת אופי דומה נתן הנאשם לשאלה מדוע לא עזב בשלב זה את אזור החניה ונסע מהמקום ברכבו, במקום ללכת בעקבות המנוח כדי לפגוע בו: "**נכון סופו של יום אני מגיע הביתה? נכון? יכול לקרות לי משהו? אתה רואה מה קורה בחוץ. אני לא יודע, אני לא יודע מה יכל לקרות לי שם, אני לא סומך על אנשים האלה. אמיר אלהושלה, שריף אלהושלה, אני לא סומך על האנשים האלה, כן. אני לא בן אדם שדוקר...**" (ע' 378). ולבסוף אף מסביר הנאשם, כי דקר את המנוח מתוך תחושת חברות עם מליחוב, ואף בשל חששו מפניו: "**אחרי זה הייתי מקבל מכות מרפאל למה לא יצאת, למה לא עזרת לי, הפקרת אותי, אם**

היה קורה איזה משהו" (ע' 374); "הוא קרא לי, אמר לי בוא, אני לא רציתי שיקרה איזה משהו פתאום רפאל יפגע ואני אשאר באוטו רפאל יגיד לי למה לא עזרת לי, והוא יפגע בי, כי אני יודע שרפאל הוא בן אדם, אחרי זה אני הייתי נפגע, אני חשבתי כאילו על כל..." (ע' 375). ובעניין זה עוד נאמר:

בית המשפט: "אבל מה זה קשור לרפאל...?"

הנאשם: "כאילו, נתת לי ללכת אתו לבד שהוא הוציא אותי מהאוטו אז לא עשית ככה לא עשית ככה אז תקבל על הראש. זה בן אדם שאני לא ספציפית יושב אתו כל יום" (ע' 375);

"...פחדתי שכאילו, את יודעת, בחוץ זה כאילו אתה עוזר אחד לשני, זה כאילו, פחדתי שיקרה משהו שהם יריבו וזה ואז הוא יבוא אליי ויפגע בי, וזה יבוא אליי מפה וזה מפה..." (ע' 376).

כיוון הדקירה

הנאשם טען בעדותו כמתואר, כי כיוון את הסכין לזרועו או כתפו של המנוח, והסכין פגעה באקראי בחזהו של המנוח, לאחר שהמנוח הסתובב לעברו למשמע צעקותיה של הילה, כי ייזהר מסכינו של הנאשם. מדובר בגרסת בדים נוספת, שנועדה לשכנע, כי הנאשם לא התכוון להמית את המנוח, אלא לגרום לפציעתו בלבד.

הנאשם מסר בעניין כיוון הדקירה שלוש גרסאות סותרות: **בעת השחזור** שנערך ביום 26.7.2016 הדגים הנאשם בפני החוקרים כיצד הניף את ידו הימנית בתנועה חצי סיבובית ודקר את המנוח ישירות בחזהו. הנאשם תיאר כיצד עמד המנוח, כשפניו מופנות לעבר הנאשם, בעוד מליחוב מחבק את המנוח כשידו מונחת על כתפו השמאלית. **בגרסה שנייה** שנמסרה יומיים לאחר מכן, ביום 28.7.2016, טען עדיין הנאשם, כי המנוח עמד כשפניו מופנות אליו, ואולם בעת שהנאשם התכוון לדקור אותו בכתפו, הסיט המנוח לעברו את צדו הימני של גופו, וכך פגע הנאשם בחזהו של המנוח בלא שהתכוון לכך. **בגרסתו השלישית**, במסגרת עדותו, טען הנאשם, כי המנוח עמד כשצדו או גבו מופנים אליו, ורק למשמע קריאות האזהרה שהופנו למנוח מכיוון מגרש החניה, הסתובב אליו המנוח ואז פגע הנאשם עם סכינו בחזהו, כאשר כוונתו הייתה לפגוע בזרועו. עוד טען, כי לא ראה היכן ננעצה הסכין, אם כי "**הרגיש שפגע בו**" (ע' 402).

הנאשם לא מסר כל הסבר של ממש מדוע שינה את הגרסה הראשונה שמסר בעת השחזור, שבה הדגים את אופן הדקירה לעבר חזהו של המנוח בעת שהשניים ניצבו פנים אל פנים; מסרטון השחזור, עולה, כי החוקרים ניצבו בשחזור על פי הנחיות הנאשם, והוא הראה בבירור את אופן ביצוע הדקירה, כשהוא אוחז בידו הימנית סכין דמה. הנאשם טען בעדותו, כי נאלץ לבצע את השחזור בשל לחצם של החוקרים, שאף "הסבירו" לו באיזה איבר של הגוף נפגע המנוח, ואולם מדובר בטענה סתמית וכללית; ההגנה לא העלתה כל התנגדות להגשת האמרות וסרטון השחזור, והחוקרים כלל לא נחקרו בעניין זה על ידי ב"כ הנאשם. יצוין, כי מתיעוד הווידאו עולה, כי בעת השחזור הנאשם פעל בצורה נינוחה, ללא כל לחץ מצד החוקרים, והם פעלו על פי הנחיותיו בצורה מדויקת.

טענת הנאשם, כי לא ידע היכן פגעה הסכין אינה מתיישבת כמתואר, עם ההצבעה המדויקת בשחזור, על מקום הפגיעה בחזה. עוד יש להוסיף, כי עוד באמרתו הראשונה, שנגבתה ביום שבת 16.7.2016, מספר שעות לאחר שדקר את המנוח, מסר הנאשם כי הבחין כי שריף - אז עוד טען הנאשם כי שריף הוא זה שדקר את המנוח - "**דוקר אותו באזור הבטן, בריאות בכליות באזור הזה...**", משמע, הנאשם היה מודע היטב למיקום הדקירה בפלג הגוף העליון, ולא כפי שטען כי לא היה מודע כלל היכן פגעה סכינו במנוח. ועוד יש לציין, כי הנאשם רץ בעקבות המנוח, לאחר שדקר אותו, והבחין בנפילתו לקרקע, מפרפר, ובאופי האנוש של הפגיעה. בריחתו של הנאשם וחבריו מדימונה לצפון הארץ,

והעלמת הסכין על ידי הנאשם מעידות אף הן, כי הנאשם היה מודע היטב, ב"זמן אמת", לכך שפגע במנוח פגיעה חמורה וקשה, וניסה להרחיק עצמו ככל הניתן מזירת העבירה, בשלב בו לא ידע עדיין על קיומו של הסרטון, ת/30, וסבר כי יוכל, אולי, להכחיש את אחריותו למעשה, כפי שניסה לעשות באמרותיו הראשונות.

ההגנה טוענת עוד בסיכומיה, כי גרסתו השנייה של הנאשם בה טען כי המנוח הסיט אליו גופו בעת הדקירה, אינה בבחינת גרסה כבושה, שכן גרסה זו הושמעה על ידי הנאשם ביום בו בוצע השחזור, **"זמן קצר אחרי השחזור בלא להיוועץ עם סניגור"** (עמוד 8, סעיף 19 לסיכומים בכתב; סיכומים בעל פה, ע' 333 שורה 9 לפרוטוקול). ואולם, בעניין זה נקלעה ההגנה לכלל טעות; כפי שצוין, הגרסה "המתפתחת", השנייה, הושמעה לראשונה רק יומיים לאחר השחזור, היינו ביום 28.7.2016, ואף גרסה זו הינה גרסת "אמצע" שבה - בניגוד לגרסה השלישית ש"השתכללה" לבסוף בעדות - חזר הנאשם ואישר, כי ניצב פנים אל פנים מול המנוח, וכי בעת שהתכוון לדקור אותו בכתפו, המנוח רק הסיט את גופו מעט לעברו, ואז ספג את הדקירה בחזהו, כפי שניתן לראות גם בהקלטת הווידאו של החקירה.

לטענת ההגנה, הגרסה השלישית שהושמעה בעדות הנאשם, לפיה המנוח "הסתובב" לעברו בעת הדקירה שכוונה לכתף, לאחר ששמע את צעקות האזהרה מכיוון מגרש החניה, מקבלת תמיכה בעדויותיהם של הילה ואמיר, שהעידו, כי המנוח עמד כשגבו לעבר מגרש החניה, ואולם בטענה זו אין כל ממש. הילה מסרה אומנם בעדותה כי **"הם גם היו עם הגב"**, ואולם הבהירה כי לא ראתה כלל את המתרחש בעת הדקירה שכן השיחים הסתירו את המעורבים מעיניה, ורק שמעה לפתע צעקת כאב מפי המנוח - "איה", אחרי שקראה לעברו: **"ראובן תברח יש לו סכין"**. אולם, כאמור, לא הייתה עדת ראיה לנסיבות הדקירה (עדויות של הילה, ע' 94, שורות 15-5).

עוד הפנה הסניגור בסיכומיו (ע' 8 סעיף 18), להודעתו של אמיר במשטרה מיום 19.7.2016 (ע' 2, ש' 51-52), בה ציין, כי **"שניהם היו עם הגב אלי והלכו לכיוון תחנת האוטובוס"**, אולם אמירה זו מתייחסת לשלב התרחקותם של המנוח ומליחוב מהרכב, ואינה מתיימרת לפרט את נסיבות הדקירה, ואמיר מציין במפורש, בדומה להילה, בהמשך דבריו: **"מאיפה שאני עמדתי אי אפשר לראות את המקום שהם עמדו, שמעתי את ראובן צועק"** (שם, שורה 53).

עוד טוענת ההגנה, כי ממצאי נתיחת הגופה, אינם שוללים אפשרות, כי הנאשם הניף את ידו "מהצד" הקרוב לכתף ולא "בהנפה מלמעלה לכיוון החזה/לב", ואולם אין בכך כדי לסייע לנאשם, שכן הנאשם אינו חולק על דרך הנפת הסכין, שתחילתה נראית גם בסרטון ת/30, ועל כך שהסכין פגעה בחזה של המנוח, והמחלוקת מתייחסת רק לשאלה אם הנאשם כיוון את הסכין מתחילה לחזה, ואין בממצאי הנתיחה, כדי לאשש את טענת הנאשם לגבי כיוון הדקירה; יש להעיר כי ד"ר גיפס שערכה את דוח הנתיחה, לא התבקשה כלל למסור עדות בעניין זה מטעם ההגנה.

עבירת הרצח לפני תיקון 137

לנאשם יוחסה עבירת רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, על פי לשון החוק, לפני תיקון 137.

סעיף 300(א)(2) קובע, כי **"הגורם בכוונה תחילה למותו של אדם"** יואשם ברצח, ודינו **"מאסר עולם ועונש זה בלבד"**. **סעיף 301(א)** הגדיר את המונח **"כוונה תחילה"**, בזו הלשון: מיום 23.8.1995

תיקון מס' 44

ס"ח תשנ"ה מס' 1537 מיום 7.8.1995 עמ' 391 (ה"ח 2403)

הוספת סעיף 300א

מיום 10.7.2019

תיקון מס' 137

ס"ח תשע"ט מס' 2779 מיום 10.1.2019 עמ' 230 (ה"ח 972)

ביטול סעיף 300א

הנוסח הקודם:

עונש מופחת

300א. על אף האמור בסעיף 300, ניתן להטיל עונש קל מהקבוע בו, אם נעברה העבירה באחד מאלה:

(א) במצב שבו, בשל הפרעה נפשית חמורה או בשל ליקוי בכושרו השכלי, הוגבלה יכולתו של הנאשם במידה ניכרת, אך לא עד כדי חוסר יכולת של ממש כאמור בסעיף 34 ח -

(1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או

(2) להימנע מעשיית המעשה.

(ב) במצב שבו מעשהו של הנאשם חרג במידה מועטה, בנסיבות הענין, מתחום הסבירות הנדרשת לפי סעיף 34טז לשם תחולת הסייג של הגנה עצמית, צורך או כורח, לפי סעיפים 34, 34יא, 34יב.

(ג) כשהנאשם היה נתון במצב של מצוקה נפשית קשה, עקב התעללות חמורה ומתמשכת בו או בבן משפחתו, בידי מי שהנאשם גרם למותו.

ע"פ 7556/15

לפני:

כבוד השופט י' עמית

כבוד השופט ג' קרא

כבוד השופטת י' וילנר

ניקולה דמיטרוב קונקוב

נ ג ד

מדינת ישראל

המערער:

המשיבה:

ה [א/216]

(תיקון מס' 137) תשע"ט-2019

"לעניין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו.

(ב)....

(ג) כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסויים במשך זמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה."

מיום 10.7.2019

תיקון מס' 137

ס"ח תשע"ט מס' 2779 מיום 10.1.2019 עמ' 230 (ה"ח 972)

ביטול סעיף 301

הנוסח הקודם:

כוונה תחילה [א/216]

301. (א) לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו.

(ב) לענין ההחלטה וההכנה להמית, אין נפקא מינה אם החליט להמית את האדם או את מישהו, מסויים או בלתי מסויים, מבני משפחתו או מבני גזעו.

(ג) כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסויים במשך זמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה.

לצורך הוכחת "כוונה תחילה" יש להצביע לאור האמור, על קיומם של שלושה מרכיבים: "החלטה להמית"; "הכנה"; ו-"היעדר קנטור" (ע"פ 2760/14 אוהיון נ' מדינת ישראל, מיום 7.10.2015). באשר ליסוד "ההחלטה להמית" נקבע כי -

"...יש להראות כי התקיימה אצל הנאשם כוונה לגרום להמתת הקורבן, וזאת בשני מישורים נפרדים... המישור הראשון, הוא המישור הרציונאלי, ובגדרו נדרש להראות כי הנאשם צפה את האפשרות להתרחשותה של התוצאה הקטלנית. המישור השני, עוסק ביחסו האמוציונאלי של הנאשם לתוצאה, ובמסגרתו יש לבחון את חפצו של אותו נאשם בהתקיימותה של התוצאה הקטלנית" (ע"פ 3239/14 חמאסה נ' מדינת ישראל, מיום 8.11.2016).

עוד נקבע כי "ההחלטה להמית יכולה להתגבש מבעוד מועד במסגרת תכנית סדורה, אך יכולה גם לבוא כתגובה מידית לאירוע כלשהו, ואף במהלך מעשה הקטילה או בסמוך אליו" (ע"פ 512/82 דניאליס נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ה (2) 496, 503 (1991); ע"פ 7707/11 לחאם נ' מדינת ישראל, מיום 29.7.2015).

יש לציין כי ההחלטה להמית משולבת לא אחת עם מעשה ההכנה, שהינו "יסוד פיזי טהור שעניינו הכנה למעשה ההמתה או הכנה של מכשיר המיועד לביצוע מעשה ההמתה... והם עשויים לבטא בו-זמנית ובמשולב הן החלטה להמית והן הכנה לקראת מעשה ההמתה" (ע"פ 655/78 שמידמן נ' היועץ המשפטי לממשלה [2], בעמ' 72; ע"פ 759/97 אלכסנדר אליאביב נגד מדינת ישראל, נה(3) 459).

בע"פ 2417/18 קוטינה נ. מדינת ישראל (מיום 25.10.2018) הובהר, כי פעולתו הרצונית של מבצע הרצח, יש בה כדי להביא למסקנה בדבר קיומה של החלטה להמית:

"מסקנה זו עומדת על שני נדבכים. הראשון מביניהם הוא הגדרה רחבה של "כוונה פלילית" שלעניינה, "ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן" (סעיף 20(ב) לחוק העונשין)...הנדבך השני הוא חזקת הכוונה אשר קובעת כי אדם בר-דעת הפועל מרצון חופשי מתכוון להביא לתוצאות הטבעיות של מעשהו... חזקה זו ניתנת לסתירה במקרים חריגים... הפועל היוצא של שני הכללים הינו זה: נאשם שגורם לתוצאה אסורה על ידי עשיית מעשה רצוני פועל מתוך כוונה, אלא אם הוא עשה את אשר עשה ללא מודעות לרכיביו העובדתיים של מעשהו ולתוצאתו המסתברת. בכגון דא, די לנאשם להיות מודע לכך שמעשהו יגרום לתוצאה האסורה ומודעות זו יכול שתשתמע מתוך המעשה גופו או מכוח חזקת הכוונה..."

במקרים שונים בהם נדונה המתת קורבן העבירה בדקירה אחת של סכין, צוין כי על כוונתו של התוקף יש ללמוד ממכלול נסיבות האירוע ובהם:

"כלי הנשק שבו נעשה שימוש, מספר הפגיעות בגופו של המנוח ומיקומן של הפגיעות (ראו למשל: ע"פ 11971/05 בסעוד נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (15.7.2009); ע"פ 2458/11 סולביוב נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ה (7.1.2014)). לכאורה, קיומה של פגיעה בודדת בגופו של המנוח יכולה להוות שיקול כנגד הכרה בכוונה להמית, אך הכול תלוי בנסיבות העניין - בהתרחשויות שקדמו לפגיעה, במיקומה ובאופיו של הנשק הקטלני שבו נעשה שימוש (ראו: עניין מיקל, בפסקה 14; ע"פ 1632/08 טורק נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (4.6.2009)). ואמנם, קיימים מקרים שבהם אף דקירה בודדת במקום רגיש בגוף, כמו בחזהו של אדם, הוכרה כמלמדת - בנסיבות מתאימות - על קיומה של החלטה להמית (ראו למשל: ע"פ 6066/94 חסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(4) 326, 335 (1997), וההפניות שם (להלן: עניין חסן); ע"פ 6671/01 וחידי נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 76, 96 (2003); עניין פרץ, בפסקה 27, וההפניות שם)" (ע"פ 2760/14 עדן אוהיון נ' מדינת ישראל, מיום 7.10.2015, פסקה 62).

כך, בעניין שלום פרץ שהוזכר לעיל, נקבע כי -

"נעיצת סכין בחזהו של אדם, מקימה את החזקה של 'הנחת הכוונה' או 'חזקת הכוונה', שהיא חזקה עובדתית לפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו (ראו, לדוגמה, עניין ספרונוב פסקה 39 והאסמכתאות שם). מוות כתוצאה מדקירה היא תוצאה הנובעת באופן טבעי מדקירה בחזה: 'כידוע, פגיעה באזור רגיש בגופו של הקורבן עשויה להוות אינדיקציה לקיומה של כוונה להמית, אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד' (ע"פ 01/288 כלב נ' מדינת ישראל,

פ"ד נז(5) 365, 377 (2003)). משכך, מקום בו אדם דוקר את רעהו בחזה קיימת הנחה שהתכוון להמיתו וניתן להרשיע ברצח גם על סמך דקירה בודדת (השוו: ע"פ 01/6671 וחידי נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 76, 95-96 (2003); ע"פ 10179/01 ג'בארין נ' מדינת ישראל בפסקה 8 והאסמכתאות שם (12.3.2007); ע"פ 11971/05 בסעוד נ' מדינת ישראל (15.7.2009); דנ"פ 6680/09 בסעוד נ' מדינת ישראל (5.10.2009); ע"פ 2202/08 פסקו נ' מדינת ישראל, פסקה 41 והאסמכתאות שם (2012)). בחזקה זו יש כדי להעביר את הנטל לסתור לשטחו של הנאשם, ועליו לעורר ספק סביר באמצעות הסבר מתקבל על הדעת וראיות נוגדות כדי ליטול מחזקת הכוונה את כוחה (ע"פ 3126/96 עמיר נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 638, 649 (1996). במקרה דנן, המערער ארב למנוח ודקר אותו, ועליו הנטל להראות כי לא התכוון לדקור אותו למוות" (ע"פ 5964/13 שלום פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 25, מיום 1.6.2015, פסקה 19).

לאחרונה חזר בית המשפט העליון וציין:

"חזקה היא כי אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו, אלא אם הוכח אחרת. חזקת הכוונה נלמדת מתוך היסוד העובדתי של העבירה, ובין היתר מאופן ביצוע ההמתה; מהאמצעי ששימש לשם ביצועה; ממיקום הפגיעה בגופו של הקורבן; ומהתנהגותו של הנאשם לפני ואחרי ביצוע העבירה (ראו, למשל, ע"פ 2589/15 וינוקורסקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 21 (29.10.2018)).

בענייננו, בדין קבע בית המשפט המחוזי כי מכלול הנסיבות מלמדות על כך שהמערער התכוון להמית את המנוח. המערער בחר בסכין משוננת, מושחזת ומחודדת, שמידותיה גדולות במיוחד. המערער עצמו כינה את הסכין בחקירתו "סכין קומנדו"...

חזקת הכוונה נלמדת גם ממיקום הדקירה בגופו של המנוח, שכן כפי שקבע הדו"ח הפתולוגי, המערער דקר את המנוח ב"שליש התחתון של בית החזה". אף אם הייתי מקבל את טענת באי-כוח המערער, לפיה המערער כיוון את הסכין לאזור הבטן ולא לאזור החזה, הרי שגם דקירה באזור הבטן בסכין כמו זו שבחר בה המערער עלולה לפגוע באיברים חיוניים ולהמית את הקרבן, כפי שאכן קרה במקרה דנן..." (ע"פ 1828/14 אשר דהאן נ' מדינת ישראל, 27.06.2019, פסקות 68-69).

היעדר קנטור

בחינת המרכיב השלישי, "היעדר קנטור", נערכת -

"הן על-פי אמת מידה סובייקטיבית, והן על פי אמת מידת אובייקטיבית. אמת המידה הסובייקטיבית, עניינה בשאלה העובדתית, אם הושפע בפועל הנאשם הספציפי מן הקנטור, עד כי איבד את שליטתו העצמית וביצע את המעשה הקטלני מבלי להתכוון לתוצאותיו... התגרות עשויה להיחשב לקנטור רק אם בוצעה בסמיכות זמנים למעשה ההמתה, שאחרת ניתן להניח כי הייתה בידי הנאשם השהות "להתקרר" ולשקול את צעדיו... כי על עוצמת ההתגרות להיות חריפה וקשה במידה השוללת מהנאשם יכולת לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו... כי על ההתגרות להיות פתאומית וללא הכנה מוקדמת... כי תגובתו של הנאשם להתגרות בו הייתה

ספונטנית, ואינה פרי הפעלת שיקול דעתו... וכי תגובת הנאשם להתגרות היא מידתית, באופן המבטא יחס סביר בין מידת ההתגרות לעוצמת התגובה לה...

במידה שבית המשפט קבע כי ההתגרות בנאשם נכנסת לגדר הקנטור במובנו הסובייקטיבי, ייבדק טיבו של הקנטור גם בראי המבחן האובייקטיבי. המדובר במבחן ערכי נורמטיבי, הבוחן האם אדם סביר, לו היה נתון במצבו של הנאשם הקונקרטי, עלול היה לאבד את שליטתו העצמית, ולפעול בדרך הקטלנית שבה הגיב הנאשם... יודגש, כי מאחר שמבחן הקנטור הינם מצטברים, די לה למאשימה אם תוכיח כי אחד מהם אינו מתקיים, על מנת שישוד "היעדר הקנטור" יבוא על סיפוקו" (ע"פ 2589/15 פרדי וינוקורסקי נ' מדינת ישראל, מיום 29.10.2018, פסקות 23-24).

ומן הכלל אל הפרט

על פי הממצאים שנקבעו לעיל, הנאשם בחר באופן רצוני ומתוכנן לדקור את המנוח, והוא אף לא ניסה להכחיש זאת; הנאשם נמנע מפגיעה בזוהר (אף שלטענתו תקפה אותו גם בשלב זה) או בהילה שעמדו סמוך לרכבו, ואף לא ניסה לפגוע באמיר, שעמד במרחק מה מרכבו. הנאשם יצא מרכבו, והלך ישירות עם סכין שלופה בידו לעבר המנוח שעמד במקום מבודד יחסית, ליד תחנת האוטובוס, צמוד למליחוב, חברו של הנאשם.

הנאשם נעץ את סכיניו בחזהו של המנוח ללא אומר ודברים, כשהמנוח אינו מנסה כלל להתגונן, ואף אינו יכול להגיב בזמן לקריאות האזהרה שהושמעו לעברו ממגרש החניה. הסכין, גדולת המידות והמושחזת, לפחות בשפתה האחת, ננעצה היישר בליבו של המנוח; עומק תעלת הדקירה מוערך ב- 8 ס"מ. הסכין חצתה את החדר השמאלי של הלב וגרמה לאובדן דם מהיר "לפגיעה כמעט מידית באספקת הדם למוח, ולמוות".

הסכין הגדולה בה עשה הנאשם שימוש, נעיצתה באיבר גוף רגיש וחיוני, ועוצמת הדקירה, הינן נסיבות המצביעות באורח מובהק על "קיומה של כוונה להמית, אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד". גם העובדה שמיד לאחר הדקירה, הנאשם רץ אחרי המנוח, ורק לאחר שראה שהמנוח נפל, ברח מהמקום, מחזקת את המסקנה בדבר קיומה של כוונה להמית את המנוח.

טענת הנאשם שנועדה להדוף את הנחת הכוונה, התבססה על הטענה, כי ביקש רק לפצוע את המנוח וכיוון את סכיניו לעבר כתפו או זרועו, אולם טענה זו נמצאה לא אמינה, כפי שהובהר; כך גם טענה אחרת של הנאשם, כי לא ידע כלל היכן פגעה סכיניו במנוח. בעניין זה יש להזכיר, כי הנאשם חזה ברגעי מותו של המנוח לאחר שנפל על הקרקע, ולאחר מכן מיהר למלט עצמו הרחק מהמקום, בלא לנסות להושיט כל עזרה למנוח, ואף נפטר מהסכין, באופן המצביע על כך שהיה מודע היטב לתוצאות המעשה.

נוכח רצף הפעולות של הנאשם, הרי שההחלטה לקטול את המנוח גמלה בליבו לפחות למן השלב בו הוציא את סכיניו מהרכב, ויצא ממנו לעבר המנוח. מרכיב ההכנה המשולב בהחלטה להמית את המנוח, בא לידי ביטוי בשליפת הסכין, בהליכה הנחושה לעבר המנוח כאשר הסכין מוחזקת בידו של הנאשם מוכנה לפעולה.

קיימת הסכמה, כי הסכין בה דקר הנאשם את המנוח הוחזקה ברכבו עוד באירוע בצהרים, ומכאן שלא הובאה במיוחד לזירת העבירה. עם זאת, עלה מדברי הנאשם, כי החזיק את הסכין ברכבו לצורכי הגנה, על רקע סכסוך כלשהו עם עבריו, והאירוע בצהרים, מספר שעות קודם לכן, בו נשלפה הסכין על ידי הנאשם לצרכי איום, ממחיש, כי שלפחה

בזירת העבירה, לא הייתה בבחינת אירוע אקראי, והנאשם לא "נתקל" בסכין במקרה.

גם אם גילה המנוח התנהגות נזעמת ליד רכבו של הנאשם ודפק על שמשות הרכב, הרי שאין מדובר באקט אלים של ממש, היכול להוות קנטור, מכל היבט; יש לזכור, כי הנאשם לא הגיע למטרות תמימות למגרש החניה. הנאשם אישר, כי ביקש להטיל מורא על בני החבורה האחרת. טענתו כי ביקש להתפייס עימם, נדחתה. הנאשם לא שעה כלל לנוכחותם של בני החבורה האחרים, ליד הרכב, ולא גילה כל חשש מפניהם, בעת שהלך לדקור את המנוח כשהסכין גלויה בידו. הנאשם היה מודע לכך, כי מיד לאחר המכה על השמשה, המנוח לא פנה כלל לעברו, ועזב את מגרש החניה כשהוא מלווה על ידי מליחוב. הנאשם גם אישר למעשה בעדותו, כי דקר את המנוח כצעד "צופה עתיד", "מניעת", או אף כדי לרצות את מליחוב ממנו חשש, תירוצים שאין בינם לבין תחושת סיכון ולא כלום. בעניין זה אציין, כי טענת הנאשם כי ביקש רק לפצוע את המנוח בכתף - ככל שגרסה זו אינה אמינה - הרי שהיא מלמדת, כי הנאשם לא סבר באמת ובתמים כי נשקפה לו "סכנת מוות" מוחשית מידי המנוח או חבריו.

ההגנה טוענת, כי אין לנתק את ההכרעה בעניין מהות כוונתו של הנאשם בעת שדקר את המנוח מ"מצבו הקוגניטיבי" כפי שהוא עולה מחוות דעתו של ד"ר יגיל, שלא נסתרה בחוות דעת נגדית מטעם המאשימה. נטען, כי מצבו הקוגניטיבי של הנאשם "שופך אור על התנהלותו של הנאשם הן במהלך האירוע הן לאחר מכן, עת התבקש למסור הסבריו לאותו אירוע" (ע' 2 לסיכומים בכתב, סעיף 5). בהקשר זה טוענת ההגנה, כי "הנאשם שנקלע לזירה המתוארת על רקע מצבו הקוגניטיבי חש כי מצוי בסכנה ובייחוד כפי שנשקפה לדידו מאת המנוח, או אז פעל כפי שפעל..." (ע' 8 סעיף 17). ההגנה טוענת עוד בעניין זה, כי יש להתחשב בכך - "שהמנוח וחבורתו... התאספו בפתאומיות והקיפו את רכבו של הנאשם... על פי חוות דעתו של ד"ר יגיל ומעבר לכך שהנאשם מתפקד ברמה שכלית נמוכה, קיימת אצלו רמה גבוהה מאד של פחדים וחרדות עם ליקויים בוויסות הרגשי התנהגותי ובשליטה בדחפים. אשר על כן במצבים של עוררות רגשית שנמשכה על פני מספר דקות והתעצמה... עם הגעתם של כל המעורבים והגיעה לשיאה עם הגעתו והתנהגותו של המנוח בזירה, הנאשם התקשה למתן אשמתו תוך שכושר השיפוט שלו ביחס לסיטואציה שארעה נפגם. ד"ר יגיל אף ציין בהסתמך על ת/30 כי השלב בו להערכתו התגבשה בנאשם אותה עוררות רגשית הוא בעת דפיקת המנוח על שמשות רכבו... תמיכה לחוות דעתו של ד"ר יגיל ניתן לקבל מחוות דעתו של ד"ר לוזון אשר מצא כי הנאשם מגיב בצורה בלתי נשלטת לעיתים קרובות בעת התפרצויות זעם, אף ללא פרופורציה לגירוי וכי הפרעות אלו יכולות להתיישב עם הפרעה נוירולוגית ממנה סובל הנאשם" (עמוד 15-16 לסיכומי ההגנה).

נוכח טענות ההגנה בדבר מצבו הקוגניטיבי והנפשי של הנאשם, ולאור הטענה החלופית שכבר הוזכרה לעיל בטיעוני ההגנה, כי ההמתה בוצעה בנסיבות של אחריות מופחתת בזיקה לסעיף 34ח' לחוק העונשין, תשל"ז-1977, נזכיר, כי על פי הוראת סעיף 34ח' לחוק העונשין, עומד לנאשם סייג לאחריות פלילית בטענת "אי שפיות הדעת" בתנאים אלה:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלה שפגעה ברוחו או בשל ליקוי בכושרו השכלי, היה חסר יכולת של ממש -

(1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או

(2) להימנע מעשיית המעשה".

בעקבות כך נקבע, כי סעיף 34ח' כולל שתי חלופות נפרדות:

עמוד 70

"שלילת כושר ההבנה של הנאשם או שלילת רצונו החופשי, דהיינו, מבחן קוגניטיבי או מבחן רצוני. המבחן הרצוני הוא המבחן שהיה מוכר בעבר בפסיקה כ"דחף-לאו-בר-כיבוש", כאשר רצייה מתפרשת כ"תהליך שבו מקיים אדם 'בחירה' בין מטרות חילופיות ולכן גם 'בחירה' בין קווי התנהגות חלופיים".... על הנאשם להראות כי חוסר היכולת הרצונית, או חוסר היכולת הקוגניטיבית, מקורם במחלה או בליקוי שפגעו במערכת התפקוד ההכרתי או הרצוני... סעיף 34ח נוקט במילים 'מחלת נפש' להבדיל מ'הפרעה נפשית' כאמור בסעיף 300א(א) לחוק שעניינו בענישה מופחתת, והפרעות שונות (disorder) אינן בגדר מחלת נפש לצורך סייג אי השפיות..." (ע"פ 7492/07 עמוס חג'ג' נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 28.10.2009).

ד"ר יגיל אינו קובע בחוות דעתו, כי הנאשם סובל מליקוי שכלי. חרף הקביעה, כי המבחן שערך לנאשם מצביע על "גיל שכלי ברמה של ילד בן 11-12", הרי שנקבע בד בבד, כי הנאשם אינו מפגר, והקשיים באים לידי ביטוי ביכולת הלמידה. כך מצוין ד"ר יגיל, כי הנאשם הינו "ברמה ממוצעת נמוכה אני מתכוון לומר שזה בתחום הנורמה, ולכן הוא היה יכול גם להביע את עצמו... אני כן רואה ליקויים קוגניטיביים שגרמו לקשיים שלו בלמידה" (ע' 176).

נתונים נוספים מצביעים אף הם על כך שהנאשם מתפקד ברמה מניחה את הדעת; הנאשם הצליח לסיים לימודים בחטיבת ביניים ואף השתלב בלימודים בחטיבה העליונה, הגם שתוך קשיים. ד"ר יגיל התקשה להסביר כיצד עמד הנאשם, חרף נתוניו הדלים, בבחינות התיאוריה שהקנו לו רישיון נהיגה. עוד עלה, כי הנאשם הפגין מיומנות נהיגה מרשימה בכבישי ישראל; במהלך של יממה אחת, הוא נסע מדימונה לאילת וחזרה, הסתובב ברכב בשעות הלילה, ולאחר מכן ברח עם הרכב עד לאזור טירת הכרמל; הנאשם ידע גם "לתמרן" את חבריו להגיע עמו לאזור החניה, ואף סיפר בחקירתו, כי חיפש את כתובתה של זוהר בפייסבוק, באופן המצביע על שליטה ברשתות החברתיות באינטרנט; עוד יש לציין את הרושם הכללי המתקבל למשמע עדותו של הנאשם בפניו במשך שעות לא מועטות, ודרך מסירת גרסאותיו המתועדות של הנאשם בחקירה והתנהגותו בעת השחזור, כי הנאשם ער מאד לנעשה, דרוך, מעיד בצורה שוטפת וקוהרנטית; לא למותר להזכיר, כי הנאשם אף עמד על כך שהוא מבקש לחקור את מליחוב בעצמו, וכך היה.

ההגנה טענה אומנם, כי ריבוי הגרסאות שהשמיע הנאשם אינו מעיד על תחכום יתר, ואולם קשה שלא להשתאות נוכח הדמיון והיצירתיות שהפגין הנאשם בניסיונו לשכנע את החוקרים באופן כוזב, כי אינו מעורב במעשה. הנאשם ניסה ככל יכולתו לשבש את החקירה; הוא נפטר מהסכין בה דקר את המנוח במהלך נסיעת ההימלטות; לאחר שנעצר החל ל"מכור" לחוקרים גרסאות כזב באשר לחלקם של אחרים במעשים, התחמק מקיום עימותים, ואף שינה את גרסתו ביחס לכיוון הדקירה. עוד ידע להסביר לחוקרים, כי אינו אשם ב"רצח" אלא ב"הריגה" בלבד.

הדברים שנאמרו בהקשר דומה, בענין חג'ג' המוזכר לעיל, יפים גם בעניינו של הנאשם:

"המערער סיפר לחוקרים כי הוא יודע מי ביצע את הירי, אך בעקבות איומים שהופנו למשפחתו הוא חושש למסור את הידוע לו. המערער עומת עם הודעותיו של פאבל ושל המתלונן ועם ראיות נוספות, ותשובותיו השקריות והמתחמקות, תוך שהוא נותן הסברים להפללתו על ידי שותפיו, מדברות בעד עצמן ומעידות היטב על כושרו השכלי והקוגניטיבי" (פסקה 28, ההדגשה אינה במקור).

ד"ר יגיל, שאינו מומחה בפסיכיאטריה, לא קבע בחוות דעתו, כי הנאשם לוקה במחלת נפש. נקבע על ידו כי ב"מצבים שגרתיים" - "...נראה כי תהליכי התפיסה, החשיבה והשיפוט של המציאות - הם תקינים, ולא קיימים סימנים

לפתולוגיה חמורה, בצורת מחלת נפש פעילה, שעלולה להפריע לתהליכים אלה במצבים שגרתיים". עם זאת, קובע ד"ר יגיל: "...במצבים של עוררות רגשית מתמשכת/אינטנסיבית עלולים לקרות מצבים של היסק ופירוש מוטעה של הנתונים על סמך תהליכים של "השלכה" מתוך עולמו הפנימי, על מה שקרה במציאות בפועל".

ד"ר יגיל מגיע למסקנה מסכמת, כי "לאור האמור, בנוגע לליקויים הנירו-קוגניטיביים והנירו-פסיכולוגים בכושרו השכלי, ובהתחשב בכושרו השכלי, ובהתחשב בתיאור העצמי שלו את תחושותיו במהלך האירוע - סביר להניח כי בזירת הרצח יאיר פעל מתוך שילוב של שיפוט חפוז ולקוי של המצב, יחד עם תחושת סכנה לחייו, ומבלי להתכוון מראש להרוג את המנוח" (ההדגשה אינה במקור).

הדרך בה קבע המומחה, כי לא התקיימה בנאשם "כוונה מראש להרוג" אינה יכולה להתקבל. כידוע, אין חוות דעת הניתנת בידי מומחה מחליפה את שיקול דעת בית המשפט המתבסס על מכלול ראיות, ובכללן התרשמות ישירה ובלתי אמצעית מעדות הנאשם, כמו גם מהגרסאות המתועדות שמסר בחקירה. מובן גם, כי הקביעה בדבר התקיימותו של היסוד הנפשי של העבירה, "הכוונה", מסורה לבית המשפט.

יש לדחות את המסקנה המסכמת העולה מחוות דעת המומחה, כי "סביר להניח כי בזירת הרצח יאיר פעל מתוך שילוב של שיפוט חפוז ולקוי של המצב, יחד עם תחושת סכנה לחייו..."; מהראיות שבפנינו עלה, כפי שכבר תואר בפרוט, כי לנאשם לא נשקף כל סיכון מוחשי של איום על חייו, והנאשם אף היה מודע לכך, ובחר לדקור את המנוח בחזה, באופן רצוני, מסיבות שונות, שאין בין לבין תחושת סיכון ולא כלום. עוד יש להוסיף, כי הנאשם הבין הבן היטב את משמעות המעשה וכן את הפסול שבמעשה. לאחר שעמד על תוצאות הדקירה, והלך בעקבות המנוח עד שזה נפל לקרקע, נמלט הנאשם מהמקום ברכבו עם שני חבריו, לצפון הארץ; העלים את הסכין ששימשה לדקירת המנוח; מסר גרסאות מכחישות בחקירה, ואף טפל את המעשה על אחרים; עוד ניסה לשכנע את חוקריו, כי מדובר ב"הריגה" בלבד, והיכה על חטא המעשה הנורא במספר הזדמנויות, וכן בפני ד"ר יגיל, כעולה מחוות הדעת.

ד"ר יגיל, שהסתפק בבדיקה קצרה וחד פעמית של הנאשם, כתשעה חדשים לאחר אירוע הדקירה, אישר בעדותו, כי חומר הראיות העיקרי, ובכללו השחזור שערך הנאשם וסרטון מצלמת האבטחה, ת/30, לא עמדו לנגד עיניו בעת הכנת חוות הדעת. עוד ציין, כי קבע את חוות דעתו על פי "הכלים" שלו "בלבד", ואינו מתכוון להתייחס לעדויות ולמצאים שעמדו בפניו בית המשפט, או "להחליף" את בית המשפט (ע' 185).

עם זאת, עולה, כי בחוות הדעת ניתן בכל זאת ביטוי נרחב, ונראה כי אף מכריע, לדברי הנאשם בעת עריכת הראיון, וד"ר יגיל אף מציין, כי ביסס את חוות דעתו גם **"בהתחשב בתיאור העצמי שלו את תחושותיו במהלך האירוע"**, וכיהנאשם **"פעל מתוך שילוב של שיפוט חפוז ולקוי של המצב, יחד עם תחושת סכנה לחייו..."**.

ד"ר יגיל, שהתקשה בעדותו להצביע על ראיות - שדברי הנאשם בראיון אינם חלק מהן - מהן ניתן ללמוד על תחושת הסיכון לחייו הנאשם, טען באופן כללי וסתמי כי התרשם בראיון כי "חווית הפחד" שחש הנאשם אכן הייתה "אותנטית", ואולם לא ניתן לנתק בין התרשמות המומחה לבין דברי הנאשם ששטח בפני המומחה גרסת בדים מפורטת, ואשר באמצעותה ניסה לשכנע את המומחה, כי פחד פחד מוות מהמנוח, או מה"ערבים" שהיו שם, כפי שעלה מהראיון; כך טען הנאשם באופן כוזב בפני המומחה, כי מעולם לא החזיק סכין בידיו; כי את הסכין סיפק לו מליחוב; וכי מסר גרסת שקר במשטרה לפיה הסכין הייתה שלו מתוך חשש ממליחוב. אכן, בהמשך לדברים אלה, ובקשר ישיר איתם, מציין המומחה את מה שגובש לבסוף במסקנות חוות הדעת: **"בדרך זו מנסה יאיר (הנאשם) להסביר שלא הייתה לו כוונה מודעת מראש לרצוח את המנוח..."**.

יש להעיר בהקשר זה, כיב"כ הנאשם טענו בסיכומיהם, כי ד"ר יגיל מצא "אסמכתא" בדבר "העוררות הרגשית" שחוזה הנאשם, בנצפה בסרטון ת/30, היינו בכך שהמנוח נראה דופק על שמשת רכבו של הנאשם; יש להזכיר פעם נוספת, כי ד"ר יגיל לא ביסס כלל את חוות דעתו על הסרטון, ת/30, אותו ראה ואליה התייחס לראשונה, רק בעת מתן עדותו, ואף התקשה להסביר מדוע הגיע הנאשם לעוצמת הפחדים אותם תיאר בחוות דעתו בעקבות אירוע נקודתי זה, ובלא להתייחס לכלל חומר הראיות שפורט לעיל, המצביע על כך, כי הנאשם קיבל החלטה "מאורגנת" לפגוע במנוח. עוד ראוי לציין, כי ד"ר יגיל מדבר בחוות דעתו על עוררות רגשית "נמשכת/אינטנסיבית", באופן שאינו מתיישב עם האפיזודה הקצרה של הדפיקה על השמשה, שלאחריה עזב המנוח את המקום, ויצא משדה הראיה של הנאשם.

גם מחוות דעתו של הנוירולוג, ד"ר לוזון, לא ניתן להסיק כל מסקנה שתסייע לנאשם. ד"ר לוזון היה ער לכך שלא נמצא כל בסיס להפרעה נוירולוגית בבדיקות ההדמיה שבוצעו לנאשם, אולם את חוות דעתו, כי הנאשם לוקה בהפרעה מעין זו, ביסס על סמך בדיקתו וכן על החומר (הרפואי ומבתי הספר) שעמד בפני ד"ר יגיל ועל חוות דעתו של ד"ר יגיל. ראוי לציין, כי בניגוד לעמדתו של ד"ר יגיל, העד אינו סבור, כי הנאשם לוקה בבעיה נוירו-פסיכולוגית, אלא בהפרעה אורגנית על רקע פיסיוולוגי (ע' 262).

ד"ר לוזון ביסס העמדה שהוצגה על ידו, כי הנאשם סובל מהפרעה נוירולוגית של INTERMITTENT EXPLOSIVE DISORDERS, המוגדרת במדריך האמריקני DSM-5 כ"**התפרצויות אגרסיביות, ללא פרופורציה לגירוי, החוזרות על עצמן בתדירות של פעמיים בשבוע כל 3 חודשים, להתפרצויות קלות, ו-3 התפרצויות קשות הטומנות בחובן הרס ואלימות פיזית כלפי האחר**". עם זאת, לא עלה בידי המומחה לבסס על סמך החומר שהועמד לרשותו, כי הנאשם אכן לקה בהתפרצויות מהסוג המתואר, בעוצמה ובתדירות המצביעות על אפשרות לקיומו של נזק אורגני, ובחקירה הנגדית, כאשר התבקש להצביע על תדירות האירועים הנטענת, ענה תשובות מתחמקות, ואישר כי אינו יכול לבסס תשובתו בעניין, ולבסוף ציין כי ינסה "לרכז" את המקרים, "**לא במסגרת הדיון הזה, על סמך החומר שיש לי... להגיש את זה כתוספת לחוות הדעת**" (ע' 277). יש לציין, כי לא הוגשה כל בקשה מטעמה של ההגנה להגשת תוספת משלימה לחוות הדעת.

עוד יש לציין, כי העד חרג במהלך עדותו מחוות הדעת שהוגשה על ידו, תוך ניסיון לבסס את מסקנת חוות הדעת במנותק מהנמקותיה. כך, נסוג העד מההתוויה עליה הסתמך על פי ההגדרה המופיעה ב-DSM-5 לגבי מספר אירועי ההתפרצות המצביעים על אפשרות לקיומו של פגם אורגני, וטען, כי ניתן להתרשם, כי הנאשם לוקה בבעיה אורגנית נוכח התנהלותו הכללית בעבר, ומעצם אירוע ההמתה בו היה מעורב.

עוד קבע המומחה, במנותק מחוות דעתו, ועל אף היותו משולל הכשרה פסיכיאטרית, כי לא התרשם למקרא הפרוטוקולים, כי הנאשם תכנן את המעשה מראש, הגם שאישר, כי לא ראה את סרט השחזור, את סרטון האבטחה או את תיעוד החקירה במשטרה (ע' 255); עוד הטיל ספק בכושר השיפוט של הנאשם וזאת בהתבסס על כך, שכאשר הגיע העד לכלא לפגוש בנאשם, הנאשם סבר, ללא סיבה של ממש, שהמומחה הגיע כדי לשחררו מהכלא. ד"ר לוזון, סבור בנוסף, כי הנאשם היה נתון ב"חרדה קיצונית", עובר לביצוע הדקירה, לאחר שהותקף במגרש החניה, וכי עצם השליפה של הסכין ודקירת אחר, מעידה על מעשה לא הגיוני, שמקורו בפגם אורגני.

כאמור, קביעות אלה, שאינן מבוססות ומנומקות כשלעצמן, אינן מוצאות ביטוי בחוות דעתו של הנוירולוג ואין אני רואה מקום ליתן כל משקל לחוות דעת זו.

עבירות הרצח לאחר תיקון 137

ביום 10.1.2019 התקבל תיקון 137 לחוק העונשין, (ס"ח תשע"ט מס' 2779), ששינה את מדרג עבירות ההמתה, ובכללן עבירות הרצח. הוראת המעבר בסעיף 25 לחוק המתקן קובעת, כי תחילתו של החוק המתקן שישה חדשים מיום פרסומו, והוא יחול על עבירות שבוצעו מיום התחילה ואילך. על עבירת המתה שבוצעה קודם ליום התחילה, כמו בעניינו של הנאשם, "וטרם ניתן פסק דין חלוט בעניינה יחולו הוראות סעיף 5(א) לחוק העיקרי; לעניין זה, בבואו לקבוע מהו הדין המקל על העושה, יבחן בית המשפט את מלוא ההסדר הקבוע בחוק העיקרי כנוסחו בחוק זה לעומת ההסדר שהיה קבוע בחוק העיקרי לעניין גרימת מוות ערב יום התחילה..." (סעיף 25(ב)).

לאחר ששקלתי את הנסיבות העומדות בפנינו, איני סבור כי יש מקום לשינוי הקביעה, כי הנאשם ביצע עבירת רצח לפי סעיף 300(א)(2) על פי הדין שקדם לתיקון 137, וכך אמליץ לחברתי.

הוראת סעיף 300(א) על פי הדין החדש, קובעת, כי "הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם, דינו - מאסר עולם".

עבירת הרצח
בנסיבות
מחמירות לפי
סעיף
301א(א)(1),
על פי הדין
החדש, שכבר
נפסק בעניינה,
כי היא מהווה
"בפן העקרוני
מקבילתה של
עבירת הרצח
לפי סעיף
300(א)(2)..."
" (ע"פ
3880/17
ראמי זיאדאת
נ' מדינת
ישראל, מיום
31.12.2019),
קובעת כדלקמן

:

מיום 10.7.2019 "הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם באחת הנסיבות הפורטות להלן,

עמוד 74

דינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד - תיקון מס' 137

ס"ח תשע"ט מס' 2779 מיום 10.1.2019 עמ' 230 (ה"ח 972)

החלפת סעיף קטן 300(א)

הנוסח החדש:

(א) הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם, דינו - מאסר עולם.

הנוסח הקודם:

(א) העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(1) גורם במזיד, במעשה או במחדל אסורים, למותו של אביו, אמו, סבו או סבתו;

(2) גורם בכוונה תחילה למותו של אדם;

(3) גורם במזיד למותו של אדם תוך ביצוע עבירה או תוך הכנות לביצועה או כדי להקל על ביצועה;

הנוסח הקודם:

כוונה תחילה [א/216]

301. (א) לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו.

(ב) לענין ההחלטה וההכנה להמית, אין נפקא מינה אם החליט להמית את האדם או את מישהו, מסויים או בלתי מסויים, מבני משפחתו או מבני גזעו.

(1) המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית;

....."

בדברי ההסבר לתיקון המתייחס לסעיף 301א(א) (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ו-2015, ה"ח 972), נאמר כך:

"בסעיף זה מוצע לקבוע עבירה של רצח בנסיבות מחמירות, שלפיה מי שגורם למותו של אדם בכוונה או באדישות, בנסיבות הקבועות בעבירה, יורשע בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות ועונשו יהיה מאסר עולם כעונש חובה".

ביחס לפסקה 1 הובהר:

"מוצע לקבוע כנסיבה מחמירה מצב שבו המעשה נעשה לאחר תכנון או הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית. זהו מקרה מובהק שמבטא חומרה מיוחדת. יודגש, כי לא מדובר אך במקרים של התנקשות המתוכננת זמן מה מראש, אלא במקרים שבהם הממית שקל והחליט לקטול את קרובו, להבדיל ממקרים שבהם הרצון להמית נוצר באופן ספונטני ובלהט הרגע".

עמוד 75

ההגנה טענה בפנינו, כי ניתן לכל היותר להרשיע את הנאשם בעבירת הרצח "הבסיסית", שבסעיף 300(א) לחוק לאחר התיקון, שעונשה מאסר עולם כעונש מרבי, ולא בעבירת רצח שבוצעה בנסיבות המחמירות על פי סעיף 301א(א)(1) לחוק, שעונשה מאסר עולם חובה.

סבור אני, כי הנסיבות שבפנינו מעידות, כי הנאשם רצח את המנוח לאחר **"הליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית"**, ומשכך עבר עבירה רצח גם בנסיבות המחמירות המפורטות בס"ק (1).

אכן, לא ניתן לקבוע על פי הראיות שבפנינו, כי הנאשם תכנן מראש להמית את המנוח, עובר להגעתו לאזור החניה, ואף עלה, כי הנאשם לא הביא את סכין הרצח לרכבו לצורך הפגיעה במנוח דווקא. עם זאת, עולה מהראיות, כי הנאשם הגיע לאזור החניה עם חבריו במופע בריוני ומתריס כנגד בני החבורה האחרת כשהוא מודע להרתעה המאיימת שבנוכחותם במקום, וכאשר הוא מודע לכך שסכיניו, בה עשה שימוש שלא כדין לצרכי איום מספר שעות קודם לכן, נמצאת עמו ברכב.

מהראיות עלה, כי לאחר שהמנוח דפק על שמשות רכבו של הנאשם, והלך בלוויית מליחוב לתחנת האוטובוס, מצא הנאשם את "הרגע הנכון" לעשות שימוש קטלני בסכיניו נגד המנוח. לטעמי, מדובר בהחלטה מגובשת, שגם אם התגבשה תוך זמן קצר, תוך ניצול בידודו של המנוח והימצאו ליד מליחוב, הרי שפעולותיו של הנאשם מצביעות על נחישות מובהקת להרוג את המנוח; הנאשם יצא מהרכב ללא כל היסוס, כשסכיניו שלופה בידו; הוא שם פעמיו ישירות לעבר הנאשם, לאחר שהרחיק מעליו את זוהר שעמדה סמוך אליו; כאשר הנאשם הגיע למנוח, חסר ההגנה והמופתע, תקע באבחה אחת את הסכין היישר בחזהו של המנוח. הנאשם היה מודע לכך שהמנוח אינו מהווה כל סיכון לחייו, והמנוח אף לא צפה את המתרגש עליו, ולמעשה לא גילה כל התנגדות בעת שהנאשם נעץ בו את סכיניו. יש להזכיר פעם נוספת, כי הנאשם הוא שיצר אפשרות של התפרצות עימות אלים, נוכח נסיבות הגעתו היזומה למקום, וכאשר הוכיח עוד בצהרי היום, כי ידו "קלה" על הסכין, ואינו מהסס לעשות בה שימוש. מציאת שעת כושר לשימוש הקטלני בסכין, על פי בחירת הנאשם, מהווה מעשה שקול לאחר שהנאשם ייעד את המנוח כקורבן תקיפתו.

בנסיבות אלה, סבור אני כאמור, כי מתקיימות הנסיבות המחמירות על פי סעיף 301א(א)(1) לחוק העונשין.

ב"כ הנאשם טען בנוסף, כי גם אם יקבע כי הנאשם ביצע עבירת רצח בנסיבות מחמירות, רשאי בית המשפט להרשיעו בעבירת הרצח לפי סעיף 300 לחוק, ובלבד שמתקיימות נסיבות מיוחדות המפחיתות את דרגת האשמה. בעניין זה קובע סעיף 301א(ב) כי -

"על אף הוראות סעיף קטן (א), התקיימה נסיבה מחמירה כאמור באותו סעיף קטן, אך מצא בית המשפט, מנימוקים מיוחדים שיירשמו, כי מתקיימות נסיבות מיוחדות שבשלן המעשה אינו מבטא דרגת אשמה חמורה במיוחד, רשאי הוא להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 300".

לדעת ב"כ הנאשם נסיבות אלה מתקיימות בעניינו של הנאשם נוכח כך שהנאשם **"מצא עצמו באירוע"**, בו הותקף על ידי זוהר, שגם מטיחה נגדו האשמות; אמיר מגיע במהירות עם רכבו; לוגסי ושריף "ממוקמים" מולו; והמנוח **"מצטרף באופן מאיים ביותר"**. נסיבות אלה מצטברות לאירוע בצהרים בו אותם בני החבורה התנפלו עליו ב"טונים מאיימים ומאשימים". עוד נטען, כי מעשה הרצח אינו מבטא דרגת אשמה מיוחדת, אלא מדובר **"באירוע דקירה בודד ומצער"** בלי שנלווה אליו ביטוי מילולי פוגעני או איום, שיכול ללמד על דרגת אשמה מיוחדת.

עניינו של סעיף 301א(ב) נדון לאחרונה בע"פ 3308/17 **וחידי נ. מדינת ישראל** (15.1.2020), בו צוין, כי הסעיף אינו מונה את הנסיבות מיוחדות שלאורן מעשה הרצח, אשר בוצע באחת הנסיבות המחמירות אינו מבטא דרגת אשמה חמורה במיוחד, "ברם, הלשון "נסיבות מיוחדות", לצד החובה המוטלת על בית המשפט לרשום את הנימוקים המיוחדים שמובילים למסקנה כי נסיבות כאמור מתקיימות, מלמדת על כך שהפעלת הסעיף תיעשה במקרים חריגים במיוחד. כך עולה גם מדברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ו-2015, ה"ח הממשלה 972, ע' 173 (להלן: הצעת החוק)" (פסקה 34).

אין אני מוצא, כי עניינו של הנאשם נופל לגדרם של אותם "מקרים חריגים במיוחד", המצדיקים הרשעה בעבירת הרצח ה"בסיסית" לפי סעיף 300. הטענה, כי נסיבות תקיפתו של הנאשם בזירת העבירה, על רקע האירוע בצהרים, העמידו את הנאשם בסיכון מיוחד או תחת עולם של איומים איתם התקשה להתמודד, אינה ראויה להתקבל, נוכח הממצאים שנקבעו שאינם מתיישבים עם טענות אלה, והקביעה כי הנאשם תקף את המנוח בסכינו בעת שהמנוח עמד במקום מבודד משאר החבורה, כשהוא נטול הגנה למעשה.

מדובר במעשה רצח מזעזע בנסיבותיו, שבו נעץ הנאשם סכין מטבח גדולה, היישר בליבו של המנוח, איש צעיר שכל חייו לפניו, ללא אומר ודברים, ללא שום קנטור מצדו של המנוח, לבד מהדפיקה בשמשת הרכב, שלאחריה התרחק מהנאשם, וכאשר המנוח לא ניסה כלל להתנגד מפני סכינו של הנאשם, ומצא מותו מידית עקב עוצמת הפגיעה ומיקומה.

אחריות מופחתת

ב"כ הנאשם טוענים בנוסף, כי אחריותו של הנאשם מופחתת, על פי הוראת סעיף 301ב(1) לחוק. נטען בעניין זה, כי מעשה הרצח בוצע בתכוף לאחר **התגרות** כלפי הנאשם ובתגובה לה, באופן שהנאשם התקשה לשלוט בעצמו, ויש בקושי זה למתן אשמתו, בשים לב למכלול נסיבות האישיות המפורטות בחוות הדעת של ד"ר יגיל וד"ר לוזון.

עוד נטען על ידי ההגנה, כי מדובר באחריות מופחתת גם מכוחו של סעיף 301ב(2) לחוק, נוכח כך שהמעשה נעשה בשל ליקוי בכושרו **השכלי והנפשי** של הנאשם כעולה מחוות דעתו של ד"ר יגיל, לפיה הוגבלה יכולתו של הנאשם במידה ניכרת להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שמעשיו, או להימנע מעשיית המעשה.

בסעיף 301ב, שעניינו המתה בנסיבות של אחריות מופחתת, נאמר:

"301ב. (א).....

301ב. (ב) על אף האמור בסעיפים 300 ו-301א, הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם באחת מהנסיבות המפורטות להלן, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) המעשה בוצע בתכוף לאחר התגרות כלפי הנאשם ובתגובה לאותה התגרות, ובלבד שמתקיימים שניים אלה:

(א) בעקבות ההתגרות הנאשם התקשה במידה ניכרת לשלוט בעצמו;

עמוד 77

(ב) יש בקושי האמור בפסקת משנה (א) כדי למתן את אשמתו של הנאשם, בשים לב למכלול נסיבות העניין;

(2) המעשה נעשה במצב שבו, בשל הפרעה נפשית חמורה או בשל ליקוי בכושרו השכלי, הוגבלה יכולתו של הנאשם במידה ניכרת, אך לא עד כדי חוסר יכולת של ממש כאמור בסעיף 34 -

(א) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או

(ב) להימנע מעשיית המעשה".

בהצ"ח 972 המצוינת לעיל, צוינו -

"המבחן המוצע לקנטור בסעיף 301 ב(ב)(1) לחוק נוסחו המוצע, זנח את השימוש במבחן "האדם הסביר" שזכה כאמור לביקורת, וקובע במקומו מבחן חלופי שיאפשר הקלה באחריות ובנסיבות שבהן ההתגרות הובילה את העושה למצב שבו הוא התקשה במידה ניכרת לשלוט בעצמו, ובתנאי שיש בקושי, בנסיבות המקרה, כדי למתן את אשמתו של הנאשם.

המבחן המוצע משלב בין מבחן סובייקטיבי למבחן אובייקטיבי. לעניין המבחן הסובייקטיבי, הדרישה היא לתגובה אמוציונלית עזה להתגרות, אשר פגעה בצורה קשה ביכולת השליטה העצמית של הנאשם. ... לעניין המבחן הנורמטיבי, בית המשפט ידרש להכריע, אם יש ברגש העז שהתעורר בנאשם לנוכח ההתגרות והקושי הרב בשליטה העצמית כדי לגרוע מאשמתו של המקנטור בחינה זו תבוצע מנקודת מבט חברתית מוסרית, שהיא אי ציונות למקנטור. יצוין כי כדי שאשמת העושה תיחשב כפחותה באופן משמעותי, צריך להתקיים יחס הוליסטי ביניה להתגרות ומידת הבין הפגיעה הניכרת בשליטה העצמית שגרמה להתגרות. לאכלה מתהבם מצב של איבוד ניכר של שליטה עצמית, בעקבות עלבון או אפילו הרמתיד, משקפת רמת אשמה שהיא פחותה משמעותית מרמת האשמה המאפיינת רצח...

הביטוי "למתן את אשמתו" מאפשר לבית המשפט לקיים את ההבחנה הנורמטיבית לשקול כללנות הנוגע לרלוונטי בעיני בית המשפט להערכת האשמה. בכלל זה, רשאי בית המשפט להביא בחשבון את נתוניו האישיים של הנאשם, ככל שהם משליכים על מידת האשמה שבמעשה. יובהר, כי אין הכוונה שבית המשפט ישקול לבגדרה מבחן האמורנותו אישיים ואחרים של הנאשם שאינם רלוונטיים למידת האשמה שבמעשה...

בכל הנוגע לפרשנות המונח "התגרות" יודגש, כי המבחן המוצע אינו באלשנות אהדין הקיים, שלפיו המבחן להתגרות כולל בחובו מדורמטיבי, באופן שלא כל מעשה הנאשם אהבו פרובוקציה, נחשב להתגרות, אלא רק מעשים בלתי לגיטימיים בהותם, מנקודת מבט חברתית-מוסרית חיצונית לנאשם, שיש להם פוטנציאל משמעותי של הקנטה והרגזה (ראו ש"זפריסודות דיני עונשין כרך א' 560 (תשמ"ד))

נוסחו החדש של הדין באשר למהותו של "קנטור", אין בו כדי לסייע לנאשם. כפי שתואר, הנאשם לא עמד בפני כל

התגרות של ממש. הדפיקה על החלון והשמעת קולות כעוסים על ידי המנוח, לא עלו כדי התגרות או פרובוקציה ממשית, והמנוח התרחק מרכבו של הנאשם כשהוא מלווה על ידי מליחוב, חברו של הנאשם. טענת הנאשם, כי חש אימת מוות מהמנוח, נדחתה; הנאשם לא "התקשה לשלוט בעצמו" ולמעשה, לא איבד כלל את שליטתו העצמית, ואף לא מצא לנכון לפגוע בזוהר שעמדה צמודה לרכבו, על אף שנטען על ידי ההגנה כי היא זו שנכנסה עם הנאשם לעימות מוחשי הן באירוע בצהרים והן באזור החניה. מעדות הנאשם עלה, כי הוא החליט לדקור את המנוח, שלא התגונן כלל מפניו, משיקולים שונים שלא היו קשורים בחשש אמתי לחייו כמו שטען, ביניהם רצונו שלא "להפקיר" ולהרגיז את מליחוב, או כדי לקדם פני רעה אפשרית בעתיד. יצוין, כי גם בהיבט האובייקטיבי, וגם אם היה נקבע שהנאשם היה במצב של איבוד שליטה - ולא כך הם פני הדברים - הרי שנוכח העדרו של "יחסהולמביןטיבהתגרות ומידתהלביןהפגיעההניכרתבשליטההעצמיתשגרמה ההתגרות..." לא עומדת לנאשם כל טענה של אחריות מופחתת עקב התגרות.

כפי שכבר צוין, לא ניתן להסתמך על חוות דעת המומחים מטעם ההגנה, שאין מבוססות כדבעי, לצורך קביעה כי הנאשם התקשה במידה ניכרת לשלוט בעצמו, ומכאן שיש לדחות את הטענה.

סעיף 301ב בו נקבעה "אחריות מופחתת", בזיקה לליקוי בכושר השכלי או הנפשי, שינה את נוסחו של סעיף 300א לחוק, קודם תיקון 137, שכותרתו הייתה "ענישה מופחתת".

לאחרונה בעניין דהאן (מוזכר לעיל), חזר ועמד בית המשפט העליון על דרך בדיקת התנאים שייבחנו לצורך החלת הסעיף:

"בדומה לתנאים המנויים בסעיף 34 לחוק, גם סעיף זה מציב שלושה תנאים מצטברים להשתת ענישה מופחתת על נאשם שהורשע בעבירת הרצח: התנאי הראשון, כי הפגם הנפשי ממנו סבל הנאשם הוא בגדר "הפרעה נפשית חמורה" או שהוא לוקה בכושרו השכלי; התנאי השני, כי יכולתו של הנאשם הוגבלה במידה ניכרת להבין את אשר הוא עושה, להבין את הפסול המוסרי הטמון במעשהו, או להימנע מעשיית המעשה; והתנאי השלישי, כי מתקיים קשר סיבתי בין שני התנאים הקודמים... בפסיקה נקבע, כי ענישה מופחתת מכוח סעיף 300א שמורה לאותם מקרים גבוליים ונדירים שבהם עמד נאשם על ספו של סייג אי-שפיות הדעת שעשוי היה לפטור אותו מאחריות פלילית למעשיו, ותחושת הצדק מחייבת שלא לגזור עליו מאסר עולם... מצבים אלו כל כך חריגים, עד כדי כך שהמרווח בין סעיף 34 לסעיף 300א לחוק הוא "מרחק פסע בלבד מחוסר יכולת של ממש" (ע"פ 10669/05 מטטוב נ' היועץ המשפטי לממשלה, בפסקה 14 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (7.2.2008))"

עוד צוין בעניין דהאן, כי גם לאחר תיקון החוק, לא חל שינוי ביישום תנאי הסעיף:

"נוסחו החדש של סעיף 301ב(2) לחוק, שכותרתו "המתה בנסיבות של אחריות מופחתת"... חזר על מבחניו של סעיף 300א להשתת עונש מופחת מעונש של מאסר עולם....בחירתו של המחוקק שלא לשנות מן התנאים הנדרשים להפחתה בעונש, וזאת במסגרת רפורמה מקיפה של קביעת מדרג ענישה בעבירת הרצח, מלמדת במפורש שאין ליתן פרשנות רחבה לאותם תנאים. על בית המשפט הדן באפשרות של ענישה מופחתת (או "אחריות מופחתת", כלשון התיקון לחוק), מוטלת אפוא החובה לבחון היטב ובזהירות הנדרשת את התקיימותם של התנאים הללו במלואם" (חוות דעתו של כב' השופט אלרון, פסקה 71-74).

כבר צוין לעיל, כי הפרעות מסוגים שונים (disorder) אינן בגדר מחלת נפש, וכאשר מומחה ההגנה גם קובע קטגורית בחוות דעתו כי אין מדובר בהפרעה נפשית חמורה, הרי שההפרעה המתוארת על ידי ד"ר יגיל אינה עומד ב"תנאי הסף" לקביעת אחריות מופחתת, ואין היא עומדת "מרחק פסע", מחוסר יכולת של ממש. הדברים אמורים גם לגבי בחינת כושרו השכלי של הנאשם, כפי שכבר הוסבר בהרחבה לעיל. למעלה מן הצורך נזכיר, כי הנאשם הבין היטב את הפסול במעשה ולפיכך ניסה להימלט מידי המשטרה ואף העלים את הסכין באמצעותה ביצע את ההמתה, ואף היה יכול להימנע מעשיית המעשה, כפי שעלה מעדותו.

סיכום של דברים

נוכח הקביעות לעיל, ולאחר שמצאתי, כי אין בהוראות חוק העונשין שלאחר תיקון 137, כדי להשפיע באופן מקל על קביעת אחריותו של הנאשם, אציע לחברתי להרשיע את הנאשם בעבירת הרצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, כנוסחו לפני תיקון 137.

בנוסף אציע לזכות את הנאשם מעבירה של ניסיון להשמדת ראיה הקשורה בחולצה ובחומרי הניקוי שנתפסו ברכבו, וזאת לאחר שלא הונחה תשתית ראייתית מספקת לביסוס עבירה זו.

הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ:

אני מסכימה.

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה

השופטת גילת שלו:

אני מסכימה.

גילת שלו, שופטת

סוף דבר

אשר על כן נקבע כאמור בחוות דעתו של כב' השופט יורם צלקובניק, כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת הרצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, כנוסחו לפני תיקון 137, ולזכותו מעבירה של ניסיון להשמדת ראיה.

ניתנה היום, כ"ט שבט תש"פ, 24 פברואר 2020, במעמד הצדדים.

גילת שלו, שופטת

יורם צלקובניק, שופט
ס. נשיאה

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד